ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)

της 16ης Σεπτεμβρίου 2013*

«Ανταγωνισμός — Συμπράξεις — Βελγική, γερμανική, γαλλική, ιταλική, ολλανδική και αυστριακή αγορά ειδών υγιεινής — Απόφαση με την οποία η Επιτροπή διαπίστωσε παράβαση του άρθρου 101 ΣΛΕΕ και του άρθρου 53 της Συμφωνίας ΕΟΧ — Συντονισμός στις αυξήσεις τιμών και ανταλλαγή εμπορικώς ευαίσθητων πληροφοριών — Ένσταση ελλείψεως νομιμότητας — Σοβαρότητα της παράβασης — Ελαφρυντικές περιστάσεις — Ίση μεταχείριση — Αναλογικότητα — Μη αναδρομικότητα»

Στην υπόθεση T-386/10,

Aloys F. Dornbracht GmbH & Co. KG, με έδρα το Iserlohn (Γερμανία), εκπροσωπούμενη αρχικώς από τους H. Janssen, T. Kapp και M. Franz και, στη συνέχεια, από τους H. Janssen και T. Kapp, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από τον F. Castillo de la Torre και την A. Αντωνιάδη, επικουρούμενους από τον A. Böhlke, δικηγόρο,

καθής,

υποστηριζόμενης από

το **Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης,** εκπροσωπούμενο από την M. Simm και τον F. Florindo Gijón,

παρεμβαίνον,

με αντικείμενο αίτημα μερικής ακύρωσης της απόφασης C(2010) 4185 τελικό της Επιτροπής, της 23ης Ιουνίου 2010, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 101 ΣΛΕΕ και του άρθρου 53 της Συμφωνίας ΕΟΧ (υπόθεση COMP/39092 – Εγκαταστάσεις λουτρών), και, επικουρικώς, αίτημα μείωσης του ποσού του προστίμου που επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα με την απόφαση αυτή,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους I. Pelikánová, πρόεδρο, K. Jürimäe (εισηγήτρια) και M. van der Woude, δικαστές,

γραμματέας: K. Andová, υπάλληλος διοικήσεως,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζήτησης της 29ης Φεβρουαρίου 2012,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

1 Με την απόφαση C(2010) 4185 τελικό, της 23ης Ιουνίου 2010, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 101 ΣΛΕΕ και του άρθρου 53 της Συμφωνίας ΕΟΧ (υπόθεση COMP/39092 – Εγκαταστάσεις λουτρών) (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), η Ευρωπαϊκή Επιτροπή διαπίστωσε παράβαση του άρθρου 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ και του άρθρου 53 της Συμφωνίας για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο (ΕΟΧ) στον τομέα των ειδών υγιεινής. Η παράβαση αυτή, στην οποία μετέσχον 17 επιχειρήσεις, καλύπτει διάφορες χρονικές περιόδους στο διάστημα από τις 16 Οκτωβρίου 1992 έως τις 9 Νοεμβρίου 2004 και έλαβε τη μορφή είτε αντίθετων προς τον ανταγωνισμό συμφωνιών είτε εναρμονισμένων πρακτικών στο έδαφος του Βελγίου, της Γερμανίας, της Γαλλίας, της Ιταλίας, των Κάτω Χωρών και της Αυστρίας (αιτιολογικές σκέψεις 2 και 3 και άρθρο 1 της προσβαλλόμενης απόφασης).

2 Ειδικότερα η Επιτροπή επισημαίνει, με την προσβαλλόμενη απόφαση, ότι η διαπιστωθείσα παράβαση συνίστατο, πρώτον, στη συντονισμένη ετήσια αύξηση των τιμών και άλλων στοιχείων τιμολόγησης εκ μέρους των οικείων κατασκευαστών ειδών υγιεινής επ' ευκαιρία τακτικών συναντήσεων στο πλαίσιο εθνικών επαγγελματικών ενώσεων, δεύτερον, στον καθορισμό ή στον συντονισμό τιμών εξ αφορμής συγκεκριμένων γεγονότων, όπως η αύξηση του κόστους των πρώτων υλών, η εισαγωγή του ευρώ ή η λειτουργία νέων διοδίων και, τρίτον, στην αποκάλυψη και την ανταλλαγή εμπορικώς ευαίσθητων πληροφοριών. Η Επιτροπή διαπίστωσε, περαιτέρω, ότι ο καθορισμός των τιμών στον τομέα των ειδών υγιεινής ακολουθούσε ετήσιο κύκλο. Στο πλαίσιο αυτό, οι κατασκευαστές καθόριζαν τις κλίμακες τιμών τους οι οποίες είχαν ετήσια κατά κανόνα διάρκεια ισχύος και στις οποίες στηρίζονταν οι εμπορικές σχέσεις με τους χονδρεμπόρους (αιτιολογικές σκέψεις 152 έως 163 της προσβαλλόμενης απόφασης).

3 Τα προϊόντα τα οποία αφορά η σύμπραξη είναι τα είδη υγιεινής που εμπίπτουν σε μία από τρεις ακόλουθες υποκατηγορίες: βρύσες μπάνιου, καταιονητήρες και εξαρτήματά τους, και κεραμικά μπάνιου (στο εξής: οι τρεις υποκατηγορίες προϊόντων) (αιτιολογικές σκέψεις 5 και 6 της προσβαλλόμενης απόφασης).

4 Η προσφεύγουσα, Aloys F. Dornbracht GmbH & Co. KG, η οποία κατασκευάζει, όσον αφορά τις τρεις υποκατηγορίες προϊόντων, βρύσες μπάνιου, καταλέγεται στους αποδέκτες της προσβαλλόμενης απόφασης (αιτιολογικές σκέψεις 34 έως 36 της προσβαλλόμενης απόφασης).

5 Στις 15 Ιουλίου 2004 η Masco Corp. και οι θυγατρικές της, μεταξύ των οποίων καταλέγεται η Hansgrohe AG που κατασκευάζει βρύσες μπάνιου και η Hüppe GmbH που κατασκευάζει καταιονητήρες, ενημέρωσαν την Επιτροπή σχετικά με την ύπαρξη σύμπραξης στον τομέα των ειδών υγιεινής και ζήτησαν να μην τους επιβληθεί πρόστιμο, δυνάμει της ανακοίνωσης της Επιτροπής σχετικά με τη μη επιβολή και τη μείωση των προστίμων σε περιπτώσεις συμπράξεων (καρτέλ) (ΕΕ 2002, C 45, σ. 3, στο εξής: ανακοίνωση του 2002 για τη συνεργασία), ή, τουλάχιστον, να είναι μειωμένο το πρόστιμο που θα τους επιβληθεί. Στις 2 Μαρτίου 2005 η Επιτροπή έλαβε απόφαση σχετικά με την υπό όρους απαλλαγή της Masco από την επιβολή προστίμου, βάσει των παραγράφων 8, στοιχείο α', και 15 της ανακοίνωσης του 2002 για τη συνεργασία (αιτιολογικές σκέψεις 126 έως 128 της προσβαλλόμενης απόφασης).

6 Στις 9 και 10 Νοεμβρίου 2004 η Επιτροπή πραγματοποίησε, σύμφωνα με το άρθρο 20, παράγραφος 4, του κανονισμού (ΕΚ) 1/2003 του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 2002, για την εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού που προβλέπονται στα άρθρα [101 ΣΛΕΕ] και [102 ΣΛΕΕ] (ΕΕ 2003, L 1, σ. 1), αιφνίδιους ελέγχους στις εγκαταστάσεις διαφόρων εταιριών και εθνικών επαγγελματικών ενώσεων που δραστηριοποιούνται στον τομέα των ειδών υγιεινής (αιτιολογική σκέψη 129 της προσβαλλόμενης απόφασης).

7 Στις 15 και 19 Νοεμβρίου 2004 η Grohe Beteiligungs GmbH και οι θυγατρικές της, καθώς και η American Standard Inc. (στο εξής: Ideal Standard) και οι θυγατρικές της, ζήτησαν απαλλαγή από το πρόστιμο βάσει της ανακοίνωσης του 2002 για τη συνεργασία ή, εναλλακτικώς, μειωμένο πρόστιμο (αιτιολογικές σκέψεις 131 και 132 της προσβαλλόμενης απόφασης).

8 Κατά το διάστημα μεταξύ 15ης Νοεμβρίου 2005 και 16ης Μαΐου 2006 η Επιτροπή υπέβαλε αιτήσεις παροχής πληροφοριών, σύμφωνα με το άρθρο 18 του κανονισμού 1/2003, σε σειρά εταιριών και ενώσεων δραστηριοποιούμενων στον τομέα των ειδών υγιεινής, περιλαμβανομένης της προσφεύγουσας (αιτιολογική σκέψη 133 της προσβαλλόμενης απόφασης).

9 Στις 17 και 19 Ιανουαρίου 2006 η Roca SARL καθώς και η Hansa Metallwerke AG και οι θυγατρικές ζήτησαν απαλλαγή από το πρόστιμο βάσει της ανακοίνωσης του 2002 για τη συνεργασία ή, εναλλακτικώς, μειωμένο πρόστιμο. Στις 20 Ιανουαρίου 2006 η προσφεύγουσα ζήτησε επίσης να της χορηγηθεί η σχετική απαλλαγή ή, εναλλακτικώς, η σχετική μείωση προστίμου (αιτιολογικές σκέψεις 135 έως 138 της προσβαλλόμενης απόφασης).

10 Στις 26 Μαρτίου 2007 η Επιτροπή εξέδωσε ανακοίνωση αιτιάσεων η οποία κοινοποιήθηκε στην προσφεύγουσα (αιτιολογική σκέψη 139 της προσβαλλόμενης απόφασης).

11 Κατά το διάστημα από τις 12 έως τις 14 Νοεμβρίου 2007 πραγματοποιήθηκε επ' ακροατηρίου συζήτηση στην οποία μετέσχε και η προσφεύγουσα (αιτιολογική σκέψη 143 της προσβαλλόμενης απόφασης).

12 Στις 9 Ιουλίου 2009 η Επιτροπή απέστειλε σε σειρά εταιριών, μεταξύ των οποίων και στην προσφεύγουσα, έγγραφο με το οποίο εξέθετε τα πραγματικά περιστατικά, εφιστώντας την προσοχή τους σε ορισμένα αποδεικτικά στοιχεία στα οποία η Επιτροπή σχεδίαζε να στηριχθεί προκειμένου να λάβει την οριστική απόφασή της (αιτιολογικές σκέψεις 147 και 148 της προσβαλλόμενης απόφασης).

13 Κατά την περίοδο από 19 Ιουνίου 2009 έως 8 Μαρτίου 2010, η Επιτροπή ζήτησε από σειρά επιχειρήσεων, μεταξύ των οποίων και η προσφεύγουσα, την παροχή περαιτέρω πληροφοριών, σύμφωνα με το άρθρο 18 του κανονισμού 1/2003 (αιτιολογικές σκέψεις 149 έως 151 της προσβαλλόμενης απόφασης).

14 Στις 23 Ιουνίου 2010 η Επιτροπή εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση.

15 Με την προσβαλλόμενη απόφαση η Επιτροπή έκρινε, καταρχάς, ότι οι πρακτικές που περιγράφηκαν στην ανωτέρω σκέψη 2 αποτελούσαν μέρος ενός γενικότερου σχεδίου περιορισμού του ανταγωνισμού μεταξύ των αποδεκτών της απόφασής της και παρουσίαζαν τα χαρακτηριστικά μιας ενιαίας και διαρκούς παράβασης, η οποία κάλυπτε τις προαναφερθείσες στη σκέψη 3 τρεις υποκατηγορίες προϊόντων και εκτεινόταν στο έδαφος του Βελγίου, της Γερμανίας, της Γαλλίας, της Ιταλίας, των Κάτω Χωρών και της Αυστρίας (αιτιολογικές σκέψεις 778 και 793 της προσβαλλόμενης απόφασης) (στο εξής: διαπιστωθείσα παράβαση). Συναφώς, η Επιτροπή τόνισε ότι οι συμπράξεις αυτές αντιστοιχούσαν σε ένα επαναλαμβανόμενο μοντέλο, το οποίο αποδείχθηκε ότι ήταν το ίδιο και στα έξι κράτη μέλη που αφορούσε η έρευνα της Επιτροπής (αιτιολογικές σκέψεις 778 και 793 της προσβαλλόμενης απόφασης). Η Επιτροπή υποστήριξε επίσης ότι υφίστανται, και για τρεις προαναφερθείσες στην ανωτέρω σκέψη 3 υποκατηγορίες, εθνικές επαγγελματικές ενώσεις τις οποίες ονόμασε «όργανα συντονισμού», εθνικές επαγγελματικές ενώσεις των οποίων τα μέλη

δραστηριοποιούνται σε δύο τουλάχιστον από τις τρεις αυτές υποκατηγορίες προϊόντων και τις οποίες ονόμασε «ενώσεις ευρέος φάσματος προϊόντων», καθώς και ενώσεις με εξειδικευμένο αντικείμενο των οποίων τα μέλη δραστηριοποιούνται σε μία τουλάχιστον από τις τρεις αυτές υποκατηγορίες προϊόντων (αιτιολογικές σκέψεις 796 και 798 της προσβαλλόμενης απόφασης). Τέλος, η Επιτροπή διαπίστωσε ότι υπήρχε ένας κεντρικός όμιλος επιχειρήσεων που μετείχαν στην παράβαση σε διάφορα κράτη μέλη, στο πλαίσιο τόσο συντονιστικών οργάνων όσο και ενώσεων ευρέος φάσματος προϊόντων (αιτιολογικές σκέψεις 796 και 797 της προσβαλλόμενης απόφασης).

16 Όσον αφορά τη συμμετοχή της προσφεύγουσας στη διαπιστωθείσα παράβαση, η Επιτροπή επισήμανε ότι, μολονότι πρόκειται για εταιρία που κατασκευάζει βρύσες, η προσφεύγουσα γνώριζε πάντως τα διάφορα είδη προϊόντων που αποτελούν αντικείμενο της διαπιστωθείσας παράβασης, λαμβανομένης υπόψη της συμμετοχής της στις συμπαιγνιακές συμπράξεις των συντονιστικών οργάνων, ήτοι του Arbeitskreis Sanitärindustrie (στο εξής: ASI) στην Αυστρία και του IndustrieForum Sanitär στη Γερμανία (αιτιολογική σκέψη 872 της προσβαλλόμενης απόφασης). Ωστόσο, όσον αφορά τη γεωγραφική έκταση της σύμπραξης, η Επιτροπή έκρινε ότι δεν μπορούσε να γίνει δεκτό ότι η προσφεύγουσα είχε πλήρη εικόνα της έκτασης αυτής, αλλά ότι γνώριζε μόνο, λαμβανομένης υπόψη της συμμετοχής της στις συνεδριάσεις των δύο προαναφερθέντων συντονιστικών οργάνων και της ένωσης εξειδικευμένου αντικειμένου που δραστηριοποιείται στη Γερμανία στον τομέα της υποκατηγορίας προϊόντων που καλύπτει και τις βρύσες, η Arbeitsgemeinschaft Sanitärindustrie (στο εξής: AGSI), την αντίθετη προς τον ανταγωνισμό συμπεριφορά που διαπιστώθηκε στη Γερμανία και την Αυστρία (αιτιολογική σκέψη 873 της προσβαλλόμενης απόφασης).

17 Δεύτερον, όσον αφορά την επιμέτρηση του προστίμου που επιβλήθηκε σε κάθε επιχείρηση, η Επιτροπή βασίστηκε στις κατευθυντήριες γραμμές για τη μέθοδο υπολογισμού των προστίμων που επιβάλλονται κατ' εφαρμογήν του άρθρου 23, παράγραφος 2, στοιχείο α', του κανονισμού 1/2003 (ΕΕ 2006, C 210, σ. 2, στο εξής: κατευθυντήριες γραμμές του 2006) (αιτιολογική σκέψη 1184 της προσβαλλόμενης απόφασης).

18 Η Επιτροπή καθόρισε καταρχάς το βασικό ποσό του προστίμου. Προς τούτο διευκρίνισε, με την προσβαλλόμενη απόφαση, ότι ο εν λόγω υπολογισμός στηριζόταν, για κάθε επιχείρηση στις πωλήσεις της ανά κράτος μέλος, πολλαπλασιαζόμενες με τον αριθμό ετών συμμετοχής στη διαπιστωθείσα παράβαση σε κάθε κράτος μέλος και για την οικεία υποκατηγορία προϊόντων, ώστε να λαμβάνεται υπόψη το ότι ορισμένες επιχειρήσεις ασκούν τις δραστηριότητές τους μόνο σε ορισμένα κράτη μέλη ή μόνο σε μία από τις τρεις υποκατηγορίες προϊόντων στις οποίες αναφέρεται η ανωτέρω σκέψη 3 (αιτιολογική σκέψη 1197 της προσβαλλόμενης απόφασης).

19 Κατόπιν της διευκρίνισης αυτής, η Επιτροπή καθόρισε σε 15 % τον σχετικό με τη σοβαρότητα της διαπιστωθείσας παράβασης συντελεστή, κατά την έννοια των παραγράφων 20 έως 23 των κατευθυντήριων γραμμών του 2006. Προς τούτο έλαβε υπόψη τέσσερα κριτήρια εκτίμησης της εν λόγω παράβασης, ήτοι τη φύση, τον συνδυασμό των μεριδίων αγοράς, τη γεωγραφική έκταση και την τέλεσή της (αιτιολογικές σκέψεις 1210 έως 1220 της προσβαλλόμενης απόφασης).

20 Περαιτέρω, η Επιτροπή καθόρισε τον εφαρμοστέο συντελεστή, με βάση τη διάρκεια της διαπιστωθείσας παράβασης, επί του βασικού ποσού του καθορισθέντος για την προσφεύγουσα προστίμου, βάσει των διατάξεων της παραγράφου 24 των κατευθυντήριων γραμμών του 2006, σε 6,66 για τη Γερμανία, όπου η προσφεύγουσα είχε μετάσχει στη διαπιστωθείσα παράβαση κατά το διάστημα από τις 6 Μαρτίου 1998 έως τις 9 Νοεμβρίου 2004, και σε 3,66 για την Αυστρία, όπου η προσφεύγουσα είχε μετάσχει στη διαπιστωθείσα παράβαση κατά το διάστημα από τις 2 Μαρτίου 2001 έως τις 9 Νοεμβρίου 2004 (αιτιολογική σκέψη 1223 της προσβαλλόμενης απόφασης).

21 Τέλος, η Επιτροπή, βάσει των διατάξεων της παραγράφου 25 των κατευθυντήριων γραμμών του 2006, προκειμένου να αποτρέψει τις οικείες επιχειρήσεις να μετάσχουν σε οριζόντιες συμφωνίες καθορισμού τιμών παρεμφερείς με τις συμφωνίες που αποτελούν αντικείμενο της προσβαλλόμενης απόφασης και

λαμβάνοντας υπόψη τα τέσσερα προαναφερθέντα στη σκέψη 19 κριτήρια εκτίμησης, αποφάσισε να αυξήσει το βασικό ποσό του προστίμου εφαρμόζοντας επιπλέον ποσό 15 % (αιτιολογικές σκέψεις 1224 και 1225 της προσβαλλόμενης απόφασης).

22 Εντεύθεν προέκυψε βασικό ποσό προστίμου ύψους [*απόρρητο*] [1] ευρώ για την προσφεύγουσα (αιτιολογική σκέψη 1226 της προσβαλλόμενης απόφασης).

23 Σε δεύτερο στάδιο η Επιτροπή εξέτασε την ύπαρξη επιβαρυντικών ή ελαφρυντικών περιστάσεων ικανών να δικαιολογήσουν προσαρμογή του βασικού ποσού του προστίμου. Δεν δέχθηκε καμία επιβαρυντική ή ελαφρυντική περίσταση ως προς την προσφεύγουσα.

24 Σε τρίτο στάδιο η Επιτροπή, προκειμένου να καθορίσει το ποσό του προς επιβολή προστίμου, εφάρμοσε, δυνάμει του άρθρου 23, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003, το όριο 10 % επί του συνολικού κύκλου εργασιών που είχε πραγματοποιηθεί κατά το προηγούμενο οικονομικό έτος (στο εξής: όριο 10 %). Το ποσό του προστίμου που επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα κατόπιν εφαρμογής του ορίου 10 % ήταν 12 517 671 ευρώ (αιτιολογικές σκέψεις 1261 και 1264 της προσβαλλόμενης απόφασης).

25 Σε τέταρτο στάδιο η Επιτροπή επισήμανε ότι η προσφεύγουσα δεν είχε δικαίωμα μείωσης προστίμου δυνάμει της ανακοίνωσης του 2002 για τη συνεργασία, εφόσον δεν μπορούσε να γίνει δεκτό ότι οι αποδείξεις που παρέσχε είχαν σημαντική προστιθέμενη αξία κατά την έννοια της παραγράφου 21 της εν λόγω ανακοίνωσης (αιτιολογική σκέψη 1304 της προσβαλλόμενης απόφασης).

26 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω εκτιμήσεων, η Επιτροπή διαπίστωσε, στο άρθρο 1, παράγραφος 2, της προσβαλλόμενης απόφασης, ότι η προσφεύγουσα είχε παραβεί το άρθρο 101 ΣΛΕΕ και το άρθρο 53 της Συμφωνίας ΕΟΧ μετέχοντας, από τις 6 Μαρτίου 1998 έως τις 9 Νοεμβρίου 2004, σε διαρκή συμφωνία ή σε εναρμονισμένη πρακτική στον τομέα των ειδών υγιεινής εντός του εδάφους της Γερμανίας και της Αυστρίας.

27 Γι' αυτήν τη διαπιστωθείσα με το άρθρο 2, παράγραφος 6, της προσβαλλόμενης απόφασης παράβαση, η Επιτροπή επέβαλε στην προσφεύγουσα πρόστιμο ύψους 12 517 671 ευρώ.

28 Με το άρθρο 3 της προσβαλλόμενης απόφασης η Επιτροπή διατάσσει τις επιχειρήσεις περί των οποίων γίνεται λόγος στο άρθρο 1 της προσβαλλόμενης απόφασης, αφενός, να σταματήσουν, αν δεν το είχαν ήδη πράξει, τη διαπιστωθείσα παράβαση και, αφετέρου, να απόσχουν στο μέλλον από κάθε πράξη ή συμπεριφορά όπως οι εκτιθέμενες στο άρθρο 1 της προσβαλλόμενης απόφασης, καθώς και από κάθε πράξη ή συμπεριφορά με παρόμοιο αντικείμενο ή αποτέλεσμα.

29 Το άρθρο 4 της προσβαλλόμενης απόφασης αριθμεί τους αποδέκτες της προσβαλλόμενης απόφασης, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνεται η προσφεύγουσα.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

30 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 8 Σεπτεμβρίου 2010 η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.

31 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 14 Οκτωβρίου 2010, το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης ζήτησε να παρέμβει υπέρ της Επιτροπής. Με διάταξη της 8ής Μαρτίου 2011, ο πρόεδρος του τέταρτου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου δέχθηκε το αίτημα αυτό.

1 — Απόρρητα στοιχεία, μη δημοσιευόμενα.

32 Στις 7 Απριλίου 2011 το Συμβούλιο κατέθεσε υπόμνημα παρεμβάσεως. Οι κύριοι διάδικοι κατέθεσαν τις παρατηρήσεις τους επί του εν λόγω υπομνήματος.

33 Κατόπιν έκθεσης του εισηγητή δικαστή, το Γενικό Δικαστήριο (τέταρτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία και, στο πλαίσιο των μέτρων οργάνωσης της διαδικασίας του άρθρου 64 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, υπέβαλε εγγράφως ερωτήσεις στην προσφεύγουσα. Η προσφεύγουσα απάντησε εμπρόθεσμα στις ερωτήσεις αυτές με έγγραφο της 30ής Ιανουαρίου 2012.

34 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις προφορικές ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 29ης Φεβρουαρίου 2012.

35 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει την προσβαλλομένη απόφαση καθόσον την αφορά·

— επικουρικώς, να μειώσει το πρόστιμο που της επιβλήθηκε·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

36 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

37 Το Συμβούλιο ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει την ένσταση ελλείψεως νομιμότητας του άρθρου 23, παράγραφος 3, του κανονισμού 1/2003·

— να αποφανθεί προσηκόντως επί των δικαστικών εξόδων.

Σκεπτικό

38 Καταρχάς, πρέπει να υπομνησθεί ότι ο δικαστικός έλεγχος τον οποίο ασκεί ο δικαστής της Ευρωπαϊκής Ένωσης, όσον αφορά αποφάσεις με τις οποίες η Επιτροπή επιβάλλει κυρώσεις για παραβάσεις του δικαίου του ανταγωνισμού, στηρίζεται στον έλεγχο νομιμότητας που προβλέπει το άρθρο 263 ΣΛΕΕ, ο οποίος συμπληρώνεται, όταν έχει υποβληθεί στην κρίση του δικαστή της Ένωσης σχετικό αίτημα, με πλήρη δικαιοδοσία η οποία του αναγνωρίζεται δυνάμει του άρθρου 31 του κανονισμού 1/2003, σύμφωνα με το άρθρο 261 ΣΛΕΕ (βλ., επ' αυτού, απόφαση του Δικαστηρίου της 8ης Δεκεμβρίου 2011, C-386/10 P, Χαλκόρ κατά Επιτροπής, Συλλογή 2011, σ. I-13085, σκέψεις 53, 63 και 64). Η δικαιοδοσία αυτή παρέχει στον δικαστή την εξουσία, πέραν του απλού ελέγχου νομιμότητας της κύρωσης, να υποκαθιστά την Επιτροπή προβαίνοντας στη δική του εκτίμηση και, κατ' επέκταση, να μειώνει ή να αυξάνει το ποσό του προστίμου ή της χρηματικής ποινής που επιβλήθηκε (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 8ης Δεκεμβρίου 2011, C-272/09 P, KME Germany κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2011, σ. I-12789, σκέψη 103 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία· βλ., συναφώς, απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 5ης Οκτωβρίου 2011, T-11/06, Romana Tabacchi κατά Επιτροπής, Συλλογή 2011, σ. II-6681, σκέψη 265).

39 Εν προκειμένω, είναι γεγονός ότι, στο πλαίσιο της υπό κρίση προσφυγής, η προσφεύγουσα προέβαλε ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου τα δύο πρώτα αιτήματα με τα οποία ζητεί, αφενός, να ακυρωθεί η προσβαλλόμενη απόφαση κατά το μέτρο που την αφορά και, αφετέρου, επικουρικώς, να μειωθεί το ποσό του προστίμου που της επιβλήθηκε.

40 Εξάλλου, επισημαίνεται ότι, με το υπόμνημα αντικρούσεως, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το πρώτο αίτημα είναι κατ' ουσίαν απαράδεκτο, διότι δεν στηρίζεται σε κανένα λόγο ακύρωσης εντός του δικογράφου της προσφυγής.

41 Κατόπιν της υπομνησθείσας νομολογίας και των ανωτέρω εκτιμήσεων, το Γενικό Δικαστήριο θα εξετάσει, πρώτον, το παραδεκτό του πρώτου αιτήματος του δικογράφου της προσφυγής. Δεύτερον, θα εξετάσει, στο πλαίσιο του ελέγχου νομιμότητας της προσβαλλόμενης απόφασης, τη βασιμότητα του κύριου αιτήματος περί μερικής ακύρωσης της προσβαλλόμενης απόφασης και, τρίτον, τη βασιμότητα του επικουρικού αιτήματος με το οποίο ζητείται, κατ' ουσίαν, να ασκήσει το Γενικό Δικαστήριο την πλήρη δικαιοδοσία του προκειμένου να τροποποιήσει το πρόστιμο που επέβαλε στην προσφεύγουσα η Επιτροπή, μειώνοντας το ποσό του.

I – *Επί του παραδεκτού*

42 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το πρώτο αίτημα είναι κατ' ουσίαν απαράδεκτο, στο μέτρο που, με τους λόγους ακύρωσης που προβάλλει, η προσφεύγουσα ζητεί κατ' ουσίαν τη μείωση του ποσού του προστίμου. Περαιτέρω, η Επιτροπή εκτιμά ότι η απόπειρα της προσφεύγουσας να θεραπεύσει την πλημμελή αιτιολογία του υπομνήματος απαντήσεως ήταν εκπρόθεσμη.

43 Η προσφεύγουσα αντιτάσσει κατ' ουσίαν ότι, λαμβανομένων υπόψη των πραγματικών περιστατικών που εκτίθενται στο δικόγραφο της προσφυγής, η προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει να ακυρωθεί. Επιπλέον, με το υπόμνημα απαντήσεως, η προσφεύγουσα διευκρινίζει ότι η ακύρωση της απόφασης αυτής επιβάλλεται δεδομένου ότι η ίδια δεν μετέσχε στη διαπιστωθείσα παράβαση, καθόσον, όπως διαπίστωσε η Επιτροπή με την αιτιολογική σκέψη 873 της προσβαλλόμενης απόφασης, δεν γνώριζε τη γεωγραφική έκταση της εν λόγω παράβασης, ότι δηλαδή κάλυπτε έξι κράτη μέλη.

44 Καταρχάς, όσον αφορά την εκτίμηση του παραδεκτού του πρώτου αιτήματος πρέπει, πρώτον, να υπομνησθεί ότι κατά πάγια νομολογία, όταν ο προσφεύγων δεν προβάλλει κανένα λόγο προς στήριξη αιτήματός του, η προϋπόθεση του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου περί συνοπτικής παράθεσης των προβαλλόμενων λόγων δεν πληρούται και, επομένως, το εν λόγω αίτημα είναι απορριπτέο ως απαράδεκτο (βλ., συναφώς, αποφάσεις του Γενικού Δικαστηρίου της 14ης Μαΐου 1998, T-339/94 έως T-342/94, Metsä-Serla κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-1727, σκέψη 62, και της 23ης Μαρτίου 2004, T-310/02, Θεοδωράκης κατά Συμβουλίου, Συλλογή Υπ.Υπ. 2004, σ. I-A-95 και II-427, σκέψεις 21 και 22).

45 Εξάλλου, πάντα κατά πάγια νομολογία, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η διατύπωση των ισχυρισμών της προσφυγής δεν δεσμεύεται από την ορολογία και την απαρίθμηση του Κανονισμού Διαδικασίας και ότι η προβολή των ισχυρισμών αυτών, από την ουσία τους μάλλον παρά από τον νομικό τους χαρακτηρισμό, μπορεί να αρκεί, πλην όμως υπό την προϋπόθεση ότι οι ισχυρισμοί αυτοί συνάγονται από το δικόγραφο με αρκετή σαφήνεια (διατάξεις του Γενικού Δικαστηρίου της 28ης Απριλίου 1993, T-85/92, De Hoe κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. II-523, σκέψη 21, και της 20ής Ιανουαρίου 2012, T-315/10, Groupe Partouche κατά Επιτροπής,σκέψη 20· απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 25ης Οκτωβρίου 2012, T-161/06, Arbos κατά Επιτροπής, σκέψη 22).

46 Εν προκειμένω, για να αποφανθεί το Γενικό Δικαστήριο επί του παραδεκτού του πρώτου αιτήματος πρέπει, σύμφωνα με την προμνησθείσα στις ανωτέρω σκέψεις 44 έως 45 νομολογία, να εξακριβωθεί αν η προσφεύγουσα προέβαλε λόγους ακύρωσης και, τουλάχιστον συνοπτικώς, πραγματικά και νομικά στοιχεία βασιζόμενα στις αιτιάσεις αυτές οι οποίες στηρίζουν, κατ' ουσίαν, το εν λόγω αίτημα.

47 Συναφώς, επισημαίνεται ότι η προσφεύγουσα προβάλλει, προς στήριξη της προσφυγής, οκτώ λόγους ακύρωσης. Από τους λόγους αυτούς ακύρωσης ο πρώτος αντλείται, κατ' ουσίαν, από πλάνη εκτιμήσεως σε σχέση με το άρθρο 23, παράγραφος 3, του κανονισμού 1/2003, όσον αφορά τη διαπίστωση της παράβασης που προσάπτεται στην προσφεύγουσα και το ποσό του προστίμου που της επιβλήθηκε, ο δεύτερος από παράβαση του άρθρου 23, παράγραφος 3, του κανονισμού 1/2003, που απορρέει από την εφαρμογή του ορίου 10 % που προβλέπει το άρθρο 23, παράγραφος 3, του εν λόγω κανονισμού ως ανώτατο όριο του προστίμου, ο τρίτος από μη συνεκτίμηση της ατομικής συμμετοχής της προσφεύγουσας στη διαπιστωθείσα παράβαση κατά παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχείρισης, ο τέταρτος από μη συνεκτίμηση προγενέστερων αποφάσεων της Επιτροπής κατά παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχείρισης, ο πέμπτος από μη συνεκτίμηση των περιορισμένων οικονομικών δυνατοτήτων της προσφεύγουσας κατά παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας, ο έκτος από παραβίαση της αρχής της μη αναδρομικότητας κατά την εφαρμογή των κατευθυντήριων γραμμών του 2006, οι οποίες προβλέπουν αυστηρότερη μέθοδο υπολογισμού των προστίμων σε σχέση με τις κατευθυντήριες γραμμές για τον υπολογισμό των προστίμων που επιβάλλονται δυνάμει του άρθρου 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 και του άρθρου 65, παράγραφος 5, [ΑΧ] (ΕΕ 1998, C 9, σ. 3, στο εξής: κατευθυντήριες γραμμές του 1998), για συμπεριφορές που προηγήθηκαν της θέσπισής τους, ο έβδομος από παραβίαση της αρχής της ακρίβειας από το άρθρο 23, παράγραφος 3, του κανονισμού 1/2003 και ο όγδοος από έλλειψη νομιμότητας των κατευθυντήριων γραμμών του 2006, κατά το μέτρο που αναγνωρίζουν υπερβολική εξουσία εκτιμήσεως στην Επιτροπή. Οι δύο τελευταίοι αυτοί λόγοι ακύρωσης αποτελούν ενστάσεις ελλείψεως νομιμότητας.

48 Βεβαίως, διαπιστώνεται ότι η προσφεύγουσα προέβαλε αυτούς τους οκτώ λόγους ακύρωσης χωρίς να διευκρινίζει ποιο από τα δύο πρώτα αιτήματα στηρίζουν.

49 Επισημαίνεται πάντως ότι, εξαιρουμένου του τρίτου λόγου ακύρωσης ο οποίος, στο μέτρο που σκοπεί στην εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου τροποποίηση των παραμέτρων υπολογισμού του προστίμου που επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα λαμβανομένης υπόψη της κατάστασής της έναντι των λοιπών μετασχόντων στην παράβαση, προβάλλεται κατ' ουσίαν προς στήριξη του δεύτερου αιτήματος, με τον πρώτο, τον δεύτερο, τον τέταρτο και τον πέμπτο λόγο ακύρωσης ζητείται κατ' ουσίαν από το Γενικό Δικαστήριο να διαπιστώσει ότι η Επιτροπή, μη λαμβάνοντας υπόψη διάφορα στοιχεία που χαρακτηρίζουν τη συμμετοχή της προσφεύγουσας στη διαπιστωθείσα παράβαση, υπέπεσε πολλάκις σε πλάνη εκτιμήσεως η οποία συνεπάγεται έλλειψη νομιμότητας της προσβαλλόμενης απόφασης και ως εκ τούτου επιτάσσει την ακύρωση της προσβαλλόμενης απόφασης ή έστω τη μείωση του ποσού που επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα. Όσον αφορά τον έκτο λόγο ακύρωσης, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η προσφεύγουσα, προβάλλοντας παραβίαση της αρχής της μη αναδρομικότητας λόγω της εφαρμογής των κατευθυντήριων γραμμών του 2006 στην επικρινόμενη συμπεριφορά της προσφεύγουσας, η οποία προηγήθηκε της θέσπισης των εν λόγω κατευθυντήριων γραμμών, ζητεί κατ' ουσίαν από το Γενικό Δικαστήριο να διαπιστώσει ότι η μέθοδος υπολογισμού του ποσού του προστίμου που εφάρμοσε η Επιτροπή με την προσβαλλόμενη απόφαση πάσχει έλλειψη νομιμότητας η οποία επιτάσσει την ακύρωση της προσβαλλόμενης απόφασης ή έστω τη μείωση του ποσού του προστίμου που της επιβλήθηκε, ενώ αν η Επιτροπή είχε εφαρμόσει τις κατευθυντήριες γραμμές του 1998 το πρόστιμο αυτό θα ήταν χαμηλότερο. Όσον αφορά τον έβδομο και τον όγδοο λόγο ακύρωσης, διαπιστώνεται ότι η προσφεύγουσα, προβάλλοντας έλλειψη νομιμότητας του άρθρου 23, παράγραφος 3, του κανονισμού 1/2003 και των κατευθυντήριων γραμμών του 2006, επιδιώκει να αποδείξει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση, στο μέτρο που στηρίζει τον υπολογισμό του επιβληθέντος στην προσφεύγουσα προστίμου στο εν λόγω άρθρο και στις εν λόγω κατευθυντήριες γραμμές, πάσχει έλλειψη νομιμότητας λόγω της οποίας το Γενικό Δικαστήριο θα έπρεπε να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση ή έστω να μειώσει το ποσό του προστίμου που της επιβλήθηκε.

50 Από τις ανωτέρω εκτιμήσεις προκύπτει ότι, πλην του τρίτου λόγου ακύρωσης, οι λοιποί λόγοι προβλήθηκαν με το δικόγραφο της προσφυγής επίσης προς στήριξη του πρώτου αιτήματος. Ως εκ τούτου, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η Επιτροπή, το πρώτο αίτημα πρέπει να κηρυχθεί παραδεκτό.

51 Ακολούθως, όσον αφορά το παραδεκτό των επιχειρημάτων που ανέπτυξε η προσφεύγουσα με το υπόμνημα απαντήσεως για να αποδείξει ότι μετέσχε σε ενιαία και διαρκή παράβαση καλύπτουσα έξι κράτη μέλη, υπενθυμίζεται ότι από το άρθρο 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', σε συνδυασμό με το άρθρο 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας προκύπτει ότι το εισαγωγικό δικόγραφο πρέπει να προσδιορίζει το αντικείμενο της διαφοράς και να περιέχει συνοπτική έκθεση των προβληθέντων ισχυρισμών, και ότι η προβολή νέων ισχυρισμών κατά τη διάρκεια της δίκης απαγορεύεται εκτός αν οι ισχυρισμοί αυτοί στηρίζονται σε πραγματικά και νομικά στοιχεία τα οποία προέκυψαν κατά τη διαδικασία. Ωστόσο, ο ισχυρισμός που αποτελεί ανάπτυξη ισχυρισμού ο οποίος είχε προβληθεί προηγουμένως, άμεσα ή έμμεσα, με το εισαγωγικό της δίκης δικόγραφο και συνδέεται στενά με τον ισχυρισμό αυτόν πρέπει να κρίνεται παραδεκτός (βλ. απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 26ης Ιουνίου 2008, T-94/98, Alferink κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2008, σ. II-1125, σκέψη 38 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

52 Εν προκειμένω, όσον αφορά τη γεωγραφική έκταση της διαπιστωθείσας παράβασης, το Γενικό Δικαστήριο επισημαίνει ότι, προς στήριξη του πρώτου και του τρίτου λόγου ακύρωσης, η προσφεύγουσα προσάπτει με το εισαγωγικό δικόγραφο της προσφυγής στην Επιτροπή δις πλάνη εκτιμήσεως κατά τον υπολογισμό του ποσού του προστίμου που της επιβλήθηκε, η οποία απορρέει από την εφαρμογή των ίδιων κριτηρίων με τα εφαρμοσθέντα σε επιχειρήσεις που είχαν λάβει πλήρη γνώση της διαπιστωθείσας παράβασης, ενώ με την αιτιολογική σκέψη 873 της προσβαλλόμενης απόφασης η Επιτροπή διαπίστωσε ότι η γνώση προσφεύγουσας ως προς τη γεωγραφική έκταση της εν λόγω παράβασης περιοριζόταν στο έδαφος των δύο από τα έξι κράτη μέλη που κάλυπτε η παράβαση αυτή (Γερμανία και Αυστρία). Εξάλλου, η προσφεύγουσα υποστήριξε δις ότι η συμμετοχή της στην παράβαση περιοριζόταν όντως στο έδαφος των δύο αυτών κρατών μελών.

53 Αντιθέτως, όσον αφορά τα λοιπά βασικά χαρακτηριστικά της διαπιστωθείσας παράβασης, πρέπει να διαπιστωθεί ότι με το δικόγραφο της προσφυγής η προσφεύγουσα δεν αμφισβήτησε τα χαρακτηριστικά αυτά και ιδίως το γεγονός ότι η εν λόγω παράβαση αφορούσε τις τρεις προαναφερθείσες στη σκέψη 3 υποκατηγορίες προϊόντων, αλλά απλώς τόνισε ότι η ίδια δραστηριοποιείτο στην αγορά μίας μόνον από τις τρεις αυτές υποκατηγορίες προϊόντων.

54 Κατόπιν των ανωτέρω διαπιστώσεων, πρέπει να γίνει δεκτό ότι τα επιχειρήματα που προέβαλε η προσφεύγουσα με το υπόμνημα απαντήσεως σχετικά με τη γεωγραφική έκταση της διαπιστωθείσας παράβασης αποτελούν ανάπτυξη ισχυρισμού που είχε προβληθεί με το δικόγραφο της προσφυγής και, ως εκ τούτου, πρέπει να κηρυχθούν παραδεκτά. Αντιθέτως, τα λοιπά επιχειρήματα που προβλήθηκαν με το υπόμνημα απαντήσεως και βάλλουν κατά των λοιπών βασικών χαρακτηριστικών της διαπιστωθείσας παράβασης δεν αποτελούν ανάπτυξη ισχυρισμού που είχε προβληθεί με το δικόγραφο της προσφυγής και ως εκ τούτου, λαμβανομένου υπόψη του εκπρόθεσμου χαρακτήρα τους, πρέπει να κηρυχθούν απαράδεκτα.

II – *Επί της ουσίας*

55 Όπως επισημάνθηκε με την ανωτέρω σκέψη 49, η προσφεύγουσα προβάλλει προς στήριξη της προσφυγής της οκτώ λόγους ακύρωσης. Ο πρώτος, ο δεύτερος, ο τέταρτος, ο πέμπτος και ο έκτος προβλήθηκαν προς στήριξη τόσο του αιτήματος μερικής ακύρωσης της προσβαλλόμενης απόφασης όσο και του αιτήματος μείωσης εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου του ποσού του επιβληθέντος στην προσφεύγουσα προστίμου (πρώτο και δεύτερο αίτημα). Ο τρίτος λόγος ακύρωσης προβάλλεται μόνον προς στήριξη του αιτήματος μείωσης του εν λόγω ποσού από το Γενικό Δικαστήριο (δεύτερο αίτημα). Όσον αφορά τον έβδομο και τον όγδοο λόγο ακύρωσης, όπως προκύπτει από την ίδια σκέψη, πρέπει να θεωρηθούν ενστάσεις ελλείψεως νομιμότητας.

56 Συνεπώς, πρέπει να εξεταστούν καταρχάς οι δύο ενστάσεις ελλείψεως νομιμότητας που προβλήθηκαν στο πλαίσιο του έβδομου και του όγδοου λόγου ακύρωσης. Ακολούθως, όπως προαναγγέλθηκε στην ανωτέρω σκέψη 41, θα εξεταστούν, αφενός, το αίτημα μερικής ακύρωσης της προσβαλλόμενης απόφασης και, αφετέρου, το αίτημα άσκησης από το Γενικό Δικαστήριο της πλήρους δικαιοδοσίας του για την τροποποίηση και πιο συγκεκριμένα για τη μείωση του ποσού του επιβληθέντος προστίμου.

A – *Επί των ενστάσεων ελλείψεως νομιμότητας*

1. Επί της ένστασης που αφορά την έλλειψη νομιμότητας του άρθρου 23, παράγραφος 3, του κανονισμού 1/2003

57 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, όσον αφορά την ένσταση περί ελλείψεως νομιμότητας του άρθρου 23, παράγραφος 3, του κανονισμού 1/2003 (στο εξής: πρώτη ένσταση), ότι το άρθρο αυτό, στο οποίο στηρίζεται η προσβαλλόμενη απόφαση, παραβιάζει την «αρχή της ακρίβειας», στο μέτρο που αναφέρει μόνον τη σοβαρότητα και τη διάρκεια της παράβασης ως παραμέτρους υπολογισμού του ποσού του προστίμου, χωρίς να προσδιορίζει επακριβέστερα τις έννοιες αυτές, το οποίο σημαίνει ότι η Επιτροπή διαθέτει απεριόριστο σχεδόν περιθώριο εκτίμησης όσον αφορά τον καθορισμό του ποσού του προστίμου.

58 Η Επιτροπή, υποστηριζόμενη από το Συμβούλιο, αμφισβητεί τα επιχειρήματα που προβάλλει η προσφεύγουσα προς στήριξη της πρώτης ένστασης.

59 Μολονότι η προσφεύγουσα προβάλλει, εν προκειμένω, παραβίαση της «αρχής της ακρίβειας», πρέπει να διαπιστωθεί ότι, υποστηρίζοντας ότι οι έννοιες της σοβαρότητας και της διάρκειας της παράβασης δεν είναι αρκούντως ακριβείς, αναφέρεται κατ' ουσίαν στις αρχές της νομιμότητας και της ασφάλειας δικαίου (βλ., συναφώς, απόφαση του Δικαστηρίου της 29ης Μαρτίου 2011, C-352/09 P, ThyssenKrupp Nirosta κατά Επιτροπής, Συλλογή 2011, σ. I-2359, σκέψη 80). Συνεπώς, η πρώτη ένσταση πρέπει να εξεταστεί υπό το πρίσμα των δύο αυτών αρχών.

60 Στο πλαίσιο αυτό, από τη νομολογία προκύπτει ότι η αρχή της νομιμότητας των ποινών, όπως προβλέπεται μεταξύ άλλων στο άρθρο 49 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ 2010, C 83, σ. 389) και στο άρθρο 7 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για την προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, που υπογράφηκε στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950 (στο εξής: ΕΣΔΑ), αποτελεί αναγκαίο συμπλήρωμα της αρχής της ασφάλειας δικαίου, η οποία απαιτεί από τη νομοθεσία της Ένωσης σαφή ορισμό των παραβάσεων και των κυρώσεων (βλ. προαναφερθείσα στη σκέψη 59 απόφαση ThyssenKrupp Nirosta κατά Επιτροπής, σκέψη 80 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία· βλ. επίσης, συναφώς, αποφάσεις του Γενικού Δικαστηρίου της 5ης Απριλίου 2006, T-279/02, Degussa κατά Επιτροπής, Συλλογή 2006, σ. II-897, σκέψη 66, της 19ης Μαΐου 2010, T-11/05, Wieland-Werke κ.λπ. κατά Επιτροπής, που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 58).

61 Επιπλέον, η αρχή της ασφάλειας δικαίου επιτάσσει να καθιστά η ρύθμιση της Ένωσης δυνατό για τους ενδιαφερομένους να γνωρίζουν με ακρίβεια την έκταση των υποχρεώσεων που τους επιβάλλει, καθώς και τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις τους, και να λαμβάνουν ως εκ τούτου τα μέτρα τους (απόφαση του Δικαστηρίου ThyssenKrupp Nirosta κατά Επιτροπής, σκέψη 59 ανωτέρω, σκέψη 81 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

62 Προς τήρηση των επιταγών των αρχών της νομιμότητας των ποινών και της ασφάλειας δικαίου, δεν απαιτείται να είναι οι διατάξεις βάσει των οποίων επιβάλλονται οι εν λόγω κυρώσεις σε τέτοιο βαθμό ακριβείς ώστε οι δυνητικές συνέπειες μιας παράβασης των εν λόγω διατάξεων να μπορούν να προβλεφθούν με απόλυτη βεβαιότητα. Συγκεκριμένα, η αόριστη διατύπωση της διάταξης δεν συνεπάγεται κατ' ανάγκη παραβίαση των δύο αυτών αρχών και το γεγονός ότι ένας νόμος απονέμει

εξουσία εκτιμήσεως δεν προσκρούει άνευ ετέρου στην επιταγή προβλεψιμότητας, υπό την προϋπόθεση ότι η έκταση και ο τρόπος άσκησης αυτής της εξουσίας καθορίζονται σε επαρκή σαφήνεια (βλ., συναφώς, αποφάσεις Degussa κατά Επιτροπής, σκέψη 60 ανωτέρω, σκέψη 71, και Wieland-Werke κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 60 ανωτέρω, σκέψεις 62 και 63).

63 Επί του ζητήματος αυτού το Δικαστήριο έκρινε ότι η σαφήνεια του νόμου δεν εκτιμάται μόνο βάσει του γράμματος της κρίσιμης διάταξης, αλλά και βάσει των διευκρινίσεων που έχει παράσχει η πάγια και δημοσιευθείσα νομολογία (απόφαση της 22ας Μαΐου 2008, C-266/06 P, Evonik Degussa κατά Επιτροπής, που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 40). Το Δικαστήριο τόνισε επίσης ότι τα κριτήρια που αντλήθηκαν από τη νομολογία όσον αφορά τη μέθοδο υπολογισμού των προστίμων στο δίκαιο του ανταγωνισμού της Ευρωπαϊκής Ένωσης χρησιμοποιήθηκαν από την Επιτροπή για την κατάρτιση των κατευθυντήριων γραμμών και κατέστησαν δυνατό για την Επιτροπή να αναπτύξει μια γνωστή και προσβάσιμη πρακτική λήψης αποφάσεων (βλ., επ' αυτού, προαναφερθείσα απόφαση Evonik Degussa κατά Επιτροπής, σκέψη 61).

64 Όσον αφορά το κύρος του άρθρου 23, παράγραφος 3, του κανονισμού 1/2003 από πλευράς των αρχών της νομιμότητας των ποινών και της ασφάλειας δικαίου, υπενθυμίζεται ότι το Γενικό Δικαστήριο έχει κρίνει, επί επιχειρημάτων παρόμοιων κατ' ουσίαν με εκείνα που προέβαλε η προσφεύγουσα προς στήριξη της πρώτης ένστασης, ότι οι παράγραφοι 2 και 3 του άρθρου αυτού, που χρήζουν συνδυαστικής ερμηνείας, στο μέτρο που περιορίζουν την εξουσία εκτιμήσεως της Επιτροπής, τηρούν τις επιταγές που απορρέουν από τις εν λόγω αρχές (απόφαση Wieland-Werke κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 60 ανωτέρω, σκέψη 63 έως 72).

65 Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των ως άνω εκτιμήσεων, η πρώτη ένσταση πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη.

2. Επί της ένστασης που αφορά την έλλειψη νομιμότητας των κατευθυντήριων γραμμών του 2006

66 Από το δικόγραφο της προσφυγής και το έγγραφο της 30ής Ιανουαρίου 2012 προκύπτει ότι, όσον αφορά την έλλειψη νομιμότητας των κατευθυντήριων γραμμών του 2006 (στο εξής: δεύτερη ένσταση), η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι οι εν λόγω κατευθυντήριες γραμμές και ιδίως οι παράγραφοί τους 35 και 37 δεν είναι σύννομες, στο μέτρο που, λαμβανομένης υπόψη της σχεδόν απεριόριστης εξουσίας εκτιμήσεως που απονέμουν στην Επιτροπή, παραβιάζουν τις αρχές της νομιμότητας των ποινών και της ασφάλειας δικαίου.

67 Η Επιτροπή αμφισβητεί τα επιχειρήματα που προβάλλει η προσφεύγουσα προς στήριξη της δεύτερης ένστασης.

68 Πρώτον, υπενθυμίζεται επί του σημείου αυτού ότι από τη νομολογία προκύπτει κατ' ουσίαν ότι η εκ μέρους της Επιτροπής θέσπιση κατευθυντήριων γραμμών συμβάλλει στην εξασφάλιση της τήρησης της αρχής της νομιμότητας των ποινών. Πρέπει να επισημανθεί συναφώς ότι οι κατευθυντήριες γραμμές καθορίζουν κατά τρόπο γενικό και αφηρημένο τη μέθοδο που εφαρμόζει η Επιτροπή για τον καθορισμό του ποσού των προστίμων και προασπίζουν, κατά συνέπεια, την ασφάλεια δικαίου των επιχειρήσεων (απόφαση του Δικαστηρίου της 28ης Ιουνίου 2005, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P έως C-208/02 P και C-213/02 P, Dansk Rørindustri κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. I-5425, σκέψεις 211 και 213).

69 Δεύτερον, από την παράγραφο 2 των κατευθυντήριων γραμμών του 2006 προκύπτει ότι οι διατάξεις τους εντάσσονται στο νομικό πλαίσιο που επιβάλλει το άρθρο 23, παράγραφος 3, του κανονισμού 1/2003. Το δε άρθρο αυτό, όπως αποδείχθηκε με τις ανωτέρω σκέψεις 59 έως 64, τηρούσε τις επιταγές που απορρέουν από τις αρχές της νομιμότητας των ποινών και της ασφάλειας δικαίου.

70 Τρίτον, πρέπει να τονιστεί ότι η Επιτροπή, θεσπίζοντας τις κατευθυντήριες γραμμές του 2006, δεν υπερέβη το περιθώριο εκτιμήσεως που της αναγνωρίζει το άρθρο 23, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 1/2003 (βλ., υπό την έννοια αυτή και κατ' αναλογία, απόφαση Dansk Rørindustri κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 68 ανωτέρω, σκέψη 250).

71 Συγκεκριμένα, όπως επισημάνθηκε με την ανωτέρω σκέψη 64, το άρθρο 23, παράγραφος 3, του κανονισμού 1/2003 προβλέπει ότι, για τον καθορισμό του ποσού των προστίμων, η Επιτροπή λαμβάνει υπόψη τη σοβαρότητα και τη διάρκεια της παράβασης. Οι κατευθυντήριες γραμμές του 2006 ορίζουν, με την παράγραφό τους 19, ότι το βασικό ποσό του προστίμου συνδέεται με ορισμένο ποσοστό επί της αξίας των πωλήσεων, το οποίο θα καθορίζεται σε συνάρτηση με τον βαθμό σοβαρότητας της παράβασης, πολλαπλασιαζόμενο με τον αριθμό των ετών της παράβασης.

72 Ειδικότερα, όσον αφορά τη συνεκτίμηση της σοβαρότητας της παράβασης, από τις παραγράφους 21 έως 23 των κατευθυντήριων γραμμών του 2006 προκύπτει ότι το ποσοστό επί της αξίας των πωλήσεων που λαμβάνεται υπόψη (στο εξής: συντελεστής «σοβαρότητα της παράβασης») καθορίζεται κυμαινόμενο μεταξύ 0 έως 30 %, κατόπιν συνεκτίμησης ορισμένων παραγόντων όπως η φύση της παράβασης, το συνολικό μερίδιο αγοράς όλων των ενδιαφερομένων, η γεωγραφική έκταση της παράβασης και το αν τελέστηκε ή όχι, λαμβανομένου υπόψη ότι οι συμφωνίες περί καθορισμού των τιμών, περί κατανομής της αγοράς και περί περιορισμού της παραγωγής καταλέγονται, ως εκ της φύσεώς τους, μεταξύ των σοβαρότερων περιορισμών του ανταγωνισμού. Στο σημείο 25 των κατευθυντήριων γραμμών του 2006 διευκρινίζεται ότι, ως μέτρο αποτρεπτικού χαρακτήρα, η Επιτροπή θα περιλάβει στο βασικό ποσό ένα ποσοστό βάσει του οποίου θα υπολογίζεται ένα επιπλέον ποσό (στο εξής: συντελεστής «επιπλέον ποσό») που θα κυμαίνεται μεταξύ 15 και 25 % επί της αξίας των πωλήσεων, λαμβανομένων υπόψη των προαναφερθέντων παραγόντων.

73 Όσον αφορά τη συνεκτίμηση της διάρκειας της παράβασης, στην παράγραφο 24 των κατευθυντήριων γραμμών του 2006 προβλέπεται ότι, αφενός, το ποσό που καθορίζεται βάσει της αξίας πωλήσεων πολλαπλασιάζεται με τον αριθμό των ετών συμμετοχής στην παράβαση και, αφετέρου, ότι οι μικρότερες του εξαμήνου περίοδοι λογίζονται ως μισό έτος και οι μεγαλύτερες του εξαμήνου αλλά μικρότερες του έτους λογίζονται ως πλήρες έτος.

74 Δυνάμει των παραγράφων 27 έως 31 των κατευθυντήριων γραμμών του 2006 χωρεί στη συνέχεια αναπροσαρμογή του βασικού ποσού προκειμένου να ληφθούν υπόψη επιβαρυντικές και ελαφρυντικές περιστάσεις και να εξασφαλισθεί ο αρκούντως αποτρεπτικός χαρακτήρας του προστίμου. Κατά την παράγραφο 34 των εν λόγω κατευθυντήριων γραμμών, το πρόστιμο μπορεί επίσης να μειωθεί για να ληφθεί υπόψη η ανακοίνωση του 2002 για τη συνεργασία.

75 Στην παράγραφο 32 των κατευθυντήριων γραμμών του 2006 διευκρινίζεται περαιτέρω ότι, σύμφωνα με το άρθρο 23, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003, για κάθε επιχείρηση ή ένωση επιχειρήσεων που μετέχει στην παράβαση το τελικό ποσό του προστίμου δεν πρέπει να υπερβαίνει, εν πάση περιπτώσει, το 10 % του συνολικού κύκλου εργασιών που πραγματοποιήθηκε κατά το προηγούμενο οικονομικό έτος.

76 Τέλος, αφενός, η Επιτροπή προβλέπει όλως εξαιρετικώς, με την παράγραφο 35 των κατευθυντήριων γραμμών του 2006, ότι μπορεί να λάβει υπόψη για τον καθορισμό του προστίμου την ικανότητα πληρωμής μιας επιχείρησης. Αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, η διάταξη αυτή δεν καταλείπει στην Επιτροπή απεριόριστο περιθώριο εκτίμησης, δεδομένου ότι οι προϋποθέσεις μείωσης προστίμου λόγω έλλειψης ικανότητας πληρωμής περιγράφονται λεπτομερώς στην εν λόγω διάταξη. Συγκεκριμένα, στην παράγραφο αυτή διευκρινίζεται, καταρχάς, ότι δεν χωρεί μείωση προστίμου λόγω της διαπίστωσης και μόνο δυσμενούς ή ελλειμματικής οικονομικής κατάστασης και, ακολούθως, ότι μείωση μπορεί να χορηγηθεί μόνο βάσει αντικειμενικών στοιχείων που να αποδεικνύουν ότι η επιβολή προστίμου θα έθιγε ανεπανόρθωτα την οικονομική βιωσιμότητα της οικείας επιχείρησης και θα καθιστούσε άνευ αξίας τα στοιχεία ενεργητικού της.

77 Αφετέρου, με την παράγραφο 37 των κατευθυντήριων γραμμών του 2006, η Επιτροπή επισημαίνει ότι οι ιδιαιτερότητες μιας υπόθεσης ή η ανάγκη επίτευξης αποτρεπτικού αποτελέσματος σε ιδιαίτερη υπόθεση μπορούν να δικαιολογήσουν τη μη εφαρμογή της μεθοδολογίας που περιγράφεται στις κατευθυντήριες γραμμές του 2006. Εφόσον οι διατάξεις της εν λόγω παραγράφου δεν της επιτρέπουν να παρεκκλίνει από τις αρχές που θέτει το άρθρο 23, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 1/2003, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, οι διατάξεις αυτές δεν παρέχουν στην Επιτροπή απεριόριστη σχεδόν εξουσία εκτίμησης και ότι, κατά συνέπεια, η παράγραφος αυτή δεν αποκλίνει από την αρχή της νομιμότητας των ποινών.

78 Εντεύθεν προκύπτει ότι η εκ μέρους της Επιτροπής θέσπιση των κατευθυντήριων γραμμών του 2006, στο μέτρο που εντάσσεται στο νομικό πλαίσιο που επιβάλλει το άρθρο 23, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 1/2003, συνέβαλε στην οριοθέτηση της άσκησης της εξουσίας εκτίμησης της Επιτροπής που απορρέει από τη διάταξη αυτή (απόφαση Degussa κατά Επιτροπής, σκέψη 60 ανωτέρω, σκέψη 82) και δεν παραβίασε την αρχή της νομιμότητας των ποινών, αλλά συνέβαλε στην τήρησή της.

79 Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των ανωτέρω εκτιμήσεων, η δεύτερη ένσταση πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη.

Β – *Επί του κύριου αιτήματος περί μερικής ακύρωσης της προσβαλλόμενης απόφασης*

80 Όπως επισημάνθηκε ανωτέρω στη σκέψη 49, ο πρώτος, ο δεύτερος, ο τέταρτος, ο πέμπτος και ο έκτος λόγος ακύρωσης προβλήθηκαν προς στήριξη ιδίως του αιτήματος περί μερικής ακύρωσης της προσβαλλόμενης απόφασης.

81 Στο μέτρο που η Επιτροπή εφάρμοσε τις κατευθυντήριες γραμμές του 2006 με την προσβαλλόμενη απόφαση και δεδομένου ότι, όπως διαπιστώθηκε με την ανωτέρω σκέψη 78, η δεύτερη ένσταση ελλείψεως νομιμότητας είναι απορριπτέα, πρέπει να εξεταστεί προκαταρκτικώς ο έκτος λόγος ακύρωσης που αντλείται από παραβίαση της αρχής της μη αναδρομικότητας λόγω της εφαρμογής των εν λόγω κατευθυντήριων γραμμών στην επικρινόμενη συμπεριφορά της προσφεύγουσας, η οποία προηγήθηκε της θέσπισής τους. Στη συνέχεια θα εξεταστούν ο πρώτος, ο δεύτερος, ο τέταρτος και ο πέμπτος λόγος ακύρωσης, με τους οποίους η προσφεύγουσα επιδιώκει να αποδείξει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση πάσχει έλλειψη νομιμότητας λόγω της πλάνης εκτιμήσεως στην οποία πολλάκις υπέπεσε η Επιτροπή.

1. Επί του έκτου λόγου ακύρωσης, που αντλείται από παραβίαση της αρχής της μη αναδρομικότητας

82 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, στο μέτρο που η σύμπραξη αφορά το διάστημα από το 1992 έως το 2004, η Επιτροπή θα έπρεπε να είχε εφαρμόσει τις κατευθυντήριες γραμμές του 1998. Κατά την προσφεύγουσα, η Επιτροπή, υπολογίζοντας τα πρόστιμα βάσει των κατευθυντήριων γραμμών του 2006, παραβίασε τις αρχές της μη αναδρομικότητας. Η προσφεύγουσα προσθέτει ότι η εφαρμογή των κατευθυντήριων γραμμών του 1998 θα συνεπαγόταν μικρότερο πρόστιμο.

83 Η Επιτροπή αμφισβητεί τα επιχειρήματα που προβάλλει η προσφεύγουσα προς στήριξη του έκτου λόγου ακύρωσης.

84 Συναφώς, πρώτον, υπενθυμίζεται ότι κατά πάγια νομολογία η αρχή της μη αναδρομικότητας των ποινικών κυρώσεων, όπως προβλέπεται στο άρθρο 49 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων και κατοχυρώνεται μεταξύ άλλων στο άρθρο 7 της ΕΣΔΑ, των οποίων την τήρηση εξασφαλίζει ο δικαστής της Ένωσης, παρέχει τη δυνατότητα αποχής από την αναδρομική εφαρμογή νέας ερμηνείας κανόνα που στοιχειοθετεί παράβαση, όταν το αποτέλεσμα αυτής της ερμηνείας δεν μπορούσε ευλόγως να προβλεφθεί κατά τον χρόνο τέλεσης της παράβασης (βλ., συναφώς και κατ' αναλογία, απόφαση του Δικαστηρίου της 8ης Φεβρουαρίου 2007, C-3/06 P, Groupe Danone κατά Επιτροπής,

Συλλογή 2007, σ. I-1331, σκέψεις 87 έως 89 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, και απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 2ας Φεβρουαρίου 2012, T-83/08, Denki Kagaku Kogyo και Denka Chemicals κατά Επιτροπής, σκέψη 120).

85 Δεύτερον, κατά πάγια πάντα νομολογία, παρά τις διατάξεις του άρθρου 23, παράγραφος 5, του κανονισμού 1/2003 από τις οποίες προκύπτει ότι οι αποφάσεις περί επιβολής προστίμων λόγω παράβασης του δικαίου του ανταγωνισμού δεν έχουν ποινικό χαρακτήρα, η Επιτροπή οφείλει να τηρεί την αρχή της μη αναδρομικότητας σε κάθε διοικητική διαδικασία στο πλαίσιο της οποίας είναι δυνατή η επιβολή κυρώσεων κατ' εφαρμογήν των κανόνων ανταγωνισμού της Συνθήκης (βλ., συναφώς, απόφαση Dansk Rørindustri κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 68 ανωτέρω, σκέψη 202· βλ. απόφαση Denki Kagaku Kogyo και Denka Chemicals κατά Επιτροπής, σκέψη 84 ανωτέρω, σκέψη 122). Αυτή η περίπτωση συντρέχει όταν η Επιτροπή αποφασίζει να τροποποιήσει μια κατασταλτική πολιτική, εν προκειμένω τη γενική πολιτική της ανταγωνισμού στον τομέα των προστίμων. Συγκεκριμένα, η τροποποίηση αυτή, ειδικότερα αν πραγματοποιηθεί διά θεσπίσεως κανόνων δεοντολογίας όπως είναι οι κατευθυντήριες γραμμές, μπορεί να έχει επιπτώσεις στην εφαρμογή της αρχής της μη αναδρομικότητας (απόφαση Dansk Rørindustri κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 68 ανωτέρω, σκέψη 222).

86 Τρίτον, για τον έλεγχο της τήρησης της αρχής της μη αναδρομικότητας, κρίθηκε αναγκαίο να εξακριβωθεί αν η επίμαχη τροποποίηση μπορούσε ευλόγως να προβλεφθεί κατά τον χρόνο τέλεσης των οικείων παραβάσεων (απόφαση Dansk Rørindustri κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 68 ανωτέρω, σκέψη 224). Το περιεχόμενο της έννοιας της προβλεψιμότητας εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό από το περιεχόμενο του νομοθετήματος για το οποίο πρόκειται, από τον τομέα τον οποίο καλύπτει, καθώς και από τον αριθμό και την ιδιότητα των αποδεκτών του. Η προβλεψιμότητα του νόμου δεν εμποδίζει το ενδιαφερόμενο πρόσωπο να προσφύγει σε πεφωτισμένες συμβουλές για να αξιολογήσει, σε έναν βαθμό που είναι εύλογος υπό τις συγκεκριμένες περιστάσεις, τις δυνητικές συνέπειες συγκεκριμένης πράξης. Ειδικότερα, τέτοια είναι η περίπτωση των επαγγελματιών οι οποίοι οφείλουν να επιδεικνύουν ιδιαίτερη επιμέλεια κατά την άσκηση του επαγγέλματός τους. Για τον λόγο αυτό, μπορεί να αναμένεται από αυτούς να επιδεικνύουν ιδιαίτερη μέριμνα για την αξιολόγηση των κινδύνων που το επάγγελμα αυτό ενέχει (απόφαση Dansk Rørindustri κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 68 ανωτέρω, σκέψη 219).

87 Στο πλαίσιο αυτό, υπενθυμίζεται ότι η αποτελεσματική εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού, όπως απορρέουν από τις διατάξεις του κανονισμού 1/2003, απαιτεί να μπορεί η Επιτροπή, εντός του ορίου που προβλέπει το άρθρο 23, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού, ανά πάσα στιγμή να αυξήσει το ύψος των προστίμων, αν τούτο είναι αναγκαίο για την εξασφάλιση της εφαρμογής της πολιτικής ανταγωνισμού. Εντεύθεν προκύπτει ότι οι επιχειρήσεις που εμπλέκονται σε διοικητική διαδικασία δυνάμενη να οδηγήσει στην επιβολή προστίμου δεν μπορούν να έχουν βάσιμη προσδοκία ότι η Επιτροπή δεν θα υπερβεί το ύψος των προστίμων που επέβαλλε στο παρελθόν ή δικαιολογημένη εμπιστοσύνη στη μέθοδο υπολογισμού των προστίμων αυτών, αλλά, αντιθέτως, οι επιχειρήσεις αυτές πρέπει να λαμβάνουν υπόψη τη δυνατότητα της Επιτροπής να αποφασίζει ανά πάσα στιγμή να αυξήσει το ποσό των προστίμων σε σχέση με εκείνο που εφάρμοζε στο παρελθόν, είτε αυξάνοντας το ποσό των προστίμων επιβάλλοντας πρόστιμα με ατομικές αποφάσεις είτε εφαρμόζοντας εν προκειμένω γενικούς κανόνες δεοντολογίας όπως οι κατευθυντήριες γραμμές (αποφάσεις Groupe Danone κατά Επιτροπής, σκέψη 84 ανωτέρω, σκέψεις 90 και 91, και Dansk Rørindustri κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 68 ανωτέρω, σκέψεις 227 έως 230).

88 Εν προκειμένω, αφενός, υπενθυμίζεται ότι με τις ανωτέρω σκέψεις 69 και 78 διαπιστώθηκε ότι οι κατευθυντήριες γραμμές του 2006 εντάσσονταν στο νομικό πλαίσιο που επιβάλλει το άρθρο 23, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 1/2003 και συνέβαλλαν στην οριοθέτηση της άσκησης της εξουσίας εκτιμήσεως της Επιτροπής που απορρέει από τη διάταξη αυτή. Το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε μεταξύ άλλων, με την ανωτέρω σκέψη 75, ότι σύμφωνα με το άρθρο 23, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003 η παράγραφος 32 των κατευθυντήριων γραμμών του 2006 περιορίζει το τελικό ποσό του προστίμου για κάθε επιχείρηση ή ένωση επιχειρήσεων μετασχουσών σε παράβαση στο 10 % του συνολικού κύκλου εργασιών που πραγματοποιήθηκε κατά το προηγούμενο οικονομικό έτος.

89 Αφετέρου, επισημαίνεται ότι, ακόμη και ελλείψει ρητής διάταξης περί περιοδικής αναθεώρησης των κατευθυντήριων γραμμών του 1998, η προσφεύγουσα θα έπρεπε, βάσει της ισχύουσας νομολογίας, να λάβει υπόψη ότι το ενδεχόμενο η Επιτροπή, μετά την τέλεση παράβασης, να θέσπιζε και να εφάρμοζε νέες κατευθυντήριες γραμμές για τον υπολογισμό των προστίμων (απόφαση Denki Kagaku Kogyo και Denka Chemicals κατά Επιτροπής, σκέψη 84 ανωτέρω, σκέψη 116).

90 Κατόπιν των ανωτέρω σκέψεων, πρέπει να διαπιστωθεί ότι οι κατευθυντήριες γραμμές του 2006 και ειδικότερα η νέα μέθοδος υπολογισμού των προστίμων που περιλαμβάνουν, ακόμη και αν γίνει δεκτό το επιβαρυντικό αποτέλεσμά τους σε σχέση με τις κατευθυντήριες γραμμές του 1998 όσον αφορά το ύψος των επιβληθέντων προστίμων, μπορούσαν ευλόγως να προβλεφθούν για επιχειρήσεις όπως η προσφεύγουσα κατά τον χρόνο τέλεσης της διαπιστωθείσας παράβασης και ότι, εφαρμόζοντας με την επίδικη απόφαση τις κατευθυντήριες γραμμές του 2006 σε παράβαση τελεσθείσα πριν από τη θέσπισή τους, η Επιτροπή δεν παραβίασε την αρχή της μη αναδρομικότητας (βλ., συναφώς, αποφάσεις του Δικαστηρίου Dansk Rørindustri κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 68 ανωτέρω, σκέψεις 231 και 232, και της 18ης Μαΐου 2006, C-397/03 P, Archer Daniels Midland και Archer Daniels Midland Ingredients κατά Επιτροπής, Συλλογή 2006, σ. I-4429, σκέψη 25).

91 Κατά συνέπεια, ο έκτος λόγος ακύρωσης πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

2. Επί του πρώτου λόγου ακύρωσης, που αντλείται από πλάνη εκτιμήσεως εκ μέρους της Επιτροπής κατά τη διαπίστωση της προσαφθείσας στην προσφεύγουσα παράβασης και κατά τον υπολογισμό του ποσού του προστίμου που της επιβλήθηκε

92 Καταρχάς, διαπιστώνεται ότι η εισαγωγική φράση του πρώτου λόγου ακύρωσης, όπως προκύπτει από το δικόγραφο της προσφυγής, κατά την οποία «η καθής δεν λαμβάνει υπόψη πληθώρα ελαφρυντικών περιστάσεων υπέρ της προσφεύγουσας, κατά παράβαση του άρθρου 23, παράγραφος 3, του κανονισμού 1/2003», θα μπορούσε να δημιουργήσει την πεποίθηση ότι η προσβαλλόμενη απόφαση πάσχει πολλάκις έλλειψη νομιμότητας λόγω της μη συνεκτίμησης, εκ μέρους της Επιτροπής, ελαφρυντικών περιστάσεων βάσει των οποίων θα έπρεπε να είχε μειώσει το ποσό του προστίμου που της επέβαλε.

93 Ωστόσο, οι περιστάσεις που επικαλείται η προσφεύγουσα, δεκατρείς τον αριθμό, οι οποίες εκτέθηκαν στα αντίστοιχου αριθμού σκέλη του πρώτου λόγου ακύρωσης, στοιχειοθετούν κατ' ουσίαν πλάνη εκτιμήσεως στην οποία υπέπεσε πολλάκις η Επιτροπή, πρώτον, για ορισμένους, κατά τη διαπίστωση της παράβασης που προσάπτεται στην προσφεύγουσα (τέταρτο, έκτο, έβδομο, όγδοο και ενδέκατο σκέλος) και, δεύτερον, για τους λοιπούς, κατά τον υπολογισμό του ποσού του προστίμου που της επέβαλε (πρώτο, δεύτερο, τρίτο, πέμπτο, ένατο, δέκατο, δωδέκατο και δέκατο τρίτο σκέλος).

α) Επί της πλάνης εκτιμήσεως κατά τη διαπίστωση της παράβασης που προσάπτεται στην προσφεύγουσα

94 Καταρχάς, πρέπει να εξεταστούν το έκτο, το έβδομο και το όγδοο σκέλος του πρώτου λόγου ακύρωσης, με τα οποία η προσφεύγουσα επιδιώκει να αποδείξει, κατ' ουσίαν, ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πλάνη εκτιμήσεως καταλήγοντας στο συμπέρασμα ότι η προσφεύγουσα μετέσχε στη διαπιστωθείσα παράβαση στην Αυστρία, καθόσον η ενδεχόμενη συμμετοχή της στην εν λόγω παράβαση περιορίζεται στη Γερμανία.

95 Ακολούθως, θα εξεταστούν το τέταρτο και το ενδέκατο σκέλος του πρώτου λόγου ακύρωσης με τα οποία η προσφεύγουσα επιδιώκει, κατ' ουσίαν, να αποδείξει εσφαλμένη εφαρμογή του άρθρου 101 ΣΛΕΕ, στο μέτρο που ορισμένες συμπεριφορές που προσάπτονται στην προσφεύγουσα δεν αποτελούν παράβαση του δικαίου του ανταγωνισμού.

Επί του έκτου, του έβδομου και του όγδοου σκέλους του πρώτου λόγου ακύρωσης, που αντλούνται από πλάνη εκτιμήσεως όσον αφορά τη συμμετοχή της προσφεύγουσας στη διαπιστωθείσα παράβαση στην Αυστρία

96 Πρέπει να εξεταστεί, καταρχάς, το έβδομο σκέλος του πρώτου λόγου ακύρωσης, ακολούθως, το έκτο σκέλος του και, τέλος, το όγδοο σκέλος του.

– Επί του έβδομου σκέλους του πρώτου λόγου ακύρωσης, που αντλείται από πλάνη εκτιμήσεως λόγω της εκ μέρους της προσφεύγουσας ευθυγράμμισης των τιμών στην Αυστρία και στη Γερμανία

97 Η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η Επιτροπή στην αιτιολογική σκέψη 351 της προσβαλλόμενης απόφασης, ευθυγράμμιζε τις τιμές που εφάρμοζε στην Αυστρία και στη Γερμανία όχι κατ' εφαρμογή συμφωνίας με τους ανταγωνιστές της, αλλά βάσει αυτόνομης απόφασης. Επιπλέον, υποστηρίζει ότι τα αποδεικτικά στοιχεία που προβάλλει προς τούτο η Επιτροπή με την υποσημείωση 404 της προσβαλλόμενης απόφασης ανέρχονται σε εποχή κατά την οποία δεν ήταν ακόμη μέλος του συντονιστικού οργάνου ASI ή αφορούν τους καταιονητήρες, μια υποκατηγορία προϊόντων τα οποία δεν κατασκεύαζε.

98 Η Επιτροπή αμφισβητεί τα επιχειρήματα που προβάλλει η προσφεύγουσα προς στήριξη του έβδομου σκέλους του πρώτου λόγου ακύρωσης.

99 Συναφώς, πρώτον, διαπιστώνεται ότι κακώς η προσφεύγουσα ερμηνεύει την αιτιολογική σκέψη 351 της προσβαλλόμενης απόφασης υπό την έννοια ότι η Επιτροπή της προσήψε ευθυγράμμιση των τιμών στην Αυστρία και στη Γερμανία. Συγκεκριμένα, η αιτιολογική σκέψη 351 της προσβαλλόμενης απόφασης είναι μία από τις αιτιολογικές σκέψεις με τις οποίες η Επιτροπή απέρριψε την επιχειρηματολογία που ανέπτυξε η προσφεύγουσα στο πλαίσιο της διοικητικής διαδικασίας. Η προσφεύγουσα ισχυριζόταν ότι, παρά τη σταθερή συμμετοχή της στις συνεδριάσεις του συντονιστικού οργάνου ASI από το 2001, ουδέποτε χρησιμοποίησε τις σχετικές με τις τιμές πληροφορίες που αντηλλάγησαν κατά τις εν λόγω συνεδριάσεις, ότι καθόρισε τις τιμές της στην αυστριακή αγορά σε σχέση με τις τιμές που εφάρμοζε η μητρική εταιρία στη γερμανική αγορά και ότι, εν πάση περιπτώσει, η ανταλλαγή πληροφοριών δεν είχε καμία επίπτωση στην αγορά.

100 Προς απάντηση στην επιχειρηματολογία που ανέπτυξε η προσφεύγουσα στο πλαίσιο της διοικητικής διαδικασίας, η Επιτροπή έκρινε κατ' ουσίαν, με την αιτιολογική σκέψη 350 της προσβαλλόμενης απόφασης, ότι, λαμβανομένης υπόψη της συμμετοχής της προσφεύγουσας στις συνεδριάσεις του συντονιστικού οργάνου ASI από το 2001, το όργανο αυτό δεν μπόρεσε να λάβει υπόψη, άμεσα ή έμμεσα, τις σχετικές με τις τιμές πληροφορίες που κοινολόγησαν οι ανταγωνιστές της. Με την αιτιολογική σκέψη 351 της απόφασης αυτής, η Επιτροπή εξήγησε ότι το γεγονός ότι ο συντονισμός τιμών δεν είχε επιπτώσεις στην αγορά ή στις τιμές προς τον τελικό καταναλωτή δεν μετέβαλλε τη διαπίστωση ότι ο συντονισμός αυτός είχε αντίθετο προς τον ανταγωνισμό σκοπό. Με την ίδια αιτιολογική σκέψη, η Επιτροπή διευκρίνισε ότι ουδέποτε υποστήριξε ότι η προσφεύγουσα είχε συζητήσει την εφαρμογή των τιμών που εφάρμοζε στη Γερμανία στο αυστριακό έδαφος, αλλά, αντιθέτως, έκρινε ότι τα μέλη του συντονιστικού οργάνου ASI συζητούσαν τις πολιτικές τιμών τους, λαμβάνοντας υπόψη τις εξελίξεις των τιμών στη γερμανική αγορά. Από τις ανωτέρω εκτιμήσεις προκύπτει ότι η διαπίστωση της Επιτροπής περί ευθυγράμμισης των τιμών στην Αυστρία και στη Γερμανία δεν απευθύνεται ειδικά στην προσφεύγουσα, αλλά αφορά εν γένει τον μηχανισμό συντονισμού των τιμών που καθιερώθηκε από το σύνολο των κατασκευαστών ειδών υγιεινής για μπάνια εντός του συντονιστικού οργάνου ακόμη και πριν την προσχώρηση της προσφεύγουσας σε αυτό. Επιπλέον, υπενθυμίζεται ότι το συντονιστικό όργανο ASI ήταν εθνική επαγγελματική ένωση συγκροτούμενη από τους παραγωγούς των τριών υποκατηγοριών προϊόντων που προαναφέρθηκαν στη σκέψη 3. Ως εκ τούτου, είναι αλυσιτελές το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι τα αποδεικτικά στοιχεία που παρέσχε η Επιτροπή με την υποσημείωση 404 της προσβαλλόμενης απόφασης αφορούν προϊόντα που η ίδια δεν κατασκεύαζε.

101 Δεύτερον, όσον αφορά την αιτίαση ότι η Επιτροπή κακώς έκρινε ότι η προσφεύγουσα είχε ευθυγραμμίσει τις τιμές στην Αυστρία με εκείνες της Γερμανίας, βάσει συμφωνίας με τους ανταγωνιστές της, διαπιστώνεται ότι η προσφεύγουσα περιορίζεται στην εκτίμηση, την οποία δεν αποδεικνύει, ότι η ευθυγράμμιση αυτή ήταν προϊόν αυτοτελούς απόφασης. Κατά συνέπεια, η αιτίαση αυτή πρέπει να απορριφθεί.

102 Τρίτον, διαπιστώνεται ότι, όπως έπραξε και η Επιτροπή με την αιτιολογική σκέψη 350 της προσβαλλόμενης απόφασης, η προσφεύγουσα επιβεβαίωσε, με την απάντησή της στην ανακοίνωση των αιτιάσεων, ότι μετέσχε στην ανταλλαγή πληροφοριών περί αυξήσεων τιμών κατά τις συνεδριάσεις του συντονιστικού οργάνου ASI από το 2001, διευκρινίζοντας συγχρόνως ότι ουδέποτε χρησιμοποίησε τις πληροφορίες που αντηλλάγησαν κατά τις εν λόγω συνεδριάσεις όσον αφορά τις τιμές. Προς απάντηση σε ερώτηση που έθεσε το Γενικό Δικαστήριο κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η προσφεύγουσα επιβεβαίωσε την εν λόγω διαπίστωση. Υπέρ αυτής της ομολογίας συμμετοχής συνηγορούν εξάλλου οι διαπιστώσεις της Επιτροπής που θεμελιώνονται δεόντως σε αποδεικτικά στοιχεία ακριβή, συγκλίνοντα και μη αμφισβητούμενα από την προσφεύγουσα, τα οποία εκτίθενται στις αιτιολογικές σκέψεις 325 έως 339 της προσβαλλόμενης απόφασης από τις οποίες προκύπτει ότι η προσφεύγουσα μετείχε σταθερά, από το 2001, στις συνεδριάσεις του συντονιστικού οργάνου ASI κατά τη διάρκεια των οποίων οι κατασκευαστές ειδών υγιεινής για μπάνια συντόνισαν τις τιμές τους στην αυστριακή αγορά. Από τις ανωτέρω εκτιμήσεις προκύπτει ότι η Επιτροπή απέδειξε επαρκώς κατά νόμον τη συμμετοχή της προσφεύγουσας σε αντίθετους προς τον ανταγωνισμό διακανονισμούς οι οποίοι συνίσταντο στον συντονισμό αυξήσεων τιμών.

103 Αφενός, το συμπέρασμα αυτό δεν αναιρείται από το γεγονός ότι η υποσημείωση 404 της προσβαλλόμενης απόφασης περιέχει πληροφορίες αφορώσες περίοδο προγενέστερη της προσχώρησης της προσφεύγουσας στο συντονιστικό όργανο ASI. Συγκεκριμένα, η υποσημείωση αυτή σκοπό έχει να στηρίξει την περιλαμβανόμενη στην αιτιολογική σκέψη 351 της προσβαλλόμενης απόφασης διαπίστωση περί ευθυγράμμισης των αυστριακών τιμών με τις εφαρμοζόμενες στη Γερμανία τιμές. Στην ανωτέρω σκέψη 100 διευκρινίστηκε ότι η διαπίστωση αυτή αφορούσε εν γένει τον μηχανισμό συντονισμού των τιμών που καθιέρωσε το σύνολο των κατασκευαστών ειδών υγιεινής για μπάνια εντός του συντονιστικού οργάνου ASI, πριν ακόμη προσχωρήσει σε αυτό η προσφεύγουσα.

104 Αφετέρου, το γεγονός ότι οι επίμαχοι διακανονισμοί δεν εφαρμόστηκαν από την προσφεύγουσα, στο μέτρο που εκείνη ευθυγράμμισε τις τιμές της με τις αντίστοιχες της γερμανικής μητρικής εταιρίας της και δεν χρησιμοποίησε τις πληροφορίες που αντηλλάγησαν κατά τις συνεδριάσεις του συντονιστικού οργάνου ASI, δεν είναι ικανό να αποκλείσει την εφαρμογή του άρθρου 101 ΣΛΕΕ και του άρθρου 53 της Συμφωνίας ΕΟΧ.

105 Από τις ανωτέρω εκτιμήσεις προκύπτει ότι το έβδομο σκέλος του πρώτου λόγου ακύρωσης πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

– Επί του έκτου σκέλους του πρώτου λόγου ακύρωσης, που αντλείται από πλάνη εκτιμήσεως όσον αφορά τη συμμετοχή της προσφεύγουσας στην ανταλλαγή πληροφοριών στην Αυστρία

106 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι δεν μετέσχε στην ανταλλαγή άλλων ευαίσθητων εμπορικών πληροφοριών, πλην εκείνων που αφορούν τις τιμές, στην Αυστρία. Προς στήριξη της εκτίμησης αυτής, εξηγεί ότι κανένα από τα έγγραφα που επικαλείται η Επιτροπή με την υποσημείωση 387 της προσβαλλόμενης απόφασης δεν αποδεικνύει τη συμμετοχή της σε παράνομη ανταλλαγή πληροφοριών στην Αυστρία.

107 Η Επιτροπή αμφισβητεί τα επιχειρήματα που προβάλλει η προσφεύγουσα προς στήριξη του έκτου σκέλους του πρώτου λόγου ακύρωσης.

108 Πρέπει εκ προοιμίου να διαπιστωθεί ότι, αν γίνει δεκτό ότι τα επιχειρήματα αυτά είναι εν όλω ή έστω εν μέρει βάσιμα, η πλάνη στη διαπίστωση της προσβαλλόμενης απόφασης ότι η προσφεύγουσα μετείχε σε ανταλλαγή ευαίσθητων εμπορικών πληροφοριών στην Αυστρία δεν συνεπάγεται ακύρωση του άρθρου 1 της προσβαλλόμενης απόφασης, κατά το μέτρο που αφορά την προσφεύγουσα. Συγκεκριμένα, στο πλαίσιο της εξέτασης του έβδομου σκέλους του πρώτου λόγου ακύρωσης, αποδείχθηκε ότι η Επιτροπή είχε βασίμως διαπιστώσει τη συμμετοχή της προσφεύγουσας στον συντονισμό των αυξήσεων τιμών στην αυστριακή αγορά από τις 2 Μαρτίου 2001 έως τις 9 Νοεμβρίου 2004. Από την αιτιολογική σκέψη 341 της προσβαλλόμενης απόφασης προκύπτει ότι η Επιτροπή έκρινε ότι η ανταλλαγή πληροφοριών αποτελούσε απόδειξη του κύριου μηχανισμού συντονισμού των τιμών. Ως εκ τούτου, με την αιτιολογική σκέψη 395 της προσβαλλόμενης απόφασης, η Επιτροπή κατέληξε στην ύπαρξη αθέμιτων διακανονισμών εκ μέρους των κατασκευαστών ειδών υγιεινής για μπάνια στην Αυστρία έχοντας ως σημείο αναφοράς τον μηχανισμό συντονισμού των αυξήσεων τιμών.

109 Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι, λαμβανομένου υπόψη του αντληθέντος ως προς το έβδομο σκέλος συμπεράσματος, παρέλκει η απόφαση επί του έκτου σκέλους του λόγου ακύρωσης.

– Επί του όγδοου σκέλους του πρώτου λόγου ακύρωσης, που αντλείται από πλάνη εκτιμήσεως όσον αφορά την έκταση της συμμετοχής της προσφεύγουσας στη σύμπραξη

110 Στο πλαίσιο του όγδοου σκέλους του πρώτου λόγου ακύρωσης, η προσφεύγουσα υποστηρίζει μεταξύ άλλων ότι, αφενός, η περιλαμβανόμενη στις αιτιολογικές σκέψεις 796 και 834 της προσβαλλόμενης απόφασης διαπίστωση της Επιτροπής ότι οι πολυεθνικοί όμιλοι κατέστησαν δυνατή την οργάνωση της σύμπραξης σε σταθερή βάση, πέραν των συνόρων και των υποκατηγοριών προϊόντων, χάρη στον συγκεντρωτικό καθορισμό των τιμών και στην άρτια κυκλοφορία των πληροφοριών εντός των εν λόγω υποκατηγοριών προϊόντων, δεν την αφορά, στο μέτρο που η συμμετοχή της στη διαπιστωθείσα παράβαση, ελλείψει αυτονομίας της θυγατρικής στην Αυστρία, δεν είχε πολυεθνικό περιεχόμενο, ως προς τον καθορισμό των τιμών, σε σχέση με την έδρα της εταιρίας στη Γερμανία και, αφετέρου, ότι δραστηριοποιείτο μόνο στην αγορά μίας από τις τρεις προαναφερθείσες στη σκέψη 3 υποκατηγορίες προϊόντων.

111 Η Επιτροπή αμφισβητεί τα επιχειρήματα που προβάλλει η προσφεύγουσα προς στήριξη του όγδοου σκέλους του πρώτου λόγου ακύρωσης.

112 Επί του σημείου αυτού, αφενός, πρέπει να ενταχθούν εκ νέου στο πλαίσιό τους οι περιλαμβανόμενες στις αιτιολογικές σκέψεις 796 και 834 της προσβαλλόμενης απόφασης διαπιστώσεις της Επιτροπής ότι οι πολυεθνικοί όμιλοι είχαν σταθεροποιήσει τη σύμπραξη πέραν των συνόρων και των υποκατηγοριών προϊόντων χάρη στον συγκεντρωτικό καθορισμό των τιμών. Συγκεκριμένα, οι διαπιστώσεις αυτές αποτελούν μέρος της συλλογιστικής της Επιτροπής που εκτίθεται στις αιτιολογικές σκέψεις 793 έως 849 της προσβαλλόμενης απόφασης, κατά την οποία σκοπός της Επιτροπής ήταν να αποδείξει ότι οι αθέμιτοι διακανονισμοί στους οποίους προέβησαν οι κατασκευαστές ειδών υγιεινής για μπάνια σε έξι κράτη μέλη και οι οποίοι κάλυπταν τις τρεις προαναφερθείσες στη σκέψη 3 υποκατηγορίες προϊόντων παρουσίαζαν χαρακτηριστικά ενιαίας και διαρκούς παράβασης. Οι διαπιστώσεις αυτές δεν προορίζονταν, επομένως, για χρήση ειδικώς στην προσφεύγουσα.

113 Αφετέρου, πρέπει να τονιστεί ότι, αφού η Επιτροπή διαπίστωσε με την αιτιολογική σκέψη 850 της προσβαλλόμενης απόφασης ότι πρόκειται για ενιαία και διαρκή παράβαση, εξήγησε ότι, για να θεμελιωθεί ευθύνη για μια τέτοια παράβαση σε επιχείρηση η οποία μετέσχε προσωπικά εν μέρει μόνο σε αντίθετους προς τον ανταγωνισμό διακανονισμούς, αρκούσε να αποδείξει ότι η επιχείρηση αυτή επιθυμούσε να συμβάλει με τη συμπεριφορά της στην εκπλήρωση των κοινών στόχων που επιδίωκαν όλοι οι μετέχοντες και γνώριζε τις συμπεριφορές που σχεδίαζαν να εφαρμόσουν ή εφάρμοσαν άλλες επιχειρήσεις για την επίτευξη των εν λόγω στόχων, ή ότι μπορούσε ευλόγως να τις προβλέψει και ήταν έτοιμη να αναλάβει τον σχετικό κίνδυνο. Με τις αιτιολογικές σκέψεις 872 και 873 της προσβαλλόμενης απόφασης πάντως, η Επιτροπή έκρινε ότι η προσφεύγουσα είχε μετάσχει σε ενιαία

και διαρκή παράβαση, στο μέτρο που, λαμβανομένης υπόψη της συμμετοχής της στις συνεδριάσεις των συντονιστικών οργάνων ASI, στην Αυστρία, και IndustrieForum Sanitär, στη Γερμανία, μπορούσε ευλόγως να γνωρίζει τις διάφορες κατηγορίες προϊόντων που αποτελούν αντικείμενο της διαπιστωθείσας παράβασης. Αντιθέτως, όσον αφορά τη γεωγραφική έκταση της παράβασης αυτής, η Επιτροπή έκρινε ότι η προσφεύγουσα μπορούσε να γνωρίζει μόνον τις αθέμιτες συμπεριφορές που εκδηλώθηκαν στην Αυστρία και στη Γερμανία.

114 Στην υπό κρίση προσφυγή πάντως, η προσφεύγουσα δεν αμφισβήτησε την ύπαρξη της διαπιστωθείσας παράβασης, ήτοι μιας ενιαίας και διαρκούς παράβασης, όπως περιγράφηκε στις αιτιολογικές σκέψεις 793 έως 849 της προσβαλλόμενης απόφασης. Περαιτέρω, όπως εκτέθηκε στις ανωτέρω σκέψεις 53 και 54, η προσφεύγουσα εκπρόθεσμα προέβαλε ότι δεν γνώριζε ένα από τα ουσιώδη χαρακτηριστικά της παράβασης αυτής, ότι δηλαδή αφορούσε τρεις υποκατηγορίες προϊόντων.

115 Στο πλαίσιο αυτό, το στοιχείο που επικαλέστηκε η προσφεύγουσα, ότι δηλαδή δεν ισχύουν στην περίπτωσή της οι περιλαμβανόμενες στις αιτιολογικές σκέψεις 793 και 834 της προσβαλλόμενης απόφασης διαπιστώσεις της Επιτροπής περί του συγκεντρωτικού καθορισμού των τιμών και των υποκατηγοριών προϊόντων που αφορά η σύμπραξη, δεν ανατρέπουν τη συλλογιστική της Επιτροπής όσον αφορά, αφενός, την ύπαρξη ενιαίας και διαρκούς παράβασης και, αφετέρου, τη συμμετοχή της προσφεύγουσας στην παράβαση αυτή και δεν συνεπάγεται, κατά συνέπεια, την ακύρωση της προσβαλλόμενης απόφασης.

116 Από τις ανωτέρω εκτιμήσεις προκύπτει ότι το όγδοο σκέλος του πρώτου λόγου ακύρωσης πρέπει να απορριφθεί ως αλυσιτελές.

117 Λαμβανομένων υπόψη των συμπερασμάτων που αντλήθηκαν στις ανωτέρω σκέψεις 105, 109 και 116, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, η Επιτροπή δεν υπέπεσε σε πλάνη εκτιμήσεως αναγνωρίζοντας ότι η συμμετοχή της προσφεύγουσας στη διαπιστωθείσα παράβαση δεν περιοριζόταν στη Γερμανία, αλλά κάλυπτε και την Αυστρία.

Επί του τέταρτου και του ενδέκατου σκέλους του πρώτου λόγου ακύρωσης, που αντλούνται από εσφαλμένη εφαρμογή του άρθρου 101 ΣΛΕΕ

118 Επισημαίνεται ότι το τέταρτο σκέλος του πρώτου λόγου ακύρωσης στηρίζεται κατ' ουσίαν στις εκτιμήσεις ότι, αφενός, ο συντονισμός των αυξήσεων τιμών ανταποκρινόταν σε αίτημα της πελατείας, ήτοι των χονδρεμπόρων, και, αφετέρου, η ικανοποίηση του αιτήματος αυτού δεν αποτελούσε παράβαση του άρθρου 101 ΣΛΕΕ. Όσον αφορά το ενδέκατο σκέλος του πρώτου λόγου ακύρωσης, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η διαφάνεια της αγοράς δεν θίγει τον ανταγωνισμό.

119 Πριν εξεταστούν το τέταρτο και το ενδέκατο σκέλος του πρώτου λόγου ακύρωσης, που αντλούνται από παράβαση του άρθρου 101 ΣΛΕΕ, πρέπει να υπομνησθεί η σχετική με παραβάσεις του άρθρου 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ νομολογία.

120 Συναφώς, κατά το άρθρο 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, είναι ασυμβίβαστες με την εσωτερική αγορά και απαγορεύονται όλες οι συμφωνίες μεταξύ επιχειρήσεων, όλες οι αποφάσεις ενώσεων επιχειρήσεων και όλες οι μορφές εναρμονισμένης πρακτικής, που δύνανται να επηρεάσουν το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών και έχουν ως αντικείμενο ή ως αποτέλεσμα την παρεμπόδιση, τον περιορισμό ή τη νόθευση του ανταγωνισμού εντός της εσωτερικής αγοράς.

121 Για να υπάρχει συμφωνία κατά την έννοια του άρθρου 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, αρκεί οι εμπλεκόμενες επιχειρήσεις να έχουν εκφράσει την κοινή βούλησή τους να συμπεριφερθούν στην αγορά κατά καθορισμένο τρόπο (αποφάσεις του Γενικού Δικαστηρίου της 17ης Δεκεμβρίου 1991, T-7/89, Hercules Chemicals κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. II-1711, σκέψη 256, και της 20ής Μαρτίου 2002, T-9/99, HFB κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. II-1487, σκέψη 199).

122 Μια συμφωνία κατά την έννοια του άρθρου 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ μπορεί να θεωρηθεί συναφθείσα, εφόσον υπάρχει σύγκλιση των βουλήσεων επί της αρχής του περιορισμού του ανταγωνισμού, έστω και αν τα ειδικά στοιχεία του σχεδιαζόμενου περιορισμού αποτελούν ακόμη αντικείμενο διαπραγματεύσεων (βλ., κατά την έννοια αυτή, απόφαση HFB κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 121 ανωτέρω, σκέψεις 151 έως 157 και 206).

123 Η έννοια της εναρμονισμένης πρακτικής συνίσταται σε μια μορφή συντονισμού μεταξύ επιχειρήσεων η οποία, χωρίς να έχει φτάσει μέχρι του σημείου πραγματοποιήσεως συμφωνίας κατά κυριολεξία, αντικαθιστά συνειδητά τους κινδύνους του ανταγωνισμού με πρακτική συνεργασία μεταξύ τους (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 8ης Ιουλίου 1999, C-49/92 P, Επιτροπή κατά Anic Partecipazioni, Συλλογή 1999, σ. I-4125, σκέψη 115, και C-199/92 P, Hüls κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. I-4287, σκέψη 158).

124 Συναφώς, το άρθρο 101, παράγραφος 1, ΕΚ απαγορεύει κάθε άμεση ή έμμεση επαφή μεταξύ επιχειρηματιών που μπορεί είτε να επηρεάσει τη συμπεριφορά εντός της αγοράς υφιστάμενου ή εν δυνάμει ανταγωνιστή είτε να αποκαλύψει σε έναν ανταγωνιστή τη συμπεριφορά που ο επιχειρηματίας έχει αποφασίσει ή σκέπτεται να ακολουθήσει στην αγορά, όταν οι επαφές αυτές έχουν ως αντικείμενο ή ως αποτέλεσμα τον περιορισμό του ανταγωνισμού (βλ., κατά την έννοια αυτή, απόφαση Επιτροπή κατά Anic Partecipazioni, σκέψη 123 ανωτέρω, σκέψεις 116 και 117).

125 Η ανταλλαγή πληροφοριών μεταξύ ανταγωνιστών αντίκειται δυνητικώς στους κανόνες περί ανταγωνισμού όταν μετριάζει ή εξαλείφει τον βαθμό αβεβαιότητας ως προς τη λειτουργία της αγοράς με αποτέλεσμα περιορισμό του ανταγωνισμού μεταξύ των επιχειρήσεων (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 2ας Οκτωβρίου 2003, C-194/99 P, Thyssen Stahl κατά Επιτροπής, Συλλογή 2003, σ. I-10821, σκέψη 81 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

126 Συγκεκριμένα, η διάδοση ευαίσθητων πληροφοριών εξαλείφει την αβεβαιότητα σχετικά με τη μελλοντική συμπεριφορά ενός ανταγωνιστή και επηρεάζει, επομένως, άμεσα ή έμμεσα τη στρατηγική του αποδέκτη των πληροφοριών (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση του Δικαστηρίου της 23ης Νοεμβρίου 2006, C-238/05, Asnef-Equifax και Administratión del Estado, Συλλογή 2006, σ. I-11125, σκέψη 51 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Κάθε επιχειρηματίας οφείλει, συνεπώς, να καθορίζει αυτόνομα την πολιτική που πρόκειται να ακολουθήσει εντός της εσωτερικής αγοράς και τις προϋποθέσεις που πρόκειται να επιβάλει στην πελατεία του (βλ. απόφαση Thyssen Stahl κατά Επιτροπής, σκέψη 125 ανωτέρω, σκέψη 82 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

127 Ναι μεν σαφώς η απαιτούμενη αυτοτέλεια δεν αποκλείει το δικαίωμα των επιχειρηματιών να προσαρμόζονται επιτηδείως στη διαπιστούμενη ή αναμενόμενη συμπεριφορά των ανταγωνιστών τους, πλην όμως αντιτίθεται αυστηρώς σε κάθε άμεση ή έμμεση επαφή μεταξύ των επιχειρηματιών αυτών, η οποία έχει ως αντικείμενο ή ως αποτέλεσμα τη δημιουργία συνθηκών ανταγωνισμού που δεν αντιστοιχούν προς τις κανονικές συνθήκες της εν λόγω αγοράς, λαμβανομένων υπόψη της φύσης των προϊόντων ή των παρεχομένων υπηρεσιών, της σπουδαιότητας και του αριθμού των επιχειρήσεων, καθώς και του όγκου της εν λόγω αγοράς (βλ. απόφαση Thyssen Stahl κατά Επιτροπής, σκέψη 125 ανωτέρω, σκέψη 83 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

– Επί του τέταρτου σκέλους του πρώτου λόγου ακύρωσης, που αντλείται από το ότι ο συντονισμός των τιμών ανταποκρινόταν σε αίτημα της πελατείας

128 Στο πλαίσιο του τέταρτου σκέλους του πρώτου λόγου ακύρωσης, η προσφεύγουσα προβάλλει κατ' ουσίαν ότι, αντιθέτως προς όσα διαπίστωσε η Επιτροπή με την προσβαλλόμενη απόφαση, το άρθρο 101 ΣΛΕΕ δεν παραβιάστηκε, στο μέτρο που ο συντονισμός στις μελλοντικές αυξήσεις τιμών ανταποκρινόταν σε αίτημα των πελατών, ήτοι χονδρεμπόρων, οι οποίοι ασκούσαν έντονες πιέσεις στους κατασκευαστές ειδών υγιεινής για μπάνια. Εξάλλου, όπως υποστηρίζει η προσφεύγουσα, η

Επιτροπή παρέλειψε να λάβει υπόψη για τον υπολογισμό του προστίμου που της επέβαλε, ως ελαφρυντικό στοιχείο, τις πιέσεις που ασκούσαν οι χονδρέμποροι στους κατασκευαστές ειδών υγιεινής για μπάνια, ενώ οι πιέσεις αυτές αποτελούσαν ένα από τα αίτια της διαπιστωθείσας παράβασης.

129 Η Επιτροπή αμφισβητεί τα επιχειρήματα που προέβαλε η προσφεύγουσα προς στήριξη του τέταρτου σκέλους του πρώτου λόγου ακύρωσης.

130 Συναφώς, πρώτον, όσον αφορά τον ισχυρισμό της προσφεύγουσας ότι ο συντονισμός μεταξύ των παραγωγών, στο μέτρο που σκοπό είχε να ανταποκριθεί σε αίτημα των πελατών, ήτοι χονδρεμπόρων, δεν συνιστούσε παράβαση του άρθρου 101 ΣΛΕΕ, καταρχάς, επισημαίνεται ότι, με την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή ανέλυσε τον ρόλο των χονδρεμπόρων εν προκειμένω. Συγκεκριμένα, με την αιτιολογική σκέψη 740 της προσβαλλόμενης απόφασης η Επιτροπή επισήμανε ότι κατά την τοποθέτηση διοδίων στην Αυστρία οι χονδρέμποροι ζήτησαν από τους κατασκευαστές ειδών υγιεινής για μπάνια, στο πλαίσιο του συντονιστικού οργάνου ASI, να αυξήσουν τις τιμές κατά 0,6 % και όχι κατά 0,2 %, όπως είχαν αποφασίσει. Ομοίως, με τις αιτιολογικές σκέψεις 657 και 658 της προσβαλλόμενης απόφασης η Επιτροπή υποστήριξε ότι ορισμένοι Αυστριακοί κατασκευαστές εξηγούσαν ότι ο συντονισμός στην αύξηση των τιμών επ' ευκαιρία της εισαγωγής του ευρώ οφειλόταν στις πιέσεις που ασκούσαν οι χονδρέμποροι. Τέλος, με τις αιτιολογικές σκέψεις 931 έως 934 της προσβαλλόμενης απόφασης, η Επιτροπή προέβη στη γενική διαπίστωση ότι οι κατασκευαστές ειδών υγιεινής για μπάνια είχαν επικαλεστεί, ως ελαφρυντική περίσταση και προκειμένου να δικαιολογήσουν τους αθέμιτους διακανονισμούς, την αγοραστική δύναμη και τις πιέσεις των χονδρεμπόρων. Η Επιτροπή δεν δέχθηκε, εντούτοις, τα επιχειρήματα αυτά.

131 Ακολούθως, λαμβανομένης υπόψη της παρατιθέμενης στις ανωτέρω σκέψεις 120 έως 127 νομολογίας, υπενθυμίζεται ότι, αφενός, με την ανωτέρω σκέψη 102, η προσφεύγουσα είχε μετάσχει σε αντίθετους προς τον ανταγωνισμό διακανονισμούς οι οποίοι συνίσταντο στον συντονισμό των μελλοντικών αυξήσεων τιμών στην αυστριακή αγορά. Επιπλέον, διαπιστώνεται ότι, στο πλαίσιο της υπό κρίση προσφυγής και όπως επιβεβαίωσε η προσφεύγουσα προς απάντηση σε ερώτηση που έθεσε το Γενικό Δικαστήριο κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, δεν αμφισβητεί τη συμμετοχή της στους αθέμιτους διακανονισμούς μεταξύ των κατασκευαστών ειδών υγιεινής για μπάνια στη γερμανική αγορά, όπως αυτή διαπιστώθηκε από την Επιτροπή με τις αιτιολογικές σκέψεις 246 έως 252 της προσβαλλόμενης απόφασης.

132 Αντιθέτως πάντως προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα και όπως ορθώς επισήμανε η Επιτροπή με την αιτιολογική σκέψη 657 της προσβαλλόμενης απόφασης, το γεγονός ότι οι χονδρέμποροι ζήτησαν από τους κατασκευαστές να επιδείξουν ιδιαίτερη συμπεριφορά δεν τους απαλλάσσει από την ευθύνη της συμμετοχής σε αντίθετες προς τον ανταγωνισμό συμπεριφορές. Επιπλέον, όπως ορθώς τονίζει η Επιτροπή με την αιτιολογική σκέψη 934 της προσβαλλόμενης απόφασης, αν οι όροι που ισχύουν στις αγορές του προηγούμενου και του επόμενου σταδίου σε σχέση με την αγορά που αφορά η σύμπραξη μπορούν να επηρεάσουν τη συμπεριφορά των επιχειρήσεων που δραστηριοποιούνται στην τελευταία αυτή αγορά, το στοιχείο αυτό επ' ουδενί δικαιολογεί την πρακτική των επιχειρήσεων αυτών να συνεργάζονται με τους ανταγωνιστές τους, αντί να ανταποκριθούν αυτόνομα στους όρους της αγοράς (βλ., συναφώς, αποφάσεις του Γενικού Δικαστηρίου HFB κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 121 ανωτέρω, σκέψη 178, και της 25ης Οκτωβρίου 2005, T-38/02, Groupe Danone κατά Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. II-4407, σκέψη 423).

133 Συνεπώς, εν προκειμένω, η προβαλλόμενη αγοραστική δύναμη των χονδρεμπόρων, αν θεωρηθεί αποδεδειγμένη, ουδόλως δύναται να δικαιολογήσει τους αθέμιτους διακανονισμούς στους οποίους προέβησαν οι κατασκευαστές ειδών υγιεινής για μπάνια.

134 Δεύτερον, κατά το μέτρο που η προσφεύγουσα προσάπτει στην Επιτροπή ότι δεν έλαβε υπόψη ως ελαφρυντική περίσταση, κατά το στάδιο του υπολογισμού του προστίμου, τις πιέσεις που άσκησαν οι χονδρέμποροι, αρκεί η υπενθύμιση ότι, κατά τη νομολογία, οι πιέσεις, ανεξαρτήτως του βαθμού έντασής τους, δεν μπορούν να θεωρηθούν ελαφρυντικές περιστάσεις. Η άσκηση τέτοιων πιέσεων δεν

επηρεάζει την αντικειμενική υπόσταση και τη σοβαρότητα της τελεσθείσας παράβασης. Η προσφεύγουσα θα μπορούσε, αντί να μετάσχει στη σύμπραξη, να θέσει το ζήτημα των πιέσεων υπ' όψιν των αρμόδιων αρχών και να υποβάλει καταγγελία ενώπιον της Επιτροπής (βλ., συναφώς, απόφαση Dansk Rørindustri κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 68 ανωτέρω, σκέψη 370, και απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 20ής Μαρτίου 2002, T-23/99, LR AF 1998 κατά Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. II-1705, σκέψη 339).

135 Ως εκ τούτου, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, εν προκειμένω, ορθώς η Επιτροπή αποφάσισε να μην θεωρήσει ως ελαφρυντική περίσταση τις πιέσεις των χονδρεμπόρων.

136 Κατόπιν των προεκτεθέντων, το τέταρτο σκέλος του πρώτου λόγου ακύρωσης πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

– Επί του ενδέκατου σκέλους του πρώτου λόγου ακύρωσης, που αντλείται από τα πλεονεκτήματα που συνεπάγεται για τον ανταγωνισμό η διαφάνεια στην αγορά

137 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι το επιχείρημα που προβάλλει η Επιτροπή με την αιτιολογική σκέψη 991 της προσβαλλόμενης απόφασης, ότι δηλαδή η εναρμόνιση των ημερομηνιών καθορισμού των τιμών επιβεβαιώνει τον τρόπο λειτουργίας των κύκλων τιμών διότι καθιστά την αγορά διαφανή, δεν λαμβάνει υπόψη το ότι, αφενός, η διαφάνεια της αγοράς δεν είναι, αφ' εαυτής, επιζήμια για τον ανταγωνισμό και, αφετέρου, ότι η εν λόγω εναρμόνιση αφορούσε το χρονοδιάγραμμα και όχι τις τιμές.

138 Η Επιτροπή αμφισβητεί τα επιχειρήματα που προέβαλε η προσφεύγουσα προς στήριξη του ενδέκατου σκέλους του πρώτου λόγου ακύρωσης.

139 Συναφώς, λαμβανομένης υπόψη της προμνησθείσας στις ανωτέρω σκέψεις 120 έως 127 νομολογίας, επισημαίνεται ότι, με την αιτιολογική σκέψη 991 της προσβαλλόμενης απόφασης, η Επιτροπή απάντησε στα επιχειρήματα που προέβαλε η προσφεύγουσα στο πλαίσιο της διοικητικής διαδικασίας και που αφορούν τα προβαλλόμενα πλεονεκτήματα της εναρμόνισης του χρονοδιαγράμματος των αυξήσεων τιμών. Επ' αυτού η Επιτροπή εκτιμά ότι τα εν λόγω επιχειρήματα επιβεβαίωναν τη διαφάνεια στην αγορά και τη λειτουργία των κύκλων τιμών, όπως περιγράφηκε στην προσβαλλόμενη απόφαση.

140 Όπως και στο πλαίσιο της εξέτασης του τέταρτου σκέλους του πρώτου λόγου ακύρωσης, αφενός, πρέπει να υπομνησθεί ότι με την ανωτέρω σκέψη 102 αναγνωρίσθηκε ότι η προσφεύγουσα είχε μετάσχει σε αντίθετους προς τον ανταγωνισμό διακανονισμούς στην αυστριακή αγορά. Αφετέρου, στο πλαίσιο της υπό κρίση προσφυγής, η προσφεύγουσα δεν αμφισβήτησε τη συμμετοχή της στους αθέμιτους διακανονισμούς μεταξύ των κατασκευαστών ειδών υγιεινής για μπάνια στη γερμανική αγορά, όπως η συμμετοχή αυτή διαπιστώθηκε από την Επιτροπή με τις αιτιολογικές σκέψεις 246 έως 252 της προσβαλλόμενης απόφασης. Πρέπει περαιτέρω να τονιστεί, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα στο πλαίσιο του υπό εξέταση σκέλους του πρώτου λόγου ακύρωσης, ότι, όπως απορρέει από τις αιτιολογικές σκέψεις 152 έως 163 της προσβαλλόμενης απόφασης που εκτέθηκαν κατ' ουσίαν στην ανωτέρω σκέψη 2, ο συντονισμός των μελλοντικών αυξήσεων τιμών που διαπίστωσε η Επιτροπή στη γερμανική και την αυστριακή αγορά αφορούσε τόσο το χρονοδιάγραμμα των εν λόγω αυξήσεων όσο και το ποσοστό τους.

141 Από τη νομολογία προκύπτει πάντως ότι, μολονότι κάθε παραγωγός νομιμοποιείται να τροποποιήσει ελεύθερα τις τιμές του λαμβάνοντας προς τούτο υπόψη την τωρινή ή την προβλεπόμενη συμπεριφορά των ανταγωνιστών του, είναι εντούτοις αντίθετη προς τους κανόνες ανταγωνισμού της Συνθήκης ΣΛΕΕ η συνεργασία παραγωγού με τους ανταγωνιστές του, υπό οποιαδήποτε μορφή, προκειμένου να καθορίσουν μια συντονισμένη γραμμή δράσης για αύξηση τιμών και να εξασφαλίσουν την επιτυχή έκβασή της εξαφανίζοντας προηγουμένως κάθε είδους αβεβαιότητα ως προς την αμοιβαία

συμπεριφορά των βασικών στοιχείων της δράσης αυτής, όπως είναι το ποσοστό, το αντικείμενο, η ημερομηνία και ο τόπος εφαρμογής των αυξήσεων (απόφαση του Δικαστηρίου της 14ης Ιουλίου 1972, 48/69, ICI κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1972-1973, σ. 99, σκέψη 118).

142 Συνεπώς, ορθώς η Επιτροπή έκρινε ότι οι αθέμιτοι διακανονισμοί που διενεργήθηκαν στην αυστριακή και στη γερμανική αγορά συνιστούσαν παραβάσεις του δικαίου του ανταγωνισμού. Ως εκ τούτου, το επιχείρημα της προσφεύγουσας περί διαφάνειας της αγοράς δεν μπορεί να ευδοκιμήσει.

143 Βάσει των προεκτεθέντων, το ενδέκατο σκέλος του πρώτου λόγου ακύρωσης κρίνεται απορριπτέο ως αβάσιμο.

β) Επί της πλάνης εκτιμήσεως ως προς τον υπολογισμό του ποσού του προστίμου που επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα

144 Με το πρώτο, το δεύτερο, το τρίτο, το πέμπτο, το ένατο, το δέκατο, το δωδέκατο και το δέκατο τρίτο σκέλος του πρώτου λόγου ακύρωσης, η προσφεύγουσα προσάπτει κατ' ουσίαν στην Επιτροπή ότι υπέπεσε πολλάκις σε πλάνη εκτιμήσεως λόγω μη συνεκτίμησης, κατά παράβαση του άρθρου 23, παράγραφος 3, του κανονισμού 1/2003, πληθώρας περιστάσεων τις οποίες η ίδια χαρακτηρίζει ως ελαφρυντικές και βάσει των οποίων το ποσό του επιβληθέντος προστίμου θα έπρεπε να είχε μειωθεί.

145 Η Επιτροπή αμφισβητεί τα επιχειρήματα που προβάλλει η προσφεύγουσα.

146 Προκαταρκτικώς, πρέπει να υπομνησθεί καταρχάς ότι, όπως διαπιστώθηκε με τις ανωτέρω σκέψεις 69 και 78, η θέσπιση των κατευθυντήριων γραμμών του 2006 εντάχθηκε στο νομικό πλαίσιο που επιτάσσει το άρθρο 23, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 1/2003 και, ως εκ τούτου, συνέβαλε στην οριοθέτηση της άσκησης της απορρέουσας από τη διάταξη αυτή εξουσίας εκτιμήσεως της Επιτροπής και δεν παραβίασε την αρχή της νομιμότητας των ποινών, αλλά συνέτεινε στην τήρησή της.

147 Ακολούθως, υπενθυμίζεται ότι, όπως προκύπτει από τις κατευθυντήριες γραμμές του 2006, η μεθοδολογία που χρησιμοποίησε η Επιτροπή για τον καθορισμό των προστίμων περιλαμβάνει δύο στάδια. Αρχικά, η Επιτροπή καθορίζει ένα βασικό ποσό για κάθε επιχείρηση ή ένωση επιχειρήσεων. Το βασικό αυτό ποσό αντικατοπτρίζει τη σοβαρότητα της επίμαχης παράβασης λαμβανομένων υπόψη, σύμφωνα με την παράγραφο 22 των εν λόγω κατευθυντήριων γραμμών, των ιδιαίτερων στοιχείων της όπως είναι η φύση της, το συνολικό μερίδιο αγοράς όλων των ενδιαφερομένων, η γεωγραφική έκταση της παράβασης και το αν τελέστηκε ή όχι. Στη συνέχεια η Επιτροπή μπορεί να αυξήσει ή να μειώσει το βασικό ποσό λαμβάνοντας υπόψη επιβαρυντικές ή ελαφρυντικές περιστάσεις που χαρακτηρίζουν τη συμμετοχή της σε καθεμία από τις οικείες επιχειρήσεις που μετέσχον στην παράβαση (βλ., επ' αυτού, απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 25ης Οκτωβρίου 2011, T-348/08, Aragonesas Industrias y Energía κατά Επιτροπής, Συλλογή 2011, σ. II-7583, σκέψεις 260 και 264 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

148 Όσον αφορά, ειδικότερα, το πρώτο στάδιο της μεθόδου καθορισμού των προστίμων, σύμφωνα με τις παραγράφους 13 έως 25 των κατευθυντήριων γραμμών του 2006, πρέπει βεβαίως να επισημανθεί ότι το βασικό ποσό του προστίμου συνδέεται με τον συντελεστή «σοβαρότητα της παράβασης», ο οποίος αντανακλά τον βαθμό σοβαρότητας της παράβασης αυτής καθαυτήν και μπορεί να ανέλθει εν γένει, όπως επισημάνθηκε στην ανωτέρω σκέψη 72, μέχρι ποσοστού 30 % επί της αξίας των πωλήσεων που πρέπει να ληφθούν υπόψη, τούτο δε κατόπιν συνεκτίμησης των παραγόντων που προβλέπει η παράγραφος 22 των κατευθυντήριων γραμμών του 2006 (βλ., συναφώς, απόφαση Aragonesas Industrias y Energía κατά Επιτροπής, σκέψη 147 ανωτέρω, σκέψη 261). Ωστόσο, διαπιστώνεται ότι ήδη από το αρχικό αυτό στάδιο λαμβάνονται υπόψη και αντικειμενικά στοιχεία τα οποία αφορούν την ειδική και ατομική κατάσταση κάθε επιχείρησης που μετέσχε στην εν λόγω παράβαση. Συγκεκριμένα, ο συντελεστής «σοβαρότητα της παράβασης» εφαρμόζεται σε συνδυασμό με δύο

επιμέρους αντικειμενικές παραμέτρους, ήτοι, αφενός, την αξία των πωλήσεων προϊόντων ή υπηρεσιών που πραγματοποιεί καθεμία από αυτές και που σχετίζονται άμεσα ή έμμεσα με την παράβαση στον οικείο γεωγραφικό τομέα εντός του εδάφους του ΕΟΧ και, αφετέρου, τη διάρκεια της συμμετοχής τους στην επίμαχη σφαιρική παράβαση (βλ., συναφώς, απόφαση Aragonesas Industrias y Energía κατά Επιτροπής, σκέψη 147 ανωτέρω, σκέψη 269).

149 Εξάλλου, το βασικό ποσό του προστίμου μπορεί, βάσει των διατάξεων της παραγράφου 25 των κατευθυντήριων γραμμών του 2006, να συμπληρωθεί με την προσθήκη επιπλέον ποσού, σκοπός της οποίας είναι να αποτρέψει τη συμμετοχή των επιχειρήσεων, μεταξύ άλλων, σε οριζόντιες συμφωνίες περί καθορισμού τιμών. Όπως επισημάνθηκε στην ανωτέρω σκέψη 72, ο συντελεστής «επιπλέον ποσό», που εφαρμόζεται ανεξαρτήτως της διάρκειας συμμετοχής μιας επιχείρησης στην παράβαση, καθορίζεται, σε κλίμακα από 15 έως 25 % επί της αξίας των πωλήσεων που πρέπει να ληφθούν υπόψη, κατόπιν συνεκτίμησης των παραγόντων που προβλέπει η παράγραφος 22 των κατευθυντήριων γραμμών του 2006 (απόφαση Aragonesas Industrias y Energía κατά Επιτροπής, σκέψη 147 ανωτέρω, σκέψη 261).

150 Κυρίως, πρέπει καταρχάς να εξεταστούν το πρώτο, το τρίτο, το πέμπτο, το ένατο και το δέκατο σκέλος του πρώτου λόγου ακύρωσης, στο πλαίσιο του ένατου και του δέκατου σκέλους του λόγου αυτού, που αντλούνται από πλάνη εκτιμήσεως εκ μέρους της Επιτροπής ως προς τη σοβαρότητα της διαπιστωθείσας παράβασης. Ακολούθως θα εξεταστούν το δεύτερο, το δωδέκατο και το δέκατο τρίτο σκέλος του πρώτου λόγου ακύρωσης, που αντλούνται από πλάνη εκτίμησης της Επιτροπής λόγω μη συνεκτίμησης ελαφρυντικών περιστάσεων.

Επί του πρώτου, του τρίτου, του πέμπτου, του ένατου και του δέκατου σκέλους του πρώτου λόγου ακύρωσης, που αντλούνται από πλάνη εκτιμήσεως εκ μέρους της Επιτροπής ως προς τη σοβαρότητα της διαπιστωθείσας παράβασης

– Επί του πρώτου σκέλους του πρώτου λόγου ακύρωσης, που αντλείται από μη συνεκτίμηση του γεγονότος ότι η προσφεύγουσα κατασκεύαζε μόνον προϊόντα των τριών υποκατηγοριών που καλύπτονται από τη διαπιστωθείσα παράβαση

151 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι κατασκευάζει μόνο βρύσες μπάνιου υψηλής ποιότητας και ότι η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη το ότι η δραστηριότητά της περιορίζεται σε μέρος μίας μόνον από τις τρεις υποκατηγορίες προϊόντων που καλύπτονται από τη διαπιστωθείσα παράβαση.

152 Η Επιτροπή αμφισβητεί τα επιχειρήματα που προβάλλει η προσφεύγουσα προς στήριξη του πρώτου σκέλους του πρώτου λόγου ακύρωσης.

153 Συναφώς, επισημαίνεται ότι, όπως υπενθυμίστηκε στην ανωτέρω σκέψη 112, η Επιτροπή αναγνώρισε με τις αιτιολογικές σκέψεις 793 έως 849 της προσβαλλόμενης απόφασης ότι, στο μέτρο που οι αθέμιτοι διακανονισμοί στους οποίους προέβησαν οι κατασκευαστές ειδών υγιεινής για μπάνια σε έξι κράτη μέλη και οι οποίοι εκτείνονται σε τρεις υποκατηγορίες προϊόντων εμφάνιζαν χαρακτηριστικά ενιαίας και διαρκούς παράβασης και, με την αιτιολογική σκέψη 872 της απόφασης αυτής, ότι η προσφεύγουσα θα μπορούσε ευλόγως να γνωρίζει ότι η παράβαση αυτή αφορούσε τρεις υποκατηγορίες προϊόντων. Επιπλέον, με την ανωτέρω σκέψη 54 αναγνωρίσθηκε ότι η προσφεύγουσα αμφισβήτησε εκπρόθεσμα τις διαπιστώσεις αυτές στο πλαίσιο της υπό κρίση προσφυγής.

154 Υπό τις περιστάσεις αυτές, επισημαίνεται ότι η περιορισμένη συμμετοχή της προσφεύγουσας στη διαπιστωθείσα παράβαση, ήτοι όσον αφορά μία από τις τρεις υποκατηγορίες προϊόντων ή και μέρος της υποκατηγορίας των βρυσών μπάνιου, ελήφθη υπόψη από την Επιτροπή κατά τον καθορισμό του βασικού ποσού του προστίμου. Συγκεκριμένα, σύμφωνα με την προμνησθείσα στην ανωτέρω

σκέψη 148 νομολογία, όπως εκτέθηκε στην ανωτέρω σκέψη 18, το βασικό αυτό ποσό υπολογίζεται, για κάθε επιχείρηση, βάσει της αξίας των πωλήσεων ανά κράτος μέλος και για κάθε υποκατηγορία προϊόντων.

155 Κατόπιν των προεκτεθέντων, το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου ακύρωσης είναι απορριπτέο ως αβάσιμο.

– Επί του τρίτου σκέλους του πρώτου λόγου ακύρωσης, που αντλείται από μη συνεκτίμηση του γεγονότος ότι η προσφεύγουσα δεν γνώριζε τη διαπιστωθείσα παράβαση και μετέσχε σε αυτή μόνο σε δύο από τα έξι κράτη μέλη που εκείνη καλύπτει

156 Η προσφεύγουσα προσάπτει, κατ' ουσίαν, στην Επιτροπή ότι δεν έλαβε υπόψη, κατά το στάδιο του υπολογισμού του βασικού ποσού του προστίμου, το γεγονός ότι, όπως διαπίστωσε με την αιτιολογική σκέψη 873 της προσβαλλόμενης απόφασης, μετέσχε στη διαπιστωθείσα παράβαση σε δύο μόνον από τα έξι κράτη μέλη που καλύπτει. Επί του σημείου αυτού η προσφεύγουσα εκτιμά ότι, με την επιφύλαξη της εφαρμογής των κατευθυντήριων γραμμών του 2006 εν προκειμένω, η Επιτροπή θα έπρεπε, κατά τον καθορισμό του βασικού ποσού του προστίμου και ενώ είχε στηριχθεί στις εν λόγω κατευθυντήριες γραμμές, να εφαρμόσει συντελεστή «σοβαρότητα της παράβασης» και συντελεστή «επιπλέον ποσό» κατώτερο του 15 %.

157 Η Επιτροπή αμφισβητεί τα επιχειρήματα που προβάλλει η προσφεύγουσα προς στήριξη του τρίτου σκέλους του πρώτου λόγου ακύρωσης.

158 Συναφώς, πρώτον, επισημαίνεται ότι η Επιτροπή, με τις αιτιολογικές σκέψεις 872 και 873 της προσβαλλόμενης απόφασης, καταρχάς, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η προσφεύγουσα είχε μετάσχει στη διαπιστωθείσα παράβαση, ήτοι σε ενιαία και διαρκή παράβαση, ακολούθως, όπως διαπιστώθηκε στις ανωτέρω σκέψεις 53 και 54, διαπίστωσε ότι η προσφεύγουσα αμφισβήτησε εκπρόθεσμα την αντικειμενική υπόσταση της παράβασης αυτής ενώπιον του δικαστή της Ένωσης και, τέλος, έκρινε την προσφεύγουσα υπεύθυνη για τη διάπραξη της εν λόγω παράβασης.

159 Δεύτερον, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, παράβαση του άρθρου 101, παράγραφος 1, ΕΚ χωρεί όχι μόνον από μεμονωμένη πράξη, αλλά και από σειρά πράξεων ή ακόμη και από συνεχιζόμενη συμπεριφορά, έστω και αν ένα ή περισσότερα στοιχεία αυτής της σειράς πράξεων ή της συνεχιζόμενης συμπεριφοράς θα μπορούσαν επίσης να αποτελέσουν, εξεταζόμενα αφ' εαυτών και μεμονωμένα, παράβαση της εν λόγω διάταξης. Στο πλαίσιο αυτό, όταν οι διάφορες πράξεις εντάσσονται σε ένα «συνολικό σχέδιο», λόγω του ότι επιδιώκουν τον ίδιο σκοπό, ήτοι τη νόθευση του ανταγωνισμού εντός της κοινής αγοράς, η Επιτροπή δικαιούται να καταλογίσει την ευθύνη για τις πράξεις αυτές αναλόγως της συμμετοχής στην παράβαση, η οποία λαμβάνεται υπόψη στο σύνολό της (αποφάσεις του Δικαστηρίου Επιτροπή κατά Anic Partecipazioni, σκέψη 123 ανωτέρω, σκέψη 81, και της 7ης Ιανουαρίου 2004, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P και C-219/00 P, Aalborg Portland κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2004, σ. I-123, σκέψη 258).

160 Επιχείρηση η οποία έχει μετάσχει σε μια τέτοια ενιαία και σύνθετη παράβαση με ενέργειές της εμπίπτουσες στην έννοια της αντίθετης προς τους κανόνες του ανταγωνισμού συμφωνίας ή εναρμονισμένης πρακτικής, κατά το άρθρο 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, οι οποίες απέβλεπαν στην υλοποίηση της παράβασης στο σύνολό της, είναι συνυπαίτια, για όλη τη διάρκεια της συμμετοχής της στην εν λόγω παράβαση, για ενέργειες στις οποίες προέβησαν άλλες επιχειρήσεις στο πλαίσιο της εν λόγω παράβασης. Τούτο συμβαίνει στην περίπτωση που η εν λόγω επιχείρηση είχε ως σκοπό να συμβάλει με τη συμπεριφορά της στους κοινούς σκοπούς που επιδιώκουν οι μετέχοντες στη σύμπραξη και γνώριζε τις παραβατικές συμπεριφορές που σχεδιάζονταν ή εφαρμόστηκαν από άλλες επιχειρήσεις προς εκπλήρωση του ίδιου σκοπού, ή μπορούσε ευλόγως να τις προβλέψει και ήταν έτοιμη να αναλάβει τον σχετικό κίνδυνο (αποφάσεις Επιτροπή κατά Anic Partecipazioni, σκέψη 123 ανωτέρω, σκέψεις 87 και 203, και Aalborg Portland κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 159 ανωτέρω, σκέψη 83).

161 Ως εκ τούτου, η επιχείρηση μπορεί να έχει μετάσχει άμεσα στο σύνολο των αντίθετων προς τους κανόνες του ανταγωνισμού συμπεριφορών που συνθέτουν την ενιαία και διαρκή παράβαση, οπότε η Επιτροπή ορθώς της καταλογίζει την ευθύνη για το σύνολο των συμπεριφορών αυτών και, συνεπώς, για την εν λόγω παράβαση στο σύνολό της. Η επιχείρηση μπορεί επίσης να έχει μετάσχει άμεσα σε μέρος μόνον των αντίθετων προς τους κανόνες του ανταγωνισμού συμπεριφορών που συνθέτουν την ενιαία και διαρκή παράβαση, αλλά να γνώριζε το σύνολο των λοιπών παραβατικών συμπεριφορών τις οποίες είχαν κατά νου ή εκδήλωναν οι λοιποί μετέχοντες στη σύμπραξη επιδιώκοντας τους ίδιους σκοπούς ή να μπορούσε ευλόγως να τις προβλέψει και να αποδεχόταν τον σχετικό κίνδυνο. Στην περίπτωση αυτή, η Επιτροπή επίσης ορθώς καταλογίζει στην επιχείρηση αυτή την ευθύνη για το σύνολο των αντίθετων προς τους κανόνες του ανταγωνισμού συμπεριφορών που συνθέτουν την εν λόγω παράβαση και, κατά συνέπεια, για την παράβαση στο σύνολό της.

162 Τρίτον, επισημαίνεται καταρχάς ότι εν προκειμένω, όπως διαπιστώθηκε με την ανωτέρω σκέψη 79, η δεύτερη ένσταση που προέβαλε η προσφεύγουσα και η οποία αφορά τις κατευθυντήριες γραμμές του 2006 πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη. Ως εκ τούτου, τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας περί μη συνεκτίμησης εκ μέρους της Επιτροπής της περιοριζόμενης σε δύο κράτη μέλη γεωγραφικής έκτασης της συμμετοχής της στη διαπιστωθείσα παράβαση, κατά το στάδιο του καθορισμού του βασικού ποσού του προστίμου, πρέπει να εξετασθούν βάσει των εν λόγω κατευθυντήριων γραμμών.

163 Ακολούθως, όπως επισημάνθηκε στις ανωτέρω σκέψεις 19 και 21, η Επιτροπή υπολόγισε το βασικό ποσό του προστίμου καθορίζοντας σε ποσοστό 15 % τον συντελεστή «σοβαρότητα της παράβασης» και τον συντελεστή «επιπλέον ποσό», αφού έλαβε υπόψη τέσσερα κριτήρια εκτίμησης της εν λόγω διαπιστωθείσας παράβασης, ήτοι τη φύση, τον συνδυασμό των μεριδίων αγοράς, τη γεωγραφική έκταση και το αν τελέστηκε ή όχι. Όσον αφορά τη γεωγραφική έκταση της διαπιστωθείσας παράβασης, η Επιτροπή έλαβε υπόψη ότι η επίμαχη ενιαία και διαρκής παράβαση εκτεινόταν σε έξι τουλάχιστον κράτη μέλη (αιτιολογική σκέψη 1213 της προσβαλλόμενης απόφασης).

164 Εντούτοις, όπως επισημάνθηκε με την ανωτέρω σκέψη 16, η Επιτροπή διαπίστωσε, με την αιτιολογική σκέψη 873 της προσβαλλόμενης απόφασης, ότι όσον αφορά τη γεωγραφική έκταση της διαπιστωθείσας παράβασης δεν μπορούσε να γίνει δεκτό ότι η προσφεύγουσα είχε σφαιρική γνώση της διαπιστωθείσας παράβασης, αλλ' ότι γνώριζε μόνον τις αθέμιτες συμπεριφορές στην Αυστρία και στη Γερμανία.

165 Λαμβανομένης υπόψη της προμνησθείσας στις ανωτέρω σκέψεις 158 έως 161 νομολογίας, από το συμπέρασμα που άντλησε η Επιτροπή στην αιτιολογική σκέψη 873 της προσβαλλόμενης απόφασης προκύπτει ότι, εφόσον η προσφεύγουσα δεν γνώριζε πλήρως τη γεωγραφική έκταση της επίμαχης ενιαίας και διαρκούς παράβασης, η Επιτροπή δεν μπορούσε να της προσάψει συμμετοχή στην εν λόγω διαπιστωθείσα παράβαση και, ως εκ τούτου, δεν μπορούσε να τη θεωρήσει πλήρως υπεύθυνη. Υπό τις συνθήκες αυτές, κατά το στάδιο υπολογισμού του επιβληθέντος στην προσφεύγουσα προστίμου, η Επιτροπή θα έπρεπε να είχε καθορίσει τους συντελεστές «σοβαρότητα της παράβασης» και «επιπλέον ποσό» με γνώμονα το συμπέρασμα αυτό.

166 Είναι πάντως βέβαιον ότι, με την προσβαλλόμενη απόφαση, οι δύο αυτοί συντελεστές καθορίστηκαν σε 15 % λαμβανομένων υπόψη των ουσιωδών χαρακτηριστικών της διαπιστωθείσας παράβασης και ιδίως της γεωγραφικής έκτασής της, η οποία κάλυπτε το έδαφος έξι κρατών μελών.

167 Συνεπώς, μη λαμβάνοντας υπόψη, κατά το στάδιο του υπολογισμού του επιβληθέντος στην προσφεύγουσα προστίμου, της περιορισμένης σε δύο κράτη μέλη, εκ των οποίων γνώριζε για το ένα, έκτασης της παράβασης στην οποία μετέσχε, η Επιτροπή υπέπεσε δις σε πλάνη εκτιμήσεως.

168 Κατόπιν των προεκτεθέντων, το τρίτο σκέλος του πρώτου λόγου ακύρωσης πρέπει να γίνει δεκτό ως βασιμο.

– Επί του πέμπτου σκέλους του πρώτου λόγου ακύρωσης, που αντλείται από μη συνεκτίμηση του λιγότερου εντατικού χαρακτήρα των σχετικών με τις βρύσες μπάνιου συμφωνιών

169 Η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι, με την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή έκρινε ότι οι συμφωνίες μεταξύ κατασκευαστών καταιονητήρων ήταν ιδιαιτέρως εντατικές. A contrario, οι συμφωνίες ήταν λιγότερο εντατικές όσον αφορά τις δύο άλλες υποκατηγορίες προϊόντων, το στοιχείο αυτό όμως δεν ελήφθη υπόψη από την Επιτροπή.

170 Η Επιτροπή αμφισβητεί τα επιχειρήματα που προβάλλει η προσφεύγουσα προς στήριξη του πέμπτου σκέλους του πρώτου λόγου ακύρωσης.

171 Συναφώς, αφενός, όπως υπομνήσθηκε στην ανωτέρω σκέψη 16, η Επιτροπή κατέληξε με την προσβαλλόμενη απόφαση στο συμπέρασμα ότι η προσφεύγουσα είχε μετάσχει στη διαπιστωθείσα παράβαση, ήτοι σε ενιαία και διαρκή παράβαση αφορώσα ιδίως τις τρεις προαναφερθείσες στην ανωτέρω σκέψη 3 υποκατηγορίες προϊόντων και, δεύτερον, όπως κρίθηκε στις ανωτέρω σκέψεις 53 και 54, η προσφεύγουσα αμφισβήτησε εκπρόθεσμα το βασικό αυτό χαρακτηριστικό της εν λόγω παράβασης, ήτοι την αντικειμενική υπόστασή της. Συνεπώς, λαμβανομένης υπόψη της παραγράφου 22 των κατευθυντήριων γραμμών του 2006 και σύμφωνα με την παρατεθείσα στην ανωτέρω σκέψη 147 νομολογία, η Επιτροπή βασίμως καθόρισε το βασικό ποσό του προστίμου στηριζόμενη ιδίως στη σοβαρότητα της παράβασης συνολικώς εκτιμώμενης. Δεν μπορεί επομένως να γίνει δεκτό ότι η Επιτροπή όφειλε να λάβει υπόψη τον βαθμό εντατικότητας, εφόσον αυτός αποδειχθεί, των αθέμιτων διακανονισμών όσον αφορά μία από τις επίμαχες υποκατηγορίες προϊόντων.

172 Αφετέρου, όσον αφορά το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι οι αθέμιτοι διακανονισμοί στον τομέα των βρυσών μπάνιου ήταν λιγότερο εντατικοί σε σχέση με τον τομέα των καταιονητήρων, διαπιστώνεται ότι, όσον αφορά τις δύο αυτές υποκατηγορίες προϊόντων, η Επιτροπή δέχθηκε αποδεικτικά στοιχεία από τα οποία προέκυπτε ότι οι κατασκευαστές ειδών υγιεινής για μπάνια είχαν μετάσχει σε κάποιες από τις σοβαρότερες πρακτικές περιορισμού του ανταγωνισμού, ήτοι σε συντονισμό των μελλοντικών ετήσιων αυξήσεων τιμών καθώς και σε συντονισμό μελλοντικών αυξήσεων τιμών επ' ευκαιρία ειδικών περιστάσεων. Επιπλέον, στη Γερμανία, οι αθέμιτες συνεδριάσεις στον τομέα των βρυσών μπάνιου δεν ήταν λιγότερο τακτικές και περισσότερο σποραδικές έναντι του τομέα των καταιονητήρων, όπως προκύπτει από τα παραρτήματα 2 και 3 της προσβαλλόμενης απόφασης. Στην Αυστρία, οι αθέμιτες συνεδριάσεις σχετικά με τις τρεις υποκατηγορίες προϊόντων διεξάγονταν εντός μίας και της αυτής ένωσης, του συντονιστικού οργάνου ASI, οπότε δεν χωρεί καμία διαφοροποίηση μεταξύ των υποκατηγοριών προϊόντων με κριτήριο την περιοδικότητα των συνεδριάσεων.

173 Από τις ανωτέρω εκτιμήσεις προκύπτει ότι το πέμπτο σκέλος του πρώτου λόγου ακύρωσης πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

– Επί του ένατου σκέλους του πρώτου λόγου ακύρωσης, που αντλείται από μη συνεκτίμηση του γεγονότος ότι η σύμπραξη δεν ήταν ικανή να θίξει τις αγορές επόμενου σταδίου

174 Η προσφεύγουσα εκτιμά ότι η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη το ότι η σύμπραξη αφορούσε μόνον τις μεικτές τιμές και όχι τις καθοριστικές παραμέτρους του ανταγωνισμού, ήτοι τις εκπτώσεις και τις ενισχύσεις, οπότε η σύμπραξη μπορούσε να έχει ελάχιστο αντίκτυπο στις αγορές επόμενου σταδίου. Η προσφεύγουσα προσθέτει ότι, εν πάση περιπτώσει, η ανταλλαγή πληροφοριών περί εκπτώσεων και ενισχύσεων κατά τη διάρκεια συνεδρίασης της εξειδικευμένης ένωσης AGSI της 6ης Μαρτίου 1998, προσέκρουε στα συμφέροντά της και αποτελούσε μεμονωμένη απλώς περίπτωση. Όσον αφορά τη συζήτηση περί μειώσεων και περιθωρίων που πραγματοποιήθηκε στο πλαίσιο της συνεδρίασης του συντονιστικού οργάνου ASI της 7ης Νοεμβρίου 2002, στην οποία παρέπεμψε η Επιτροπή με την υποσημείωση 403 της προσβαλλόμενης απόφασης, πρόκειται μάλλον για απόπειρα συντονισμού, σε μια εξαιρετική περίπτωση, μιας μεμονωμένης και ασήμαντης έκπτωσης που δεν εμπίπτει στο άρθρο 101 ΣΛΕΕ.

175 Η Επιτροπή αμφισβητεί τα επιχειρήματα που προβάλλει η προσφεύγουσα προς στήριξη του ένατου σκέλους του πρώτου λόγου ακύρωσης.

176 Συναφώς, πρώτον, υπενθυμίζεται ότι από το γράμμα του άρθρου 101, παράγραφος 1, στοιχείο α', ΣΛΕΕ προκύπτει ότι μια εναρμονισμένη πρακτική επιδιώκει αντίθετο προς τον ανταγωνισμό σκοπό αν συνίσταται ιδίως «στον άμεσο ή έμμεσο καθορισμό των τιμών αγοράς ή πωλήσεως ή άλλων όρων συναλλαγής». Συνεπώς, λαμβανομένου υπόψη ότι το άρθρο 101 ΣΛΕΕ σκοπεί, όπως και οι λοιποί κανόνες ανταγωνισμού που περιλαμβάνει η Συνθήκη, στην προστασία όχι μόνον των άμεσων συμφερόντων των ανταγωνιστών ή των καταναλωτών, αλλά και της δομής της αγοράς και κατ' επέκταση του ίδιου του ανταγωνισμού, έχει κριθεί ότι από το γράμμα της διάταξης αυτής δεν προκύπτει ότι απαγορεύονται μόνον οι εναρμονισμένες πρακτικές με άμεσο αποτέλεσμα στο καταβαλλόμενο από τους καταναλωτές τίμημα (βλ., απόφαση του Δικαστηρίου της 4ης Ιουνίου 2009, C-8/08, T-Mobile Netherlands κ.λπ., Συλλογή 2009, σ. I-4529, σκέψεις 36 έως 38). Επιπλέον, κατά πάγια νομολογία, προκειμένου να διαπιστωθεί αν η εναρμονισμένη πρακτική εμπίπτει στην απαγόρευση του άρθρου 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, είναι περιττό να εξετάζονται οι επιπτώσεις της, όταν προκύπτει ότι έχει ως αντικείμενο την παρεμπόδιση, τον περιορισμό ή τη νόθευση του ανταγωνισμού εντός της κοινής αγοράς (βλ. προαναφερθείσα απόφαση T-Mobile Netherlands κ.λπ., σκέψη 29 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

177 Δεύτερον, κατά πάγια νομολογία, από το σύστημα κυρώσεων για παράβαση των κανόνων του ανταγωνισμού, όπως έχει καθιερωθεί με τους κανονισμούς 17 και 1/2003 και ερμηνευθεί από την πάγια νομολογία, προκύπτει ότι οι συμπράξεις, λόγω της φύσης τους αυτής καθαυτήν, είναι ορθό να επισύρουν τα αυστηρότερα πρόστιμα. Ο ενδεχόμενος συγκεκριμένος αντίκτυπός τους στην αγορά, ειδικότερα δε το ερώτημα σε ποιο μέτρο ο περιορισμός του ανταγωνισμού κατέληξε σε αγοραία τιμή υψηλότερη από εκείνη που θα είχε επικρατήσει σε περίπτωση που δεν υπήρχε η σύμπραξη, δεν αποτελεί αποφασιστικό κριτήριο για τον καθορισμό του ύψους των προστίμων (απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 19ης Μαΐου 2010, T-25/05, KME Germany κ.λπ. κατά Επιτροπής, που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 82 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

178 Τρίτον, υπενθυμίζεται περαιτέρω ότι, βεβαίως, αντιθέτως προς τις κατευθυντήριες γραμμές του 2006, το σημείο 1 Α των κατευθυντήριων γραμμών του 1998 προέβλεπε ότι, καταρχήν, η εκτίμηση του κριτηρίου σοβαρότητας μιας παράβασης ελάμβανε υπόψη, στον βαθμό που μπορούσε να μετρηθεί, τον συγκεκριμένο αντίκτυπο της παράβασης αυτής στην αγορά. Ωστόσο, κατά τις τελευταίες αυτές κατευθυντήριες γραμμές, οι συμφωνίες ή οι εναρμονισμένες πρακτικές που αποβλέπουν ιδίως, όπως εν προκειμένω, στον καθορισμό των τιμών και στην κατανομή της πελατείας μπορούν, εκ της φύσεώς τους και μόνον, να χαρακτηρίζονται «πολύ σοβαρές», χωρίς να απαιτείται να έχουν κάποιον ιδιαίτερο αντίκτυπο στην αγορά ή η επιρροή τους να έχει συγκεκριμένη γεωγραφική έκταση. Το συμπέρασμα αυτό επιβεβαιώνεται από το ότι, ενώ η περιγραφή, στις κατευθυντήριες γραμμές του 1998, των «σοβαρών» παραβάσεων αναφέρεται ρητώς στον αντίκτυπο στην αγορά και στα αποτελέσματα σε εκτεταμένες ζώνες της κοινής αγοράς, η περιγραφή των πολύ «σοβαρών παραβάσεων», αντιθέτως, δεν απαιτεί να υπάρχει συγκεκριμένος αντίκτυπος στην αγορά ή συνέπειες σε συγκεκριμένη γεωγραφική περιοχή (βλ. απόφαση KME Germany κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 177 ανωτέρω, σκέψη 83 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

179 Από τις εκτιμήσεις και τις υπενθυμίσεις που περιλαμβάνουν οι ανωτέρω σκέψεις 176 έως 178 προκύπτει ότι, ελλείψει παράβασης η οποία να καταλέγεται μεταξύ των σοβαρότερων περιορισμών του ανταγωνισμού, από τη φύση της παράβασης αυτής καθαυτήν μπορεί να διαπιστωθεί ότι αφορά συμπεριφορές απαγορευόμενες από τις διατάξεις του άρθρου 101 ΣΛΕΕ, αλλά και να εκτιμηθεί, για τον καθορισμό του ποσού του προστίμου που πρέπει να επιβληθεί στις μετάσχουσες στην εν λόγω παράβαση επιχειρήσεις, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 103 ΣΛΕΕ και του κανονισμού 1/2003, ο βαθμός σοβαρότητάς της.

180 Εν προκειμένω, επισημαίνεται ότι, μολονότι στο πλαίσιο του υπό εξέταση σκέλους του πρώτου λόγου ακύρωσης η προσφεύγουσα αμφισβητεί ότι καθόρισε τις τιμές για τον τελικό καταναλωτή, δεν αμφισβητεί ότι μετέσχε σε αθέμιτους διακανονισμούς ως προς τις μεικτές τιμές. Εξάλλου, λαμβανομένων υπόψη των εκτιμήσεων και των υπενθυμίσεων που περιλαμβάνονται στις ανωτέρω σκέψεις 176 έως 178, κακώς υποστηρίζει ότι, εφόσον η σύμπραξη αφορά κυρίως τις μεικτές τιμές, δεν μπορούσε να έχει αντίκτυπο στις αγορές επόμενου σταδίου. Συγκεκριμένα, ακόμη και αν γίνει δεκτό ότι αυτός ήταν ο κύριος σκοπός των πρακτικών που εφαρμόστηκαν στο πλαίσιο της σύμπραξης, επισημαίνεται ότι οι μεικτές τιμές αποτελούν τη βάση επί της οποίας υπολογίζονται οι τιμές πώλησης στους πελάτες. Συνεπώς, πρέπει να γίνει δεκτό ότι ένας μεταξύ των ανταγωνιστών συντονισμός των μεικτών τιμών μπορεί να νοθεύσει τον ανταγωνισμό στο εσωτερικό της κοινής αγοράς και, ως εκ τούτου, συνιστά εναρμονισμένη πρακτική κατά την έννοια του άρθρου 101 ΣΛΕΕ. Λαμβανομένης υπόψη της ίδιας αυτής νομολογίας, κακώς η προσφεύγουσα επικαλείται τον μεμονωμένο ή άνευ αποτελέσματος ως προς εκείνη, λόγω έλλειψης συμφέροντος, χαρακτήρα των αθέμιτων συζητήσεων.

181 Συνεπώς, ορθώς η Επιτροπή έκρινε, με την αιτιολογική σκέψη 1211 της προσβαλλόμενης απόφασης, ότι οι αθέμιτοι εν προκειμένω διακανονισμοί, κατά το μέτρο που αφορούσαν τον συντονισμό των μελλοντικών αυξήσεων τιμών, αποτελούσαν ως εκ της φύσης τους παράβαση η οποία καταλεγόταν μεταξύ των σοβαρότερων παραβάσεων των κανόνων του ανταγωνισμού. Όσον αφορά τη φύση αυτή καθαυτήν της διαπιστωθείσας παράβασης, επίσης ορθώς η Επιτροπή δέχθηκε τον ίδιο βαθμό σοβαρότητας της παράβασης για τον καθορισμό του ποσού του προς επιβολή προστίμου.

182 Κατόπιν των προεκτεθέντων, το ένατο σκέλος του πρώτου λόγου ακύρωσης είναι απορριπτέο ως αβάσιμο.

– Επί του δέκατου σκέλους του πρώτου λόγου ακύρωσης, που αντλείται από μη συνεκτίμηση του γεγονότος ότι η σύμπραξη δεν έθιξε την οικονομία

183 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η σύμπραξη δεν έθιξε την οικονομία και ειδικότερα τους καταναλωτές, καθόσον, πρώτον, μια σύμπραξη δεν μπορεί να είναι αποτελεσματική με μερίδιο αγοράς τόσο χαμηλό όσο το διαπιστωθέν από την Επιτροπή με την αιτιολογική σκέψη 1212 της προσβαλλόμενης απόφασης, δεύτερον, το γεγονός ότι υπήρχαν σημαντικές εμπορικές συναλλαγές μεταξύ των κρατών μελών δεν ευνοεί τη σταθερότητα της σύμπραξης και, τρίτον, η πλήρης έλλειψη μηχανισμού αντιποίνων, εν προκειμένω, σημαίνει περιστασιακή συνεργασία, χαμηλό επίπεδο οργάνωσης και, κατ' επέκταση, απουσία αντίκτυπου στην αγορά.

184 Η Επιτροπή αμφισβητεί τα επιχειρήματα που προβάλλει η προσφεύγουσα προς στήριξη του δέκατου σκέλους του πρώτου λόγου ακύρωσης.

185 Συναφώς, αρκεί η υπενθύμιση ότι, όπως ορθώς κρίθηκε με την ανωτέρω σκέψη 179, επί παραβάσεων όπως η επίμαχη εν προκειμένω, που καταλέγονται στους σοβαρότερους περιορισμούς του ανταγωνισμού, η φύση των εν λόγω παραβάσεων αυτή καθαυτήν καθιστά δυνατή την εκτίμηση, για τον καθορισμό του ποσού του προστίμου που πρέπει να επιβληθεί στις μετάσχουσες στην παράβαση επιχειρήσεις, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 103 ΣΛΕΕ και του κανονισμού 1/2003, του βαθμού σοβαρότητάς τους.

186 Εξάλλου, έχει κριθεί ότι η εκτίμηση μιας συμφωνίας βάσει του άρθρου 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ δεν έπρεπε να λαμβάνει υπόψη το συγκεκριμένο πλαίσιο εντός του οποίου αυτή ανέπτυσσε τις συνέπειές της, αν πρόκειται για συμφωνία συνεπαγόμενη κατάφωρους περιορισμούς του ανταγωνισμού, όπως τον καθορισμό των τιμών, την κατανομή της αγοράς ή τον έλεγχο των πωλήσεων (απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 15ης Σεπτεμβρίου 1998, T-374/94, T-375/94, T-384/94 και T-388/94, European Night Services κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-3141, σκέψη 136).

187 Εν προκειμένω, οι πρακτικές για τη συμμετοχή της στις οποίες επικρίνεται η προσφεύγουσα συνεπάγονταν κατάφωρους περιορισμούς του ανταγωνισμού. Συγκεκριμένα, με την ανωτέρω σκέψη 102 κρίθηκε ότι η Επιτροπή είχε αποδείξει επαρκώς κατά νόμο τη συμμετοχή της προσφεύγουσας σε αντίθετους προς τον ανταγωνισμό διακανονισμούς με αντικείμενο τον συντονισμό των αυξήσεων τιμών. Υπό τις συνθήκες αυτές, η Επιτροπή δεν όφειλε να αποδείξει την παραγωγή αντίθετων προς τους κανόνες του ανταγωνισμού αποτελεσμάτων.

188 Συνεπώς, ορθώς η Επιτροπή έκρινε, με την αιτιολογική σκέψη 1211 της προσβαλλόμενης απόφασης, ότι οι αθέμιτοι διακανονισμοί εν προκειμένω καταλέγονταν μεταξύ των σοβαρότερων περιορισμών του ανταγωνισμού. A fortiori, η διαπίστωση ότι οι επίμαχες συμφωνίες δεν έθιξαν την οικονομία, ακόμη και αν αποδειχθεί, επ' ουδενί μπορεί να αποτελέσει ελαφρυντική περίσταση.

189 Το συμπέρασμα αυτό δεν ανατρέπεται από το επιχείρημα της προσφεύγουσας περί της προβαλλόμενης έλλειψης μηχανισμού αντιποίνων. Συγκεκριμένα, μολονότι η ύπαρξη μέτρων ελέγχου της εφαρμογής μιας σύμπραξης μπορεί να ληφθεί υπόψη ως επιβαρυντικό στοιχείο, η έλλειψη τέτοιων μέτρων δεν μπορεί, αφ' εαυτής, να αποτελέσει ελαφρυντικό στοιχείο (προαναφερθείσα στη σκέψη 132 απόφαση Groupe Danone κατά Επιτροπής, σκέψη 393).

190 Τα ίδια ισχύουν όσον αφορά το επιχείρημα της προσφεύγουσας που αντλείται από το ότι, λαμβανομένου υπόψη του προβλεπόμενου στην αιτιολογική σκέψη 1212 της προσβαλλόμενης απόφασης χαμηλού μεριδίου αγοράς των επιχειρήσεων που μετείχαν στη διαπιστωθείσα παράβαση, η παράβαση αυτή δεν έθιξε την οικονομία. Συγκεκριμένα, από την εν λόγω αιτιολογική σκέψη προκύπτει ότι το επίμαχο μερίδιο αγοράς εκτιμήθηκε από την Επιτροπή σε ποσοστό 54,3 %. Αυτό όμως το μερίδιο αγοράς, ακόμη και αν αποδειχθεί ακριβές, δεν μπορεί να θεωρηθεί χαμηλό. Επιπλέον, η προσφεύγουσα δεν αποδεικνύει για ποιο λόγο αυτό το μερίδιο αγοράς δεν ήταν αρκούντως επιζήμιο για την οικονομία. Επομένως, το επιχείρημα αυτό πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

191 Κατόπιν των προεκτεθέντων, το δέκατο σκέλος του πρώτου λόγου ακύρωσης είναι απορριπτέο ως αβάσιμο.

Επί του δεύτερου, του δωδέκατου και του δέκατου τρίτου σκέλους του πρώτου λόγου ακύρωσης, που αντλούνται από πλάνη εκτιμήσεως ως προς τις ελαφρυντικές για την προσφεύγουσα περιστάσεις

– Επί του δεύτερου σκέλους του πρώτου λόγου ακύρωσης, που αντλείται από μη συνεκτίμηση του δευτερεύοντος ρόλου της προσφεύγουσας στη σύμπραξη

192 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι ουδέποτε αποτέλεσε μέρος του κεντρικού ομίλου επιχειρήσεων που όρισε η Επιτροπή, αλλά αντιθέτως περιορίστηκε σε δευτερεύοντα ρόλο, γεγονός που δικαιολογεί μείωση του προστίμου, όπως προκύπτει a contrario από την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 3ης Μαρτίου 2011, T-117/07 και T-121/07, Areva κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 2011, σ. II-633, σκέψη 308). Περαιτέρω, η προσφεύγουσα υπενθυμίζει ότι δεν μετείχε εξαρχής στις συνεδριάσεις που διεξήχθησαν στην Αυστρία.

193 Η Επιτροπή αμφισβητεί τα επιχειρήματα που προέβαλε η προσφεύγουσα προς στήριξη του δεύτερου σκέλους του πρώτου λόγου ακύρωσης.

194 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, ενώ ο αποκλειστικώς παθητικός ή δευτερεύων ρόλος μιας επιχείρησης αποτελούσε ελαφρυντική περίσταση βάσει του σημείου 3, πρώτη περίπτωση, των κατευθυντήριων γραμμών του 1998, η περίπτωση αυτή δεν συντρέχει στις κατευθυντήριες γραμμές του 2006. Η παράγραφος 29, τρίτη περίπτωση, των κατευθυντήριων γραμμών του 2006 προβλέπει ότι η συνδρομή ελαφρυντικής περίστασης μπορεί να διαπιστωθεί από την Επιτροπή όταν η οικεία επιχείρηση αποδείξει ότι η συμμετοχή της στη διαπιστωθείσα παράβαση ήταν ουσιωδώς μειωμένη και, κατά συνέπεια, ότι

δεν εφάρμοσε τις παραβατικές συμφωνίες λόγω της ανταγωνιστικής συμπεριφοράς της στην αγορά. Διευκρινίζεται ότι το γεγονός ότι μια επιχείρηση μετείχε σε παράβαση για μικρότερο διάστημα έναντι των λοιπών επιχειρήσεων δεν μπορεί να θεωρηθεί ελαφρυντική περίσταση, καθώς η περίσταση αυτή ήδη έχει ληφθεί υπόψη κατά τον καθορισμό του βασικού ποσού.

195 Εν προκειμένω, πρέπει να τονιστεί ότι, για να αποδείξει ότι η συμμετοχή της στη διαπιστωθείσα παράβαση ήταν ουσιωδώς μειωμένη, η προσφεύγουσα περιορίζεται στην επισήμανση ότι ουδέποτε αποτέλεσε μέρος του κεντρικού ομίλου επιχειρήσεων.

196 Πρώτον, από το σημείο 5.2.3.2 της προσβαλλόμενης απόφασης προκύπτει ότι η διαπίστωση της Επιτροπής ότι υπήρχε κεντρικός όμιλος επιχειρήσεων που μετείχαν στη σύμπραξη σε διάφορα κράτη μέλη και ανήκαν σε ένα τουλάχιστο συντονιστικό όργανο καλύπτοντας τις τρεις υποκατηγορίες προϊόντων είχε ως σκοπό να συμβάλει στην απόδειξη του ισχυρισμού ότι επρόκειτο για ενιαία και διαρκή παράβαση. Αυτή η διαπίστωση δεν συνεπαγόταν ωστόσο ότι η συμμετοχή των επιχειρήσεων που δεν ανήκαν στον κεντρικό αυτό όμιλο στη διαπιστωθείσα παράβαση ήταν μάλλον σποραδική.

197 Δεύτερον, βάσει της παραγράφου 29, τρίτη περίπτωση, των κατευθυντήριων γραμμών του 2006, η προσφεύγουσα όφειλε να αποδείξει ότι δεν εφάρμοσε τις παραβατικές συμφωνίες, πράγμα που δεν έκανε. Αντιθέτως, πρέπει να επισημανθεί ότι, με τα παραρτήματα 2 και 5 της προσβαλλόμενης απόφασης, η Επιτροπή αναφέρθηκε σε έγγραφα τα οποία πιστοποιούσαν την τακτική παρουσία της προσφεύγουσας στις συνεδριάσεις της εξειδικευμένης ένωσης AGSI στη Γερμανία από το 1996 και σε εκείνες του συντονιστικού οργάνου ASI στην Αυστρία από το 2001. Όπως πάντως επιβεβαίωσε η προσφεύγουσα προς απάντηση σε ερώτηση που έθεσε το Γενικό Δικαστήριο κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, δεν αμφισβητεί τη συμμετοχή της στις εν λόγω συνεδριάσεις. Περαιτέρω, όπως προαναφέρθηκε στη σκέψη 102, η προσφεύγουσα αναγνώρισε, με την απάντησή της στην ανακοίνωση των αιτιάσεων, ότι μετέσχε σε ανταλλαγή πληροφοριών περί τιμών εντός του συντονιστικού οργάνου ASI στην Αυστρία. Ομοίως, από την απάντηση της προσφεύγουσας στην ανακοίνωση των αιτιάσεων προκύπτει ότι μετέσχε στις σχετικές με τις τιμές συζητήσεις εντός της εξειδικευμένης ένωσης AGSI. Αυτές οι συζητήσεις θεωρήθηκαν από την Επιτροπή ως αντίθετες προς τον ανταγωνισμό, γεγονός που η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί στο πλαίσιο της υπό κρίση προσφυγής.

198 Τρίτον, όσον αφορά το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι προσχώρησε με καθυστέρηση στη διαπιστωθείσα παράβαση στην Αυστρία, επισημαίνεται, αφενός, όπως υπομνήσθηκε στην ανωτέρω σκέψη 194, ότι το στοιχείο αυτό δεν μπορεί να θεωρηθεί ελαφρυντική περίσταση και, αφετέρου, ότι η προσφεύγουσα δεν προβάλλει κανένα επιχείρημα δυνάμενο να εξηγήσει γιατί η καθυστερημένη αυτή προσχώρηση στη διαπιστωθείσα παράβαση στην Αυστρία είναι ικανή να αποκαλύψει τον παθητικό ρόλο της στην εν λόγω σύμπραξη.

199 Τέταρτον, δεν μπορεί εν προκειμένω να συναχθεί κανένα συμπέρασμα από την απόφαση Areva κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 192 ανωτέρω. Συγκεκριμένα, μολονότι η απόφαση αυτή επιβεβαιώνει ότι σε επιχείρηση με πρωταγωνιστικό ρόλο σε σύμπραξη μπορεί να επιβληθεί αυξημένο ποσό προστίμου, το Γενικό Δικαστήριο δεν επιβεβαιώνει ότι το γεγονός ότι δεν είχε πρωταγωνιστικό ρόλο σε σύμπραξη πρέπει να θεωρηθεί ως ελαφρυντική περίσταση. Εξάλλου, όσον αφορά τη σκέψη 308 της απόφασης αυτής, στην οποία παραπέμπει ρητώς η προσφεύγουσα, αρκεί η διαπίστωση ότι δεν μπορεί εν προκειμένω να αντληθεί κανένα συμπέρασμα από την περιλαμβανόμενη στην εν λόγω σκέψη 308 διαπίστωση του Γενικού Δικαστηρίου ότι η Επιτροπή κακώς προχώρησε σε όμοια ποσοστιαία αύξηση του βασικού ποσού προστίμου για σειρά επιχειρήσεων, οι οποίες όμως είχαν πρωτοστατήσει στη σύμπραξη επί σαφώς διαφορετικής διάρκειας διάστημα.

200 Κατόπιν των προεκτεθέντων, το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου ακύρωσης είναι απορριπτέο ως αβάσιμο.

– Επί του δωδέκατου σκέλους του πρώτου λόγου ακύρωσης, που αντλείται από τη μη συνεκτίμηση του μεσαίου μεγέθους της προσφεύγουσας

201 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, αντιθέτως προς τις δυνατότητες που της παρείχε το σημείο 1 Α των κατευθυντήριων γραμμών του 1998, η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη ότι επρόκειτο για επιχείρηση μεσαίου μεγέθους η οποία δεν διέθετε νομική υπηρεσία και δεν είχε καμία πείρα στον τομέα του δικαίου του ανταγωνισμού.

202 Η Επιτροπή αμφισβητεί τα επιχειρήματα που προβάλλει η προσφεύγουσα προς στήριξη του δωδέκατου σκέλους του πρώτου λόγου ακύρωσης.

203 Συναφώς, αφενός, όπως προκύπτει από την εξέταση του έκτου λόγου ακύρωσης στις ανωτέρω σκέψεις 82 έως 91, οι κατευθυντήριες γραμμές του 1998 δεν έχουν εφαρμογή εν προκειμένω. Εν πάση περιπτώσει, έχει κριθεί ότι, ενώ οι εν λόγω κατευθυντήριες γραμμές προέβλεπαν, στο σημείο τους 1 Α, τη δυνατότητα της Επιτροπής να συνεκτιμήσει το γεγονός ότι οι επιχειρήσεις μεγάλων διαστάσεων διαθέτουν στην πλειονότητα των περιπτώσεων νομικές και οικονομικές γνώσεις και υποδομές οι οποίες τους παρέχουν τη δυνατότητα να εκτιμήσουν πληρέστερα τον παραβατικό χαρακτήρα της συμπεριφοράς τους και των παρεπόμενων συνεπειών από πλευράς δικαίου του ανταγωνισμού, τούτο δεν σημαίνει ότι η Επιτροπή είχε υποχρέωση να συνεκτιμήσει το μεσαίο μέγεθος ορισμένων επιχειρήσεων (απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 30ής Απριλίου 2009, T-18/03, CD-Contact Data κατά Επιτροπής, Συλλογή 2009, σ. II-1021, σκέψη 115).

204 Αφετέρου, κατά τη νομολογία, οι μικρές ή μεσαίες επιχειρήσεις δεν απαλλάσσονται από το καθήκον τους τήρησης των κανόνων του ανταγωνισμού (απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 28ης Απριλίου 2010, T-456/05 και T-457/05, Gütermann και Zwicky κατά Επιτροπής, Συλλογή 2010, σ. II-1443, σκέψη 281).

205 Κατόπιν των προεκτεθέντων, το δωδέκατο σκέλος του πρώτου λόγου ακύρωσης είναι απορριπτέο ως αβάσιμο.

– Επί του δέκατου τρίτου σκέλους του πρώτου λόγου ακύρωσης, που αντλείται από μη συνεκτίμηση της συνεργασίας που παρέσχε η προσφεύγουσα

206 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη το γεγονός ότι είχε συνεργαστεί στην έρευνα και ότι είχε ανταποκριθεί εξ ιδίας βουλήσεως και εμπρόθεσμα σε όλα τα αιτήματα παροχής πληροφοριών, καθώς και σε άλλα αιτήματα.

207 Η Επιτροπή αμφισβητεί τα επιχειρήματα που προβάλλει η προσφεύγουσα προς στήριξη του δέκατου τρίτου σκέλους του πρώτου λόγου ακύρωσης.

208 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, κατά τη νομολογία, συνεργασία στην έρευνα που δεν βαίνει πέραν των υποχρεώσεων που υπέχουν οι επιχειρήσεις δυνάμει του άρθρου 18, παράγραφοι 3 και 4, του κανονισμού 1/2003 δεν δικαιολογεί μείωση του ποσού του προστίμου (απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 27ης Σεπτεμβρίου 2012, T-347/06, Nynäs Petroleum και Nynas Belgium κατά Επιτροπής, σκέψη 62).

209 Εν προκειμένω πάντως, η προσφεύγουσα περιορίζεται στην επισήμανση ότι ανταποκρίθηκε εμπρόθεσμα στα αιτήματα παροχής πληροφοριών που της είχε απευθύνει η Επιτροπή. Στο μέτρο που η συμπεριφορά αυτή εμπίπτει στις προαναφερθείσες στην ανωτέρω σκέψη 208 υποχρεώσεις, δεν αποτελεί ελαφρυντική περίσταση.

210 Από τις εκτιμήσεις αυτές προκύπτει ότι το δέκατο τρίτο σκέλος του πρώτου λόγου ακύρωσης πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

211 Λαμβανομένων υπόψη των συμπερασμάτων που αντλήθηκαν στις ανωτέρω σκέψεις 105, 109, 116, 136, 143, 155, 168, 173, 182, 191, 200, 205 και 210, ο πρώτος λόγος ακύρωσης πρέπει να γίνει δεκτός ως προς το τρίτο σκέλος του και να απορριφθεί κατά τα λοιπά.

212 Οι συνέπειες που πρέπει να αντληθούν από τη διαπίστωση της βασιμότητας του τρίτου σκέλους του πρώτου λόγου ακύρωσης για τον υπολογισμό του ποσού του επιβληθέντος στην προσφεύγουσα προστίμου εξετάζονται από το Γενικό Δικαστήριο, στο πλαίσιο της άσκησης της πλήρους δικαιοδοσίας του, στις κατωτέρω σκέψεις 245 επ.

3. Επί του δεύτερου λόγου ακύρωσης, που αντλείται από παράβαση του άρθρου 23, παράγραφος 3, του κανονισμού 1/2003 και από παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχείρισης, ως απόρροια της εφαρμογής του προβλεπόμενου στο άρθρο 23, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού ορίου 10 % ως ορίου του προστίμου

213 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει κατ' ουσίαν ότι η Επιτροπή παρέβη το άρθρο 23, παράγραφος 3, του κανονισμού 1/2003 στο μέτρο που, ερμηνεύοντας το προβλεπόμενο στο άρθρο 23, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, του εν λόγω κανονισμού όριο 10 % ως ανώτατο όριο του επιβαλλόμενου προστίμου που εφαρμόζεται κατά το πέρας της διαδικασίας υπολογισμού του προστίμου, με αποτέλεσμα να είναι δυνατή η υπέρβασή του κατά τα διάφορα στάδια του εν λόγω υπολογισμού, και όχι ως ανώτατο επίπεδο μιας κλίμακας δυνητικώς επιβαλλόμενων ποινών που καθορίζεται κατά την έναρξη της εν λόγω διαδικασίας, κατέστη για την Επιτροπή αδύνατο να εκτιμήσει τη σοβαρότητα της παράβασης που προσάπτει στην προσφεύγουσα. Εξάλλου, κατά την προσφεύγουσα, η εφαρμογή του ανώτατου αυτού ορίου παραβιάζει την αρχή της ίσης μεταχείρισης.

214 Η Επιτροπή αμφισβητεί τα επιχειρήματα που προβάλλει η προσφεύγουσα προς στήριξη του δεύτερου λόγου ακύρωσης.

215 Συναφώς, πρέπει καταρχάς να επισημανθεί ότι, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, το άρθρο 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 και το άρθρο 23, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003 είναι κατ' ουσίαν πανομοιότυπα.

216 Ακολούθως, αρκεί η υπενθύμιση ότι, κατά πάγια νομολογία, μόνον το τελικό ποσό του επιβληθέντος προστίμου πρέπει να τηρεί το όριο 10 % που προβλέπει το άρθρο 23, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 1/2003, η δε διάταξη αυτή δεν απαγορεύει στην Επιτροπή να καταλήξει, κατά τα διάφορα στάδια του υπολογισμού, σε ενδιάμεσο ποσό ανώτερο του ορίου αυτού, αρκεί το τελικό ποσό του επιβληθέντος προστίμου να μην υπερβαίνει το ως άνω όριο (βλ., συναφώς, αποφάσεις του Δικαστηρίου Dansk Rørindustri κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 68 ανωτέρω, σκέψεις 277 και 278, και της 29ης Ιουνίου 2006, C-308/04 P, SGL Carbon κατά Επιτροπής, Συλλογή 2006, σ. I-5977, σκέψη 82).

217 Πράγματι, αν μετά τον υπολογισμό προκύψει ότι το τελικό ποσό του προστίμου πρέπει να μειωθεί κατά το ποσό που υπερβαίνει το εν λόγω ανώτατο όριο, το γεγονός ότι ορισμένοι παράγοντες όπως η σοβαρότητα και η διάρκεια της παράβασης δεν επηρεάζουν πραγματικά το ύψος του επιβληθέντος προστίμου αποτελεί απλή συνέπεια της εφαρμογής του ορίου αυτού στο εν λόγω τελικό ποσό (βλ. απόφαση Dansk Rørindustri κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 68 ανωτέρω, σκέψεις 279).

218 Συγκεκριμένα, το όριο 10 % έχει ως σκοπό την αποφυγή προστίμων τα οποία μπορεί να προβλεφθεί ότι οι επιχειρήσεις δεν θα είναι σε θέση να καταβάλουν, λαμβανομένου υπόψη του μεγέθους τους, όπως αυτό καθορίζεται από τον συνολικό κύκλο εργασιών τους, έστω και κατά προσέγγιση και ατελώς (απόφαση Dansk Rørindustri κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 68 ανωτέρω, σκέψη 280).

219 Πρόκειται συνεπώς για ένα όριο το οποίο εφαρμόζεται ενιαία σε όλες τις επιχειρήσεις και καθορίζεται με βάση το μέγεθος εκάστης αυτών και το οποίο αποσκοπεί στην αποφυγή υπερβολικών και δυσανάλογων προστίμων. Το όριο αυτό έχει, συνεπώς, διακριτό και αυτοτελή σκοπό σε σχέση με εκείνο των σχετικών με τη σοβαρότητα και τη διάρκεια της παράβασης κριτηρίων (απόφαση Dansk Rørindustri κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 68 ανωτέρω, σκέψεις 281 και 282).

220 Μοναδική δυνητική συνέπεια του ορίου αυτού είναι η μείωση του υπολογιζόμενου με βάση τα κριτήρια αυτά προστίμου μέχρι ένα ανώτατο επιτρεπόμενο όριο. Η εφαρμογή του συνεπάγεται ότι η ενδιαφερόμενη επιχείρηση δεν καταβάλλει το πρόστιμο το οποίο θα οφειλόταν, καταρχήν, με βάση μια εκτίμηση στηριζόμενη στα εν λόγω κριτήρια (απόφαση Dansk Rørindustri κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 68 ανωτέρω, σκέψη 283).

221 Από την προμνησθείσα νομολογία προκύπτει ότι, εν προκειμένω, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι η Επιτροπή παρέβη το άρθρο 23, παράγραφος 3, του κανονισμού 1/2003 ερμηνεύοντας το άρθρο 23, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού αυτού ως ανώτατο όριο του ποσού του επιβαλλόμενου προστίμου, το οποίο εφαρμόζεται κατά το πέρας της διαδικασίας υπολογισμού του ποσού του προστίμου, οπόταν είναι δυνατή η υπέρβασή του κατά τα διάφορα στάδια του εν λόγω υπολογισμού, και όχι ως ανώτατο επίπεδο μιας κλίμακας δυνητικώς επιβαλλόμενων ποινών το οποίο καθορίζεται κατά την έναρξη της εν λόγω διαδικασίας.

222 Το συμπέρασμα αυτό δεν αναιρείται από τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας.

223 Πρώτον, ακόμη και αν γίνει δεκτό ότι η εφαρμογή ορίου 10 % προσκρούει στον αποτρεπτικό σκοπό που επιδιώκει ο κανονισμός 1/2003, στο μέτρο που το ποσό του πράγματι επιβληθέντος προστίμου πρέπει να μειωθεί προκειμένου να ληφθεί υπόψη το εν λόγω όριο, αυτή η οριοθέτηση δικαιολογείται εντούτοις από την υποχρέωση τήρησης της αρχής της αναλογικότητας (βλ., συναφώς, απόφαση Dansk Rørindustri κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 68 ανωτέρω, σκέψη 281). Επιπλέον, πρέπει να τονιστεί ότι η ερμηνεία που προκρίνει η προσφεύγουσα προσκρούει κατά μείζονα λόγο στον ως άνω αποτρεπτικό σκοπό, στο μέτρο που η προσφεύγουσα προτείνει, όσον αφορά τον υπολογισμό του ποσού του προστίμου, καταρχάς, να εφαρμοστεί το όριο 10 % και, ακολούθως, να ληφθεί υπόψη η σοβαρότητα και η διάρκεια της παράβασης, με αναπόφευκτη συνέπεια την επιβολή προστίμου κατώτερου του ορίου 10 %. Επομένως, το επιχείρημα που η προσφεύγουσα αντλεί από τον αποτρεπτικό σκοπό του κανονισμού 1/2003 δεν μπορεί να ευδοκιμήσει.

224 Δεύτερον, μολονότι το διατακτικό της προσβαλλόμενης απόφασης δεν αναφέρει ρητώς με ποιο τρόπο η διάρκεια και η σοβαρότητα της διαπιστωθείσας παράβασης ελήφθησαν υπόψη για τον υπολογισμό του ποσού του επιβληθέντος στην προσφεύγουσα προστίμου, υπενθυμίζεται ότι, κατά τη νομολογία, το διατακτικό μιας απόφασης πρέπει να ερμηνεύεται υπό το φως του σκεπτικού που το δικαιολογεί (απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 22ας Μαρτίου 2011, T-419/03, Altstoff Recycling Austria κατά Επιτροπής, Συλλογή 2011, σ. II-975, σκέψη 152). Εν προκειμένω, πρέπει να επισημανθεί ότι η Επιτροπή έλαβε υπόψη τη σοβαρότητα και τη διάρκεια της διαπιστωθείσας παράβασης με τις αιτιολογικές σκέψεις 1210 έως 1220 και 1221 έως 1223 της προσβαλλόμενης απόφασης, αντιστοίχως. Ως εκ τούτου, το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι στο διατακτικό της προσβαλλόμενης απόφασης δεν γίνεται αναφορά στη σοβαρότητα και στη διάρκεια της διαπιστωθείσας παράβασης πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

225 Τρίτον, όσον αφορά την προβαλλόμενη παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχείρισης, αφενός, όπως προκύπτει ιδίως από την προαναφερθείσα στη σκέψη 217 νομολογία, το γεγονός ότι, λόγω της εφαρμογής του ορίου 10 % που προβλέπει το άρθρο 23, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003, ορισμένοι παράγοντες όπως η σοβαρότητα και η διάρκεια της παράβασης δεν επηρεάζουν σημαντικά το ποσό του προστίμου που επιβάλλεται σε μετέχοντα σε παράβαση, αντιθέτως προς άλλους μετέχοντες στους οποίους δεν χορηγήθηκε η μείωση βάσει του εν λόγω ορίου, είναι μια απλή συνέπεια της εφαρμογής του ορίου αυτού στο τελικό ποσό του επιβληθέντος προστίμου. Αφετέρου, το Γενικό Δικαστήριο έχει κρίνει ότι το γεγονός και μόνον ότι το τελικώς επιβληθέν πρόστιμο

ανέρχεται στο 10 % του κύκλου εργασιών της προσφεύγουσας, ενώ το ποσοστό αυτό είναι μικρότερο για τους λοιπούς μετέχοντες στη σύμπραξη, δεν μπορεί να αποτελέσει παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχείρισης. Συγκεκριμένα, η συνέπεια αυτή αποτελεί παρακολούθημα της ερμηνείας του ορίου του 10 % απλώς ως ανώτατου επιτρεπόμενου ορίου το οποίο εφαρμόζεται κατόπιν ενδεχόμενης μείωσης του ποσού του προστίμου λόγω συνδρομής ελαφρυντικών περιστάσεων ή εφαρμογής της αρχής της αναλογικότητας (απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 16ης Ιουνίου 2011, T-211/08, Putters International κατά Επιτροπής, Συλλογή 2011, σ. II-3729, σκέψη 74). Επομένως, το επιχείρημα αυτό είναι απορριπτέο ως αβάσιμο.

226 Τέταρτον, όσον αφορά το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι η ίδια η Επιτροπή δεν είναι βέβαιη για τη νομιμότητα των κατευθυντήριων γραμμών του 2006, διαπιστώνεται ότι το επιχείρημα αυτό δεν συμβάλλει στην απόδειξη της παράβασης του άρθρου 23, παράγραφος 3, του κανονισμού 1/2003. Το επιχείρημα αυτό πρέπει επομένως να απορριφθεί ως αλυσιτελές.

227 Από το σύνολο των ανωτέρω εκτιμήσεων προκύπτει ότι ο δεύτερος λόγος ακύρωσης πρέπει να απορριφθεί ως εν μέρει αβάσιμος και εν μέρει αλυσιτελής.

4. Επί του τέταρτου λόγου ακύρωσης, που αντλείται από παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχείρισης κατά το μέτρο που η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη την προηγούμενη πρακτική λήψης αποφάσεων

228 Η προσφεύγουσα εκτιμά ότι η Επιτροπή παραβίασε την αρχή της ίσης μεταχείρισης στο μέτρο που από τη σύγκριση μεταξύ, αφενός, της υπό κρίση υπόθεσης και, αφετέρου, των αποφάσεων της Επιτροπής της 22ας Ιουλίου 2009, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 81 [ΕΚ] και του άρθρου 53 της Συμφωνίας ΕΟΧ (υπόθεση COMP/39.396 – Αντιδραστήρια με βάση ανθρακασβέστιο και μαγνήσιο για τη βιομηχανία φυσικού αερίου και τη χαλυβουργία), της 11ης Μαρτίου 2008, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 81 [ΕΚ] και του άρθρου 53 της Συμφωνίας ΕΟΧ (υπόθεση COMP/38.543 – Υπηρεσίες διεθνών μετακομίσεων), της 7ης Οκτωβρίου 2009, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 81 [ΕΚ] και του άρθρου 53 της Συμφωνίας ΕΟΧ (υπόθεση COMP/C.39129 – Μετασχηματιστές ισχύος), και της 11ης Ιουνίου 2008, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 81 [ΕΚ] και του άρθρου 53 της Συμφωνίας ΕΟΧ (υπόθεση COMP/38.695 – Χλωρικό νάτριο), προκύπτει ότι η Επιτροπή αντιμετώπισε κατά τον ίδιο τρόπο διαφορετικές καταστάσεις. Κατά την προσφεύγουσα, ενώ ο βαθμός σοβαρότητας της διαπιστωθείσας παράβασης ήταν πολύ διαφορετικός από εκείνον των επίμαχων στις εν λόγω προγενέστερες αποφάσεις παραβάσεων, η Επιτροπή εφάρμοσε, για τον καθορισμό των βασικών ποσών του προστίμου, σχεδόν το ίδιο ποσοστό επί της αξίας των πωλήσεων, το οποίο κυμαινόταν μεταξύ 15 και 19 %.

229 Η Επιτροπή αμφισβητεί τα επιχειρήματα που η προσφεύγουσα προβάλλει προς στήριξη του τέταρτου λόγου ακύρωσης.

230 Συναφώς, πρέπει επίσης να υπομνησθεί ότι η πρακτική λήψης αποφάσεων της Επιτροπής δεν χρησιμεύει ως νομικό πλαίσιο για την επιβολή προστίμων στον τομέα του ανταγωνισμού, καθόσον το νομικό αυτό πλαίσιο καθορίζεται από το άρθρο 23, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 1/2003, όπως συμπληρώθηκε από τις κατευθυντήριες γραμμές (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 27ης Σεπτεμβρίου 2006, T-329/01, Archer Daniels Midland κατά Επιτροπής, Συλλογή 2006, σ. II-3255, σκέψη 108 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

231 Εξάλλου, λαμβανομένης υπόψη της ευρείας εξουσίας εκτιμήσεως που διαθέτει η Επιτροπή στον τομέα του καθορισμού του ποσού των προστίμων, το γεγονός και μόνον ότι είχε κρίνει, στο πλαίσιο της προγενέστερης πρακτικής της λήψης αποφάσεων, ότι μια συμπεριφορά δικαιολογούσε την επιβολή προστίμου ορισμένου ποσού δεν σημαίνει ότι υποχρεούται να προβεί στην ίδια εκτίμηση στο πλαίσιο μεταγενέστερης απόφασης (βλ., συναφώς, απόφαση Archer Daniels Midland, σκέψη 230 ανωτέρω, σκέψεις 109 και 110 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

232 Εν προκειμένω, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η απλή επίκληση εκ μέρους της προσφεύγουσας των προαναφερθεισών στη σκέψη 228 αποφάσεων είναι, αυτή καθαυτήν, αλυσιτελής, στον βαθμό που η Επιτροπή δεν είχε υποχρέωση να προβεί στην ίδια εκτίμηση στο πλαίσιο της υπό κρίση υπόθεσης.

233 Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι ο τέταρτος λόγος ακύρωσης πρέπει να απορριφθεί ως αλυσιτελής.

5. Επί του πέμπτου λόγου ακύρωσης, που αντλείται από παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας, στο μέτρο που η Επιτροπή παρέλειψε να λάβει υπόψη τις περιορισμένες οικονομικές δυνατότητες της προσφεύγουσας

234 Η προσφεύγουσα προβάλλει ότι, το 2009, η μοναδική της μονάδα παραγωγής καταστράφηκε σε μεγάλο βαθμό από πυρκαγιά, με αποτέλεσμα να καταστεί εντελώς αδύνατη η παραγωγή επί μήνες, με σοβαρές επιπτώσεις στην οικονομική κατάστασή της και στον κύκλο εργασιών της. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει επίσης ότι ζήτησε από την Επιτροπή να λάβει υπόψη κατά τον υπολογισμό του προστίμου τις περιορισμένες οικονομικές δυνατότητές της, η Επιτροπή όμως ούτε αναφέρθηκε στο αίτημα αυτό ούτε εξέτασε τα σχετικά επιχειρήματά της με την προσβαλλόμενη απόφαση. Κατά την προσφεύγουσα, υπό τις συνθήκες αυτές θα έπρεπε να της χορηγηθεί μείωση προστίμου, δεδομένου άλλωστε ότι οι περιορισμένες οικονομικές δυνατότητές της είχαν ληφθεί υπόψη κατά τον υπολογισμό του προστίμου βάσει του κύκλου εργασιών της.

235 Η Επιτροπή αμφισβητεί τα επιχειρήματα που προβάλλει η προσφεύγουσα προς στήριξη του πέμπτου λόγου ακύρωσης.

236 Πρώτον, πρέπει προκαταρκτικώς να τονιστεί ότι το ποσό του προστίμου που επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα λαμβάνει υπόψη ενδεχόμενη μείωση του κύκλου εργασιών το 2009 οφειλόμενη πιθανόν στην πυρκαγιά που κατέστρεψε τη μοναδική μονάδα παραγωγής της το 2009. Συγκεκριμένα, μολονότι από την αιτιολογική σκέψη 1200 της προσβαλλόμενης απόφασης προκύπτει ότι για τον υπολογισμό του βασικού ποσού του προστίμου ελήφθη υπόψη η αξία των πωλήσεων του οικονομικού έτους 2003, διευκρινίζεται εντούτοις, με την αιτιολογική σκέψη 1262 της απόφασης αυτής, ότι το όριο του 10 % που προβλέπει το άρθρο 23, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003 υπολογίστηκε βάσει του κύκλου εργασιών που πραγματοποιήθηκε το 2009, έτος της πυρκαγιάς.

237 Δεύτερον, όσον αφορά την αιτίαση περί μη συνεκτίμησης των οικονομικών δυνατοτήτων της προσφεύγουσας, διαπιστώνεται ότι η προσφεύγουσα δεν παρέσχε κατά τη διοικητική διαδικασία κανένα στοιχείο ικανό να αποδείξει, στο πλαίσιο της παραγράφου 35 των κατευθυντήριων γραμμών του 2006, ότι η οικονομική κατάστασή της ήταν τέτοια ώστε η βιωσιμότητά της θα θιγόταν ανεπανόρθωτα από την επιβολή προστίμου.

238 Κατόπιν των ανωτέρω σκέψεων, ο πέμπτος λόγος ακύρωσης πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

239 Από την εξέταση του πρώτου, του δεύτερου, του τέταρτου, του πέμπτου και του έκτου λόγου ακύρωσης, οι οποίοι προβλήθηκαν προς στήριξη του αιτήματος μερικής ακύρωσης της προσβαλλόμενης απόφασης, προκύπτει ότι ο πρώτος λόγος ακύρωσης πρέπει να γίνει δεκτός ως προς το τρίτο σκέλος του και να απορριφθεί κατά τα λοιπά, όπως επίσης πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμοι ή αλυσιτελείς ο δεύτερος, ο τέταρτος, ο πέμπτος και ο έκτος λόγος ακύρωσης.

240 Ως προς τις συνέπειες που αντλούνται από το αίτημα μερικής ακύρωσης της προσβαλλόμενης απόφασης, πρώτον, επισημαίνεται ότι, όσον αφορά το άρθρο 1 της προσβαλλόμενης απόφασης, η Επιτροπή έκρινε, με την παράγραφο 2 του άρθρου αυτού, ότι η προσφεύγουσα είχε παραβεί το άρθρο 101 ΣΛΕΕ μετέχοντας σε παράβαση στο έδαφος της Γερμανίας και της Αυστρίας. Συναφώς, διαπιστώνεται ότι, στο μέτρο που η Επιτροπή δεν επανέλαβε στο άρθρο αυτό τα σφάλματα στα οποία είχε υποπέσει κατά το στάδιο υπολογισμού του επιβληθέντος στην προσφεύγουσα προστίμου

όσον αφορά τη γεωγραφική έκταση της παράβασης που της προσάπτεται, το άρθρο αυτό δεν πάσχει έλλειψη νομιμότητας. Πρέπει συνεπώς να απορριφθεί το αίτημα μερικής ακύρωσης κατά το μέτρο που αφορά το άρθρο 1, παράγραφος 2, της προσβαλλόμενης απόφασης.

241 Δεύτερον, όσον αφορά το άρθρο 2 της προσβαλλόμενης απόφασης, αφενός, λαμβανομένου υπόψη του συμπεράσματος που αντλήθηκε στην προηγούμενη σκέψη, από όπου προκύπτει ότι η προσφεύγουσα παρέβη τις διατάξεις του άρθρου 101 ΣΛΕΕ, ορθώς η Επιτροπή, στηριζόμενη στις διατάξεις του άρθρου 23, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003 στο οποίο αναφέρεται η αιτιολογική σκέψη 1182 της προσβαλλόμενης απόφασης, αποφάσισε με το άρθρο 2, παράγραφος 6, της εν λόγω απόφασης να επιβάλει πρόστιμο στην προσφεύγουσα. Ως εκ τούτου, το αίτημα μερικής ακύρωσης της προσβαλλόμενης απόφασης πρέπει να απορριφθεί κατά το μέτρο που αφορά το άρθρο 2, παράγραφος 6, της εν λόγω απόφασης.

242 Αφετέρου, στο μέτρο που με το άρθρο 2, παράγραφος 6, της προσβαλλόμενης απόφασης καθορίζεται το ποσό του προστίμου που πρόκειται να επιβληθεί στην προσφεύγουσα και εφόσον με το δεύτερο αίτημά της η προσφεύγουσα ζητεί επικουρικώς από το Γενικό Δικαστήριο να μειώσει το ποσό του προστίμου που της επιβλήθηκε, το Γενικό Δικαστήριο θα αντλήσει τις συνέπειες της πλάνης εκτιμήσεως που διαπιστώθηκε στην ανωτέρω σκέψη 167, όσον αφορά τον καθορισμό του εν λόγω ποσού, στο πλαίσιο της εξέτασης αυτού του αιτήματος.

243 Από τις περιλαμβανόμενες στις ανωτέρω σκέψεις 240 έως 242 εκτιμήσεις προκύπτει ότι το αίτημα μερικής ακύρωσης της προσβαλλόμενης απόφασης πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του.

Γ – *Επί του επικουρικού αιτήματος μείωσης του ποσού του επιβληθέντος στην προσφεύγουσα προστίμου*

244 Λαμβανομένου υπόψη του δεύτερου αιτήματος της προσφεύγουσας, με το οποίο ζητεί επικουρικώς από το Γενικό Δικαστήριο να μειώσει το ποσό του προστίμου που της επιβλήθηκε, στο δικαστήριο αυτό απόκειται, στο πλαίσιο της άσκησης της πλήρους δικαιοδοσίας του, να εξετάσει, αφενός, τις συνέπειες της πλάνης της Επιτροπής, όπως αυτή εκτίθεται στις ανωτέρω σκέψεις 156 έως 168, για τον υπολογισμό του ποσού του προστίμου που επέβαλε στην προσφεύγουσα και, αφετέρου, τα λοιπά επιχειρήματα που η προσφεύγουσα προβάλλει ζητώντας την εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου μείωση του ποσού του προστίμου που της επιβλήθηκε.

1. Επί των συνεπειών της πλάνης της Επιτροπής στο ποσό του προστίμου

245 Ως προς την πλάνη εκτιμήσεως στην οποία υπέπεσε δις η Επιτροπή, όπως εκτέθηκε στην ανωτέρω σκέψη 167, το Γενικό Δικαστήριο αποφασίζει, βάσει της πλήρους δικαιοδοσίας που του απονέμουν οι διατάξεις του άρθρου 261 ΣΛΕΕ και του άρθρου 31 του κανονισμού 1/2003, να υποκαταστήσει με την εκτίμησή του, όσον αφορά τον υπολογισμό του ποσού του επιβληθέντος στην προσφεύγουσα προστίμου, εκείνη της Επιτροπής (βλ., επ' αυτού, αποφάσεις KME κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 38 ανωτέρω, σκέψη 103 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, και Romana Tabacchi κατά Επιτροπής, σκέψη 38 ανωτέρω, σκέψη 265).

246 Συναφώς, μολονότι οι κατευθυντήριες γραμμές του 2006 δεν προδικάζουν την εκ μέρους του δικαστή της Ένωσης εκτίμηση του προστίμου, όταν αυτός αποφαίνεται στο πλαίσιο της πλήρους δικαιοδοσίας του (βλ., συναφώς, απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 27ης Ιουλίου 2005, T-49/02 έως T-51/02, Brasserie nationale κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. II-3033, σκέψη 169), το Γενικό Δικαστήριο κρίνει σκόπιμο εν προκειμένω να στηριχθεί στις εν λόγω κατευθυντήριες γραμμές για τον εκ νέου υπολογισμό του προστίμου, ιδίως διότι η εφαρμογή τους καθιστά δυνατή τη συνεκτίμηση όλων των κρίσιμων εν προκειμένω στοιχείων και την επιβολή μη δυσανάλογων προστίμων στο σύνολο των επιχειρήσεων που μετέσχον στη διαπιστωθείσα παράβαση.

247 Εν προκειμένω, πρώτον, όπως προκύπτει από την εξέταση του πρώτου λόγου ακύρωσης στις ανωτέρω σκέψεις 156 έως 168, η πλάνη εκτιμήσεως στην οποία υπέπεσε δις η Επιτροπή έγκειται στο γεγονός ότι, κατά τον υπολογισμό του ποσού του προστίμου που επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα, καθόρισε τους συντελεστές «σοβαρότητα της παράβασης» και «επιπλέον ποσό» σε ποσοστό 15 %, λαμβάνοντας υπόψη μόνον τα βασικά χαρακτηριστικά της διαπιστωθείσας παράβασης και ιδίως τη γεωγραφική έκτασή της, η οποία κάλυπτε το έδαφος έξι κρατών μελών. Αντιθέτως, η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πλάνη εφαρμόζοντας τους λοιπούς παράγοντες υπολογισμού του εν λόγω προστίμου. Ως εκ τούτου, όσον αφορά τις συνέπειες της πλάνης της Επιτροπής στον υπολογισμό του ποσού του προστίμου, απόκειται στο Γενικό Δικαστήριο να υποκαταστήσει με την εκτίμησή του εκείνη της Επιτροπής μόνον ως προς τον καθορισμό των συντελεστών «σοβαρότητα της παράβασης» και «επιπλέον ποσό».

248 Δεύτερον, το Γενικό Δικαστήριο κρίνει ότι ορθώς η Επιτροπή έκρινε, όπως προκύπτει από το άρθρο 1, παράγραφος 2, και από τις αιτιολογικές σκέψεις 872 και 873 της προσβαλλόμενης απόφασης, ότι η προσφεύγουσα είχε μετάσχει, κατά το διάστημα από τις 6 Μαρτίου 1998 έως τις 9 Νοεμβρίου 2004, σε ενιαία και διαρκή παράβαση η οποία συνίστατο σε μυστική σύμπραξη με αντικείμενο τον συντονισμό των μελλοντικών αυξήσεων τιμών για τις τρεις προαναφερθείσες στη σκέψη 3 υποκατηγορίες προϊόντων εντός του εδάφους της Γερμανίας και της Αυστρίας.

249 Επιπλέον, λαμβανομένης υπόψη όχι μόνον της φύσης της, αλλά και της γεωγραφικής έκτασής της που κάλυπτε το έδαφος δύο κρατών μελών, καθώς και της μακράς, σχεδόν επταετούς εν προκειμένω, διάρκειάς της, μια παράβαση όπως η επίμαχη στην υπό κρίση υπόθεση καταλέγεται μεταξύ των σοβαρότερων. Δεδομένου πάντως ότι, βάσει της παραγράφου 23 των κατευθυντήριων γραμμών του 2006, οι τελευταίοι αυτοί περιορισμοί δικαιολογούν τον καθορισμό ποσοστού επί της αξίας των πωλήσεων στα υψηλότερα όρια της κλίμακας από 0% έως 30 %, το Γενικό Δικαστήριο κρίνει ότι το ποσοστό που καθορίστηκε εν προκειμένω, ύψους 15 %, αντιστοιχεί στο ελάχιστο προβλεπόμενο λαμβανομένης υπόψη της φύσης της επίμαχης παράβασης (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 16ης Ιουνίου 2011, T-204/08 και T-212/08, Team Relocations κατά Επιτροπής, Συλλογή 2011, σ. II-3569, σκέψεις 94, 100 και 118).

250 Ως εκ τούτου, λαμβανομένων υπόψη των κατευθυντήριων γραμμών του 2006 και των εκτιμήσεων που εκτέθηκαν στην προηγούμενη σκέψη, για τον καθορισμό του βασικού ποσού του προστίμου που επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα, το Γενικό Δικαστήριο κρίνει ότι, στο πλαίσιο του υπολογισμού του βασικού ποσού του επιβληθέντος στην προσφεύγουσα προστίμου, πρέπει να καθοριστεί σε ποσοστό 15 % επί της αξίας των πωλήσεων των επίμαχων προϊόντων στο έδαφος της Γερμανίας και της Αυστρίας, αφενός, ο συντελεστής «σοβαρότητα της παράβασης» και, αφετέρου, ο συντελεστής «επιπλέον ποσό».

251 Υπό το πρίσμα των εκτιμήσεων που εκτέθηκαν στις ανωτέρω σκέψεις 245 έως 250, το Γενικό Δικαστήριο καθορίζει το συνολικό ποσό του προστίμου που πρέπει να επιβληθεί στην προσφεύγουσα, σε σχέση με την ενιαία και διαρκή παράβαση στην οποία αυτή μετέσχε στη Γερμανία και στην Αυστρία, σε 12 517 671 ευρώ.

2. Επί των πρόσθετων επιχειρημάτων που προέβαλε η προσφεύγουσα προς στήριξη του αιτήματος τροποποίησης του ποσού του προστίμου που της επιβλήθηκε

252 Πρέπει να υπομνησθεί επί του σημείου αυτού ότι, στο πλαίσιο της άσκησης της πλήρους δικαιοδοσίας του, το Γενικό Δικαστήριο πρέπει να πραγματοποιεί την εκτίμησή του λαμβάνοντας υπόψη όλες τις περιστάσεις της υπό κρίση υπόθεσης. Καταρχάς, αυτή η εκτίμηση πρέπει να πραγματοποιείται τηρουμένων των γενικών αρχών του δικαίου της Ένωσης, όπως είναι η αρχή της αναλογικότητας (βλ., συναφώς, απόφαση Romana Tabacchi κατά Επιτροπής, σκέψη 38 ανωτέρω, σκέψη 280) ή και η αρχή

της ίσης μεταχείρισης (απόφαση του Δικαστηρίου της 24ης Σεπτεμβρίου 2009, C-125/07 P, C-133/07 P, C-135/07 P και C-137/07 P, Erste Group Bank κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2009, σ. I-8681, σκέψη 187).

253 Ακολούθως, από τη νομολογία προκύπτει ότι η άσκηση της πλήρους δικαιοδοσίας δεν ισοδυναμεί με αυτεπάγγελτο έλεγχο και ότι, με την εξαίρεση των λόγων δημόσιας τάξης που ο δικαστής οφείλει να εξετάζει αυτεπαγγέλτως, όπως είναι η απουσία αιτιολογίας της επίδικης απόφασης, στον προσφεύγοντα απόκειται να προβάλει λόγους ακύρωσης κατά της απόφασης αυτής και να προσκομίσει τα κατάλληλα αποδεικτικά στοιχεία προς στήριξη των λόγων αυτών (βλ., συναφώς, απόφαση Χαλκόρ κατά Επιτροπής, σκέψη 38 ανωτέρω, σκέψη 64).

254 Εν προκειμένω, πρώτον, διαπιστώνεται ότι, όπως επισημάνθηκε με την ανωτέρω σκέψη 49, ο τρίτος λόγος ακύρωσης προβλήθηκε από την προσφεύγουσα προς στήριξη του δεύτερου αιτήματός της, οπόταν με τον λόγο αυτό ζητείται η τροποποίηση του ποσού του προστίμου.

255 Με τον τρίτο λόγο ακύρωσης, η προσφεύγουσα προσάπτει στην Επιτροπή ότι υπολόγισε το βασικό ποσό του προστίμου εφαρμόζοντας μεμονωμένους συντελεστές «σοβαρότητα της παράβασης» και «επιπλέον ποσό», χωρίς να λάβει υπόψη τις έξι ακόλουθες περιστάσεις οι οποίες χαρακτηρίζουν τη συμμετοχή της στη διαπιστωθείσα παράβαση. Στο πλαίσιο αυτό υποστηρίζει, πρώτον, ότι μετέσχε στην εν λόγω παράβαση μόνο σε δύο κράτη μέλη, δεύτερον, ότι η σε βάρος της επίκριση αφορούσε μία μόνον από τις τρεις προαναφερθείσες στη σκέψη 3 υποκατηγορίες προϊόντων, τρίτον, ότι αυτή η υποκατηγορία προϊόντων αποτέλεσε αντικείμενο λιγότερο εντατικών συμφωνιών σε σχέση με τον τομέα των καταιονητήρων, τέταρτον, ότι η συμμετοχή της δεν είχε πολυεθνικό χαρακτήρα, πέμπτον, ότι δεν συγκαταλεγόταν μεταξύ των υποκινητών της σύμπραξης ούτε αποτελούσε μέρος του κεντρικού ομίλου επιχειρήσεων ή των επιχειρήσεων που πραγματοποιούσαν διμερείς συνεννοήσεις πριν από τη σύμπραξη στο πλαίσιο των συνεδριάσεων των ενώσεων και, έκτον, ότι μετέσχε στις συνεδριάσεις τριών μόνον ενώσεων.

256 Η Επιτροπή αμφισβητεί τα επιχειρήματα που προβάλλει η προσφεύγουσα προς στήριξη του τρίτου λόγου ακύρωσης.

257 Συναφώς, το Γενικό Δικαστήριο διαπιστώνει καταρχάς ότι οι έξι περιστάσεις που η προσφεύγουσα θεωρεί ότι πρέπει να συνεκτιμηθούν για τον χαρακτηρισμό της συμμετοχής της στη διαπιστωθείσα παράβαση επαναλαμβάνουν, τουλάχιστον κατ' ουσίαν, ορισμένα από τα επιχειρήματα που έχει ήδη αναπτύξει στο πλαίσιο του πρώτου λόγου ακύρωσης, ο οποίος επίσης προβλήθηκε προς στήριξη του πρώτου αιτήματος. Από την εξέταση πάντως αυτού του λόγου ακύρωσης εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου προκύπτει ότι, με εξαίρεση το επιχείρημα περί πλάνης εκτιμήσεως της Επιτροπής ως προς τη γεωγραφική έκταση της παράβασης στην οποία μετέσχε η προσφεύγουσα (τρίτο σκέλος του πρώτου λόγου ακύρωσης), τα επιχειρήματα αυτά πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμα ή αλυσιτελή.

258 Ακολούθως, το Γενικό Δικαστήριο διαπιστώνει ότι το τρίτο σκέλος του πρώτου λόγου ακύρωσης επαναλαμβάνεται από την προσφεύγουσα ως η πρώτη από τις προβαλλόμενες στο πλαίσιο του τρίτου λόγου ακύρωσης περιστάσεις. Η περίσταση αυτή, που έγκειται στο ότι η γεωγραφική έκταση της συμμετοχής της προσφεύγουσας στην παράβαση που της προσάπτεται περιορίζεται στη Γερμανία και στην Αυστρία, έχει ήδη εξεταστεί από το Γενικό Δικαστήριο με τις ανωτέρω σκέψεις 247 έως 251, στο πλαίσιο της άσκησης της πλήρους δικαιοδοσίας του, για ενδεχόμενη τροποποίηση του ποσού του προστίμου.

259 Επομένως, ο τρίτος λόγος ακύρωσης πρέπει να απορριφθεί.

260 Δεύτερον, το Γενικό Δικαστήριο κρίνει αφενός, στο πλαίσιο της πλήρους δικαιοδοσίας του, ότι κανένα από τα στοιχεία που προέβαλε η προσφεύγουσα στο πλαίσιο των αιτημάτων της στην υπό κρίση υπόθεση και κανένας λόγος δημόσιας τάξης δεν δικαιολογούν την άσκηση αυτής της εξουσίας με σκοπό την πρόσφορη μείωση του ποσού του επιβαλλόμενου στην προσφεύγουσα προστίμου, όπως

αυτό καθορίστηκε στην ανωτέρω σκέψη 251. Αφετέρου, το Γενικό Δικαστήριο κρίνει ότι, λαμβανομένων όλων των στοιχείων που υποβλήθηκαν στην κρίση του, ένα πρόστιμο ύψους 12 517 671 ευρώ αποτελεί, λαμβανομένης υπόψη της διάρκειας και της σοβαρότητας της παράβασης στην οποία μετέσχε η προσφεύγουσα, κύρωση κατάλληλη, δεδομένου του μη δυσανάλογου και αρκούντως αποτρεπτικού χαρακτήρα της, για την καταστολή της αντίθετης προς τον ανταγωνισμό συμπεριφοράς της.

261 Από το σύνολο των ανωτέρω σκέψεων προκύπτει ότι, όσον αφορά το επικουρικό αίτημα μείωσης του ποσού του προστίμου που επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα με το άρθρο 2, παράγραφος 6, της προσβαλλόμενης απόφασης, εφόσον το ποσό αυτό συμπίπτει με εκείνο που όρισε το Γενικό Δικαστήριο, στο πλαίσιο της άσκησης της πλήρους δικαιοδοσίας του, με την ανωτέρω σκέψη 251, το αίτημα αυτό πρέπει να απορριφθεί.

262 Λαμβανομένων υπόψη των συμπερασμάτων που αντλήθηκαν στις ανωτέρω σκέψεις 243 και 261, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

263 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το αίτημα της Επιτροπής.

264 Όσον αφορά τα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε το Συμβούλιο, υπενθυμίζεται ότι, βάσει των διατάξεων του άρθρου 87, παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, τα όργανα που παρενέβησαν στη διαφορά φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα. Συνεπώς, το Συμβούλιο, ως παρεμβαίνον, φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Η Aloys F. Dornbracht GmbH & Co. KG φέρει τα δικαστικά της έξοδα, καθώς και τα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Ευρωπαϊκή Επιτροπή.

3) Το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Pelikánová Jürimäe Van der Woude

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 16 Σεπτεμβρίου 2013.

(υπογραφές)

Περιεχόμενα

Ιστορικό της διαφοράς 2

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων 5

Σκεπτικό 6

I – Επί του παραδεκτού 7

II – Επί της ουσίας 9

A – Επί των ενστάσεων ελλείψεως νομιμότητας 10

1. Επί της ένστασης που αφορά την έλλειψη νομιμότητας του άρθρου 23, παράγραφος 3, του κανονισμού 1/2003 10

2. Επί της ένστασης που αφορά την έλλειψη νομιμότητας των κατευθυντήριων γραμμών του 2006 11

B – Επί του κύριου αιτήματος περί μερικής ακύρωσηςτης προσβαλλόμενης απόφασης 13

1. Επί του έκτου λόγου ακύρωσης, που αντλείται από παραβίασητης αρχής της μη αναδρομικότητας 13

2. Επί του πρώτου λόγου ακύρωσης, που αντλείται από πλάνη εκτιμήσεως εκ μέρους της Επιτροπής κατά τη διαπίστωση της προσαφθείσαςστην προσφεύγουσα παράβασης και κατά τον υπολογισμό του ποσούτου προστίμου που της επιβλήθηκε 15

α) Επί της πλάνης εκτιμήσεως κατά τη διαπίστωση της παράβασης που προσάπτεται στην προσφεύγουσα 15

Επί του έκτου, του έβδομου και του όγδοου σκέλους του πρώτου λόγου ακύρωσης, που αντλούνται από πλάνη εκτιμήσεως όσον αφορά τη συμμετοχή της προσφεύγουσας στη διαπιστωθείσα παράβαση στην Αυστρία 16

– Επί του έβδομου σκέλους του πρώτου λόγου ακύρωσης, που αντλείται από πλάνη εκτιμήσεως λόγω της εκ μέρους της προσφεύγουσας ευθυγράμμισης των τιμών στην Αυστρία καιστη Γερμανία 16

– Επί του έκτου σκέλους του πρώτου λόγου ακύρωσης, που αντλείται από πλάνη εκτιμήσεως όσον αφορά τη συμμετοχήτης προσφεύγουσας στην ανταλλαγή πληροφοριών στην Αυστρία 17

– Επί του όγδοου σκέλους του πρώτου λόγου ακύρωσης, που αντλείται από πλάνη εκτιμήσεως όσον αφορά την έκτασητης συμμετοχής της προσφεύγουσας στη σύμπραξη 18

Επί του τέταρτου και του ενδέκατου σκέλους του πρώτου λόγου ακύρωσης, που αντλούνται από εσφαλμένη εφαρμογή του άρθρου 101 ΣΛΕΕ 19

– Επί του τέταρτου σκέλους του πρώτου λόγου ακύρωσης, που αντλείται από το ότι ο συντονισμός των τιμών ανταποκρινόταν σε αίτημα της πελατείας 20

– Επί του ενδέκατου σκέλους του πρώτου λόγου ακύρωσης, που αντλείται από τα πλεονεκτήματα που συνεπάγεται γιατον ανταγωνισμό η διαφάνεια στην αγορά . 22

β) Επί της πλάνης εκτιμήσεως ως προς τον υπολογισμό του ποσούτου προστίμου που επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα 23

Επί του πρώτου, του τρίτου, του πέμπτου, του ένατου και του δέκατου σκέλους του πρώτου λόγου ακύρωσης, που αντλούνται από πλάνη εκτιμήσεως εκ μέρους της Επιτροπής ως προς τη σοβαρότητα της διαπιστωθείσας παράβασης..... 24

– Επί του πρώτου σκέλους του πρώτου λόγου ακύρωσης, που αντλείται από μη συνεκτίμηση του γεγονότος ότι η προσφεύγουσα κατασκεύαζε μόνον προϊόντα των τριών υποκατηγοριών που καλύπτονται από τη διαπιστωθείσα παράβαση .. 24

– Επί του τρίτου σκέλους του πρώτου λόγου ακύρωσης, που αντλείται από μη συνεκτίμηση του γεγονότος ότι η προσφεύγουσα δεν γνώριζε τη διαπιστωθείσα παράβαση και μετέσχε σε αυτή μόνο σε δύο από τα έξι κράτη μέλη που εκείνη καλύπτει 25

– Επί του πέμπτου σκέλους του πρώτου λόγου ακύρωσης, που αντλείται από μη συνεκτίμηση του λιγότερου εντατικού χαρακτήρα των σχετικών με τις βρύσες μπάνιου συμφωνιών 27

– Επί του ένατου σκέλους του πρώτου λόγου ακύρωσης, που αντλείται από μη συνεκτίμηση του γεγονότος ότι η σύμπραξη δεν ήταν ικανή να θίξει τις αγορές επόμενου σταδίου 27

– Επί του δέκατου σκέλους του πρώτου λόγου ακύρωσης, που αντλείται από μη συνεκτίμηση του γεγονότος ότι η σύμπραξη δεν έθιξε την οικονομία..... 29

Επί του δεύτερου, του δωδέκατου και του δέκατου τρίτου σκέλους του πρώτου λόγου ακύρωσης, που αντλούνται από πλάνη εκτιμήσεως ως προς τις ελαφρυντικές για την προσφεύγουσα περιστάσεις 30

– Επί του δεύτερου σκέλους του πρώτου λόγου ακύρωσης, που αντλείται από μη συνεκτίμηση του δευτερεύοντος ρόλουτης προσφεύγουσας στη σύμπραξη..... 30

– Επί του δωδέκατου σκέλους του πρώτου λόγου ακύρωσης, που αντλείται από τη μη συνεκτίμηση του μεσαίου μεγέθους της προσφεύγουσας..... 32

– Επί του δέκατου τρίτου σκέλους του πρώτου λόγου ακύρωσης, που αντλείται από μη συνεκτίμηση της συνεργασίας που παρέσχε η προσφεύγουσα 32

3. Επί του δεύτερου λόγου ακύρωσης, που αντλείται από παράβασητου άρθρου 23, παράγραφος 3, του κανονισμού 1/2003 και από παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχείρισης, ως απόρροια της εφαρμογήςτου προβλεπόμενου στο άρθρο 23, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού ορίου 10 % ως ορίου του προστίμου..... 33

4. Επί του τέταρτου λόγου ακύρωσης, που αντλείται από παραβίασητης αρχής της ίσης μεταχείρισης κατά το μέτρο που η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη την προηγούμενη πρακτική λήψης αποφάσεων 35

5. Επί του πέμπτου λόγου ακύρωσης, που αντλείται από παραβίασητης αρχής της αναλογικότητας, στο μέτρο που η Επιτροπή παρέλειψε να λάβει υπόψη τις περιορισμένες οικονομικές δυνατότητεςτης προσφεύγουσας 36

Γ – Επί του επικουρικού αιτήματος μείωσης του ποσού του επιβληθέντοςστην προσφεύγουσα προστίμου 37

1. Επί των συνεπειών της πλάνης της Επιτροπής στο ποσό του προστίμου 37

2. Επί των πρόσθετων επιχειρημάτων που προέβαλε η προσφεύγουσα προς στήριξη του αιτήματος τροποποίησης του ποσού του προστίμου πουτης επιβλήθηκε 38

Επί των δικαστικών εξόδων 40